

David Beckham

En analyse av merkevaren, celebriteten og personen – basert på portrettintervju i ni ulike magasiner.

Ida Knoph-Solholm | Mevi350 | Desember 2014

Universitetet i Bergen
Institutt for informasjons- og medievitenskap

Antall sider: 96
Antall ord: 33395

Innhold

Forord.....	4
Problemstilling	5
Empirisk materiale – mitt utvalg	6
Signifikans.....	8
Metode	9
Kvalitativ metode	10
Tekst- og innholdsanalyse	11
<i>Diskurs</i>	12
Bildeanalyse.....	13
Om David Beckham.....	13
David Beckham - begynnelsen	13
”Beckham – den nye mannen”	15
David Beckham og metroseksualitet	16
Ikonet.....	18
Celebritetsanalyse	19
Celebriteter i dag.....	20
Religiøs tilnærming.....	21
Beckham som celebritet og moteikon	21
Big in Japan	21
Moteikon	22
Beckham vs. Diana.....	23
David og Victoria	26
Ekteskapsinstitusjonen	26
<i>Bryllupet</i>	27
Victoria.....	27
Brand it like Beckham.....	28
35 årsaker til Beckhams popularitet.....	32
1. Beckham signerer for Manchester United	32
2. Wimbledon-målet	32
3. Bryllkrets ansikt utad	33
4. Sarongen.....	33
5. Victoria	34

6.	Målet mot Columbia	34
7.	Utvisningen mot Argentina	34
8.	Comebacket etter nederlaget	34
9.	Brooklyn blir født	35
10.	Avtalen med Pepsi	35
11.	Ikke med i troppen mot Leeds	35
12.	Bryllupet i OK!	36
13.	Kaptein for England.....	36
14.	TV-serien	36
15.	Intervjuet av Ali G	36
16.	Avtalen med Rage.....	37
17.	Hellas-kampen	37
18.	Avtalen med Police	37
19.	Straffen mot Argentina.....	38
20.	Straffen mot Tyrkia.....	38
21.	Real Madrid-signeringen.....	38
22.	Fokus på fotball	38
23.	Samarbeidet med Simon Fuller	39
24.	Straffebom i EM 2004.....	39
25.	Rebecca Loos og utroskapsskandalen	39
26.	Kaptein under VM i 2006.....	40
27.	Utelatelse fra landslaget	40
28.	Utelatelse fra Real Madrid	40
29.	Tilbake på landslaget	40
30.	Tilbake på Real Madrid.....	41
31.	Beckham dra til Amerika	41
32.	Avtalen med Armani	41
33.	Milan-signeringen.....	42
34.	Reklamekampanje for Gillette.....	42
35.	Søknad om OL i 2012	42
	Analyse av magasinene	43
	Analyse av Attitude, no.98 - 2002.....	43
	Analyse av GQ Magazine, Juni - 2002.....	46
	Analyse av Marie Claire UK, Juni - 2002	48

Analyse av Vanity Fair, juli 2004	50
<i>Utroskapsskandalen i 2004</i>	52
Analyse av Arena, desember 2007	56
Analyse av GQ, desember 2008.....	58
Analyse av Men's Health, September 2008.....	61
Analyse av ELLE UK, juli 2012	64
Analyse av Man About Town, vår/sommer 2013	67
Andre nevneverdige magasiner	70
Drøfting av analyseresultat.....	72
Stødig i motgang	75
Avslutning	76
Referanser	80
Mitt empiriske materiale.....	82
Vedlegg:	83
Magasinforsidene	83

Forord

Da jeg var yngre var heltene en viktig del av livet mitt. Veggene på ungdomsrommet var tapetsert med bilder av mine stjerner. Én vegg var dekket med bilder av en viss Brannspiller og en annen vegg var kledd med Brad Pitt. Det var fotballspillere, skuespillere og helter fra musikkverdenen. Akkurat hvem det var som fikk henge på veggen hadde nok en sammenheng med deres utseende og holdninger. Det var viktig for meg at de stod for noe bra – at de gjorde seg fortjent til sin helte-status. Jeg har alltid tatt vare på magasiner, bilder og utklipp av dem jeg så opp til. I ungdomstiden ble det nærmest en besettelse, og jeg klippet ut absolutt alt som hadde med «mine utvalgte» å gjøre. Jeg har flere komplette årganger av mine favorittmagasiner lagret på loftet, og de fungerer nærmest som tidskapsler. Magasinene sier mye om tiden i seg selv, men også mye om meg og hva akkurat den tiden betydde. Ingenting var som få et rykende ferskt nummer av FireFireTo, ELLE eller Det Nye i posten, og magasinene skulle leses og behandles med omhu. Å klippe i de vakre magasinene kunne aldri falle meg inn. De skulle jo inn i samlingen. Arkiveres for fremtiden. Skulle noe på død og liv klippes ut så måtte jeg skaffe meg en ny, feilfri utgave som kunne gå inn i arkivet. Noen ganger var det eneste utvei – de store heltene måtte ut av bladet og opp på veggen.

Det var noe så inspirerende og befriende over å ha disse vellykkede menneskene å se opp til. Det var noe helt spesielt med den følelsen av tilhørighet til det de drev på med. Blandingen av at de var spesielt flink til det de holdt på med, og det faktumet at det var noe ubestemmelig som appellerte til meg på en måte ingen andre gjorde. Samtidig som jeg har vært betatt og fascinert av mine helter – som jo har forandret seg med årene – så har jeg alltid vært fascinert av selve fascinasjonen. Hvorfor ble det akkurat Brad Pitt som traff meg i hjertet? Eller Paul McCartney? Eller David Beckham?

Det er ikke lett å svare på. Kunne det vært hvem som helst? Neppe. Det måtte være en kvalitet der som ikke alle hadde. Brad Pitt giftet seg på den tiden med Jennifer Aniston, og de to fremstod som de ideelle menneskene. Drømmeparet. Det var liksom ingenting å utsette på dem. Og så var det Paul McCartney da: Ingen over, ingen ved siden. Mer er det vel ikke å si akkurat der.

David Beckham var et kapittel for seg selv. Hvor skal jeg begynne? Først og fremst verdens beste fotballspiller. Den beste spilleren på FIFA 99, et definerende spill for alle

fotballinteresserte som vokste opp på den tiden. Fotballheltene ble dyrket, og det var om å gjøre å skaffe seg drakt nummer 7 på det lokale fotballaget. David Beckham hadde dog noe mer. Han var ikke bare en fotballhelt, han var en helt også uavhengig av at han var verdens beste fotballspiller. Det hang plakater og bilder av ham på mang et pikerom, selv om nok mesteparten av dem ikke var interessert i hva han drev med. Det var samtidig en enorm, voksende interesse for Manchester United i Norge på 1990-tallet og fotballkort og drakter med nummer 7 på ryggen gikk som varmt hvetebrød. I skolegårdene rundt omkring i landet ble det byttet fotballkort og bilder av jentene i Spice Girls. Selv var jeg litt småforelsket i Beckham der jeg trippet rundt på mine Spice Girls-platåsko og forsøkte å spille fotball i storefri.

Jeg vil takke min veileder Peter Dahlén for engasjement og tilbakemeldinger underveis. I tillegg vil jeg takke Lene for uvurderlig støtte gjennom en lang arbeidsprosess.

Problemstilling

I denne oppgaven vil jeg gjøre en innholdsanalyse av hvordan fotballspiller David Beckham blir fremstilt i et utvalg magasiner. Jeg vil se nærmere på samtalen som fremkommer i intervjuene, og se på hvordan han fremstår som følge av dette. Magasinene er gitt ut med elleve års spredning, og det vil derfor være interessant å se på hvordan Beckham evt. forandrer seg i løpet av denne tiden, eller om han opprettholder nøyaktig det samme uttrykket gjennom en såpass lang periode. Det har skjedd ekstremt mye i hans liv og karriere, og det vil på mange måter være naturlig å forandre seg gjennom disse årene. Hva er det i så fall som forandrer seg? Og hva er det med disse intervjuene som får ham til å fremstå som han gjør? Jeg vil se på hvordan skrift og bilder samspiller i portrettintervjuene. Sier de det samme? Styrker de hverandre?

De aller fleste mennesker i dag har en oppfatning av mediepersonen David Beckham, og han har oppnådd en troverdighet som få andre kan skryte på seg. Hva er det som gjør at så mange liker ham? Og at selv en gammel bestemor kan mene noe om ham, uten å vite hele historien.

Mitt empiriske materiale består av ni ulike magasiner, der hovedkriteriene består av at David Beckham pryder forsiden og at det er et slags portrettintervju inni magasinet. Jeg vil se på

et utvalg magasiner som er rettet mot ulike målgrupper for å finne ut om hans fremtreden endrer seg ut i fra hvem han prøver å nå ut til. Viser han et annet uttrykk i magasinet som er rettet mot homofile menn enn det han viser i magasinet som er rettet mot kvinner? Snakker han om andre ting i intervjuene? Og hvordan stiller han seg i bildematerialet til de ulike magasinene? Det vil være interessant å se på nettopp dette for å finne ut av hvorvidt det er forskjellige ting ved ham som appellerer til de ulike målgruppene. Hvor bevisst er han egentlig over sin fremtreden? Jeg vil også forsøke å se om man kan finne forskjeller fra magasin til magasin når det gjelder hvorvidt de «står på hans side», eller forsøker å stille ham opp mot veggen. Er reportasjene farget av journalistens egne erfaringer og dens personlige forhold til Beckham? Er det i så fall forskjeller her som underbygger stereotyper både hos sender og mottaker av tekstene? Selve utvalget av magasiner vil jeg komme tilbake til under.

Empirisk materiale – mitt utvalg

Magasinene jeg vil ta utgangspunkt i er ELLE, Marie Claire, Vanity Fair, GQ, Attitude, Arena, Man About Town og Men's Health.

I juli 2012 ble han første mann på forsiden av ELLE UK i et dobbeltnummer. Det samme nummeret ble altså gitt ut med to forskjellige forsider – begge med bilde av David Beckham. Innen i magasinene er det også et langt intervju med en stor tilhørende bildeserie som vil være særdeles interessant å se nærmere på.

David Beckham var å finne på coveret til Marie Claire i 2002, i forbindelse med det mye omtalte fotball-VM. Han ble i denne forbindelse også første mann på forsiden. Da det er 13 år siden er det nok sannsynlig at det er ganske stor forskjell på hvordan han blir fremstilt i det kvinnemagasinet, kontra i 2012/2013. Også i Marie Claire er det både bilde på forsiden og tilhørende artikkel og bilder inne i magasinet. Marie Claire er et godt etablert kvinnemagasin som opprinnelig ble etablert i Frankrike i 1937, men som ble utvidet til flere land med sin økende popularitet. Magasinet tar opp temaer som skjønnhet, mote og helse med fokus på kvinner (wikipedia.com).

I utgaven av *Vanity Fair* fra 2004 var Beckham derimot ikke første mann på coveret, da blant annet Brad Pitt hadde vært avbildet med et lignende forsidebilde allerede i 2001. *Vanity Fair* har ved flere anledninger hatt menn på forsiden, men sjelden så avkledd som bildene av Brad Pitt og David Beckham. Det gjør likevel ikke nummeret noe mindre interessant å undersøke, og jeg tenker at dette kan være et godt tilskudd til oppgaven på grunn av tidspunktet det er gitt ut på, og måten Beckham er portrettert på coveret.

Attitude er kanskje verdens mest kjente magasin for homofile, og regner seg selv som en tungvekt innenfor sjangeren. *Attitude* har fra starten i 1994 og frem til i dag hatt mange høyt respekterte homofile stemmer som gjesteskribenter i sitt magasin, og mange kjente personer har latt seg intervju. For eksempel er tidligere statsminister i Storbritannia, Tony Blair, den eneste statsministeren som har latt seg intervju av homofil presse. *Attitude* sier selv at de skal være et magasin med god stil, respektløst vett og eksklusivt innhold om de viktigste celebritetene. De skal være et magasin for dem som vil ha et intelligent og homofilt synspunkt på verden (attitude.com). At Beckham stilt opp i *Attitude* i 2002 med den største selvfølgelighet er interessant å se nærmere på.

GQ har i over 50 år vært et av verdens fremste herremagasiner, med en bred dekning av stil og kultur. Ifølge *GQ* selv har de et unikt og kraftfullt design, fantastiske fotografer og en stab av prisvinnende skribenter. Som den eneste publikasjonen som tar opp alle sider av mannligheten er de rett og slett smartere og skarpere enn andre, og de når ut til millioner av sterke menn hver eneste måned (gq.com). I to forskjellige numre med seks års mellomrom (2002 og 2008) er David Beckham hovedperson i *GQ*, og begge numrene sier en del om det tidspunktet de ble utgitt på.

Arena er en australsk publikasjon som er velkjent for sin politiske og kulturelle praksis i over 30 år (arena.org.au). Det er et magasin som kan sammenlignes med *Vanity Fair* og kalles et bransjemagasin, da det appellerer til både menn og kvinner, selv om det i hovedsak nok forbindes med mannlige lesere. Beckham ble i 2007 kåret til årets mann i dette magasinet, og var derfor et naturlig valg for dem å bruke på sin forside. Magasinet veksler ofte mellom kvinner og menn på sine forsider.

Men's Health er, ifølge dem selv, verdens ledende magasin for menn. Det er et magasin som tar for seg mote, trening, helse, sex og kvinner. I denne forbindelse kan man si at David Beckham er et perfekt valg som hovedperson i et av deres magasin, og han har nok stor troverdighet innenfor alle de ovennevnte temaene.

Man About Town er et herremagasin som blir utgitt fire ganger i året. Det inneholder ofte store reportasjer om forskjellige mannlige profiler, og er anerkjent for sine fotografier og sine dybdeintervjuer. Utgaven med David Beckham på forsiden er den nyeste som blir brukt i denne studien, og er fra sommeren 2013.

Det som kjennetegner alle disse artiklene og bildene er at ingen av dem representerer det Beckham egentlig er kjent for, nemlig fotball. Bildene kunne vært av en hvilken som helst mannlig celebritet, og det er lite ved dem som tilsier at det skal handle om en fotballspiller.

Signifikans

Dagens sportsverden er svært preget av ikoner og celebriteter. Golf er forbundet med stjernen Tiger Woods, tennis med Anna Kournikova eller Williams-søstre, sykling med Lance Armstrong (dessverre) og fotball med David Beckham. Celebritetene opprettholder interessen for idrettene og sørger for at de når ut til uendelig mange flere mennesker. Golf er blitt en folkesport etter at Tiger Woods ble en profilert spiller. Vi får nasjonale stjerner som er med på å øke interessen for idretter som vi kanskje ikke hadde noe forhold til i det hele tatt. De siste årene har Thor Hushovd og Edvald Boasson Hagen bidratt til at le Tour de France er blitt en stor begivenhet i Norge. Tidligere var sykkelinteresserte i et kraftig mindretall her i landet. Vi har stjerner som Ole Gunnar Solskjær som også er berømt på en internasjonal målestokk og er blitt selve symbolet på at det også for nordmenn kan være mulig å lykkes i fotball. Alexander Dale Oen var en av verdens fremste svømmere og gjorde at Norge fikk opp øynene for nettopp svømming og utvikling av unge utøvere. Under sommer-OL i London i 2012 satt til og med hele Norge i helspenn da den norske fekteren, Bartosz Piasecki på fantastisk vis nådde OL-finalen i fekting. Han var læreren og mannen i gaten som på hobbybasis hadde blitt en av verdens beste fektere. Plutselig var Norge blitt ”Fektenasjonen”.

Disse enkeltmenneskene gjør noe med oss. De skaper en følelse av tilhørighet til noe som i utgangspunktet er større enn oss selv, men det at vi kan kjenne oss igjen i dem gjør at vi kanskje holder på drømmene, og vi ønsker at de skal lykkes.

De største idrettstjernene i dag er så mye mer enn bare det at de er eksepsjonelt gode til det de holder på med; de er kjendiser, celebriteter. David Beckham startet som en fantastisk god fotballspiller, giftet seg med en pop-stjerne og begynte et liv med celeber omgangskrets. Han og Victoria Beckham var til og med gjester da Prins William giftet seg med Kate Middleton. Beckham er et moteikon og reklameobjekt.

Jeg synes det er utrolig interessant at stjerner har så sterk innvirkning på andre mennesker, og tenker at det vil være spennende å se nærmere på hvordan en stjerne som Davis Beckham faktisk blir fremstil i media, for så å finne ut om media faktisk har den påvirkningskraften på sine mottakere som de gjerne selv ønsker. Dagens mediesport er et aktuelt tema og en viktig del av populærkulturen.

Metode

Jeg vil i denne oppgaven gjøre en kvalitativ innholdsanalyse av hvordan David Beckham blir fremstilt i et utvalg magasiner. Dette vil jeg gjøre fordi jeg synes at Beckham er en svært interessant person, og jeg ønsker å se nærmere på de faktorene som gjør at han når ut til et så bredt publikum. Jeg har i denne forbindelse valgt ni magasiner som representerer helt ulike målgrupper, og ulike tidspunkt i hans karriere da de er utgitt over en periode på 11 år.

Hovedkriteriet var at Beckham både figurerte på forsiden av disse magasinene og var portrettert i et lengre intervju inni, samt at magasinet ikke blir utgitt oftere enn månedlig. Ved å gjøre en kvalitativ innholdsanalyse vil jeg få muligheten til å se om det finnes noen gjennomgående faktorer i alle disse magasinene som kan knyttes til hans popularitet. Jeg vil finne ut om hans personlighet forandrer seg ut i fra at målgruppen endres, eller om han er konsekvent i sin fremtreden. Jeg vil også se nærmere på bildematerialet på forsiden og i portrettintervjuene for å se på hvordan han fremstilles her. Jeg tenker i utgangspunktet at bildene i de ulike magasinene vil være farget av nettopp hvilket magasin som har iscenesatt dem, og at dette vil si mye om publikums syn på David Beckham. Samspillet mellom bildene og intervjuene blir dermed en

interessant kollaborasjon av ham selv og folks oppfattelse av ham. Sammen med en teoridel der jeg ser nærmere på celebritetsanalyse og tidligere forskning på Beckham og hans, tenker jeg at det skal være mulig å opparbeide seg en bredere forståelse av fenomenet David Beckham og hva som gjør at han har oppnådd en helt enorm popularitet blant både heterofile og homofile kvinner og menn – unge som gamle.

Eventuelle svakheter ved denne fremgangsmåten vil nok være at jeg som skal utføre analysen har en oppfatning av Beckham fra før, og at analyseresultatet derfor står i fare for å bli oppfattet som subjektivt. Dette skal jeg i aller høyeste grad forsøke å unngå, og det kan nok uansett sies å være en generell svakhet ved en slik kvalitativ innholdsanalyse. På en annen side er det ikke sikkert at det er en svakhet, men at det faktum at jeg har et «forhold» til ham fra før kan være med på å gi et enda mer realistisk resultat. Endres mitt syn på David Beckham på noen måte etter at jeg har gjort analysen?

Kvalitativ metode

Først og fremst kan man si at kvalitativ metode handler om ord, ikke tall. Man ser induktivt på et forhold mellom teori og undersøkelse, og forsøker å forstå et aspekt ved den sosiale verden. Dette gjør man oftest gjennom å spørre ut deltagere fra den verden vi vil finne ut noe om. Ofte blir termen *kvalitativ metode* brukt generelt om såkalte *social studies*, altså undersøkelser om den sosiale verden. Det er mulig å bygge opp kvalitative studier på forskjellige måter:

- *Deltakende observasjon* kan gjøre at forskeren får et klart bilde av hvordan samspillet fungerer mellom deltakerne i en sosial sfære. Man får både oppleve hvordan det føles å delta, og observere dem som er en fast del av denne sfæren.
- *Kvalitative intervju* kan gi mulighet til å få et innblikk i hvordan de sosiale deltakerne selv opplever situasjoner rundt fenomenet de representerer. Det er en bred term med veldig mange oppbyggingsmuligheter. Kvalitative intervju og deltakende observasjon går ofte hånd i hånd og utfyller hverandre i en undersøkelse.
- *Fokusgrupper* er en metode som gir mulighet til å intervju en hel gruppe mennesker samtidig. Her blir det ofte dannet en samlet mening og felles svar på spørsmål gjennom diskusjon i gruppen. Diskusjonene i seg selv blir også interessante for forskeren.
- *Språkbaserte tilnærminger* til en innsamling av kvalitative data, som en diskursanalyse eller samtaleanalyse.

- *Analyse* av tekster og dokumenter for å få en bredere forståelse for sosiale sammenhenger. (Bryman, 2012, s. 380-383)

Tekst- og innholdsanalyse

Tekstanalyse er en generell betegnelse på det å gjøre en kvalitativ studie av en tekst. Vi lever i en mediekultur og må til daglig forholde oss til svært mange forskjellige medier og deres kjennetegn. Medier som ukeblader, aviser, TV, CD, Internett, film og DVD er svært forskjellige både med hensyn til trykte medier er basert på tekst og bilder, mens audiovisuelle medier har levende bilder, tale, musikk og lyd, men er likevel veldig forskjellige med tanke på teknologi, resepsjon, distribusjon og teksttyper. Dette grunnleggende aspektet ved medietekstene kalles diskurssubstans. Diskurs er en betegnelse for meddelelse, og diskurssubstans handler om hva som bærer denne meddelelsen. Hvordan den presenteres. Vi snakker om et utvidet tekstbegrep. Mediene utøver sin makt gjennom tekster, de påvirker holdninger og formidler kunnskap, og de gir underholdning og gleder.

Man kan skille mellom *hva* og *hvordan*, innhold og uttrykk. Det er en stor forskjell på hva som blir formidlet og hvordan det blir nettopp det. Det er denne analysen av innholdet i medietekstene vi kaller innholdsanalyse, og man kan skille mellom kvantitativ og kvalitativ innholdsanalyse. Det er kvalitativ innholdsanalyse jeg vil ta for meg her.

Kvalitativ innholdsanalyse har sin opprinnelse i europeiske teoritradisjoner, og hermeneutikken kan sees som en forløper. Hermeneutikken er en tolkningslære som ble utviklet for å kunne tolke hva religiøse og juridiske tekster egentlig skulle bety, og dette ble videreført til litterære analyser på 1800- og 1900-tallet. Et viktig utgangspunkt for hermeneutikken er at meningen i teksten ikke alltid er like tydelig, og at det i hvert fall ikke er entydig. En enkelt tekst kan tolkes på flere ulike måter, og gi forskjellig mening for forskjellige personer og i forskjellige sammenhenger. For å finne mening i en tekst må den tolkes, og tolkningen kan bygge på ulike prinsipper. Atle Kittang, litteraturviter, skiller mellom tre hovedmåter å tolke tekst på: man har en sympatisk, en symptomal og en objektiviserende lese måte. Den sympatiske lese måten leter etter opphavspersonens intensjoner med teksten. Dette er en lese måte som gir mye oppmerksomhet til personen bak verket, kunstneren eller forfatteren. Man må forstå kunstneren for å forstå meningen med verket (Østbye, Helland, Knapskog og Larsen, 2007, s.57-58). Denne

teksttilnærmingen er ikke særlig relevant for det jeg vil se etter i denne oppgaven, men det kan tenkes at enkelte aspekter kan brukes i forbindelse med hvilke magasiner som publiserer hvilken type innhold om David Beckham. Den objektiverende lesemåten har som mål å studere og tolke en tekst uten å ta hensyn til sender eller sosial kontekst. Her ser man både på tekstens indre strukturer og på tekstens forhold til sine forløpere. Denne lesemåten kalles også gjerne for nærlesing, og analysemåten er nærmest formalistisk. Den symptomale lesemåten ser på tekster som formidlere av betydninger som produsenten ikke nødvendigvis har vært bevisst på, og det kan gjerne være underliggende eller skjulte betydninger i tekstene. I noen tekster kan det være dominerende forestillinger som er helt selvsagte for noen menneskegrupper, og på denne måten oppleves som naturlige eller allmenngyldige. Man snakker da om en mentalitet i enkelte grupper mennesker. Tekstene kan også inneholde sosiale motsetninger og konflikter som ikke er synlige på tekstens overflate. Når man gjør en symptomal tekstanalyse er ofte målet å avdekke nettopp de skjulte motsetningene og diskutere de samfunnsmessige grunnlagene for disse. Det er den symptomale lesemåten som nok har stått sterkest i den medievitenskapelige innholdsanalysen, og det er den jeg skal forholde meg til i denne oppgaven (Østbye, Helland, Knapskog og Larsen, 2007, s.59-60).

Diskurs

Det er vanlig i tekstvitenskapen å bruke ordet *diskurs* på samme måte som det utvidete tekstbegrepet blir brukt – som en samlebetegnelse på det mediene meddeler. Diskursbegrepet kommer fra lingvistikken og begrepet betegner aspektene ved teksten som går utover det selve setningen sier. Analyse av skrift på denne måten kalles derfor diskursanalyse. Diskursanalysen tar utgangspunkt i at vår virkelighet og forståelse av den skjer gjennom språket. Samtaleanalyse eller konversasjonsanalyse definerer diskursen som tale. Dette er en lingvistisk tradisjon som studerer hvordan folk snakker sammen og hvordan de snakker om spesielle tema. Man ser ikke på talen isolert, men som en del av en sosial samhandling. Det kan foregå i hverdagen, innenfor institusjonelle rammer, som i skolen eller i ulike kringkastingsmedier. I medieforskningen har samtaleanalyse vært mye brukt for å se nærmere på deltakere i politiske debatter, «talk show» og i nyhetsintervju (Østbye, Helland, Knapskog og Larsen, 2007, s.64). Da jeg skal gjøre analyser av hvordan Beckham fremstår i t utvalg intervjuer er det naturlig å se nærmere på hvordan nettopp hvordan samtalen mellom ham og intervjuer fungerer.

Bildeanalyse

Bildets styrke ligger i at det kan sammenføre en stor mengde tegn og uttrykk på en liten plass. Man kan ofte si at bilder er noe mer enn det vi faktisk kan peke ut i dem. Bilder berører oss på forskjellige måter og vekker liv i minner hos hver enkelt. Det er tilnærmet umulig å se et bilde uten at det vekker noen følelser og tanker. Ofte kan en på et eller annet plan identifisere seg med det en ser. Vanligvis skjer bildeanalysen i tre steg: Først må bildet betraktes og man må ta innover seg det som faktisk vises gjennom bildet. Så beskriver man bildet noe kortfattet, før man tolker og diskuterer det. Beskrivelsen av bildet kalles denotasjoner, mens tolkningen kalles konnotasjoner. Denotasjonene er bildets grunnbetydning, eller det man kan peke ut direkte i bildet. Konnotasjonene er våre egne assosiasjoner og det bildet får oss til å tenke på. Dette kan ikke pekes ut direkte fra bildet, men sitter i hodet til den som tolker. Det er likevel forskjell på *private assosiasjoner* og *kulturelle assosiasjoner*, selv om grensene mellom disse kan være noe flytende. En annen faktor i bildeanalyse er hvilket perspektiv det er tatt i. *Sentralperspektiv* vil si at det som er avbildet befinner seg i bildets midtpunkt. Videre kan vi skille mellom *froskeperspektiv*, som vil si at man ser det avbildede objektet nedenfra, og *fugleperspektiv*, som er å se objektet ovenfra. Dette vil naturlig nok gi betrakteren helt forskjellige inntrykk av bildet og hva det formidler. (Carlsson & Koppfeldt, 2001, s. 20-25). Etos, logos og patos vil også være aktuelle aspekter med tanke på bildeanalyse. *Etos* ligger hos "taleren" eller senderen, altså den som sender ut budskapet. Her kan man stille seg spørsmålet: Er taleren pålitelig og vet den hva den snakker om? *Logos* spiller seg rundt fornuften – er det fornuftig og klokt det som blir formidlet? *Patos* handler om hvilke følelser som blir vekket hos mottakeren nå vedkommende blir eksponert for budskapet. Treffer senderen *meg*? (Carlsson & Koppfeldt, 2001, s. 67).

Om David Beckham

David Beckham - begynnelsen

Året var 1975 og David Robert Joseph Beckham ble født på Whipps Cross Hospital i Leytonstone, øst i London. Ted og Sandra Beckham fikk sitt andre barn, og Ted var glad for at han endelig skulle få en sønn å dele sin fotballinteresse med. Ted var stor tilhenger av Manchester United, verdens mest berømte fotballklubb, og hadde et sterkt ønske om at hans sønn

ville dele denne lidenskapen. De var en helt vanlig familie fra middelklassen. Ted var kjøkkenmontør og Sandra var frisør, og det viste seg at lille David delte farens interesse for fotball. Helt fra David Beckham bare var en liten gutt tok faren ham med i parken for å spille fotball. De øvde og øvde, og David brukte etter hvert timevis også alene. Ikke lenge etter at David Beckham ble født flyttet han og familien til Chingford, Essex, hvor besteforeldrene bodde. Her skulle han tilbringe mesteparten av sin barndom. Det eneste som foreløpig skulle holde ham tilbake når det gjaldt fotball var høyden hans; David var en svært liten gutt for alderen. Men dette skulle ikke stoppe ham, og hans lidenskap for fotball ble fort dominerende for hele hans hverdag. Han spilte når som helst og hvor som helst, men utenfor fotballbanen var han en sjenert gutt. Han skilte seg ut når det gjaldt fotballtalent og var mye bedre enn alle de andre på hans alder. Da han gikk på Chingford School så han en annonse i avisen som sa: "Wanted: Football stars of the future". Han tok kontakt og begynte å spille for Ridgeway Rovers i Enfield Sunday League. Allerede som 11-åring begynte han å bli interessant for klubber som Arsenal og Tottenham Hotspur, men David viste ingen interesse tilbake. Han visste at det var kun én engelsk klubb han ville spille for, og det var Manchester United. I 1986 deltok han på en fotballturnering som het TSB Bobby Charlton Soccer Skills. Han vant, som yngste vinner noensinne. Finalen ble avgjort på selveste Old Trafford, Manchester Uniteds hjemmebane. Han gjorde med dette sine første spark på ballen på Old Trafford allerede som 11-åring. Da han var blitt 12 år var tiden endelig inne, og han ble oppdaget av en talentspeider fra Manchester United. Det var en drøm som gikk i oppfyllelse, og allerede da han var 14 år signerte han sin første kontrakt for klubben. Selv om United på dette tidspunktet ikke visste akkurat hva som ventet dem, kunne de se at han hadde et enormt potensial. I 1991, da han var 16 år startet hans karriere på Old Trafford for fullt. Til nå hadde han spilt for juniorlaget, men tiden var endelig inne for å ta steget opp. De unge spillerne fikk ordnet losji av klubben, og da han kom til rommet sitt for første gang hadde han med seg syv bager. De andre guttene hadde vanligvis med seg to. Allerede den gangen viste han også stor interesse for klær og mote, og hybelrommet hans så alltid plettfritt ut. Tidligere hadde også Mark Hughes bodd på akkurat det samme rommet. David Beckham fikk sin første proffkontrakt med Manchester United som 18åring, men like etter dette ble han utlånt til Preston i en måned, noe Sir Alex Ferguson mener er det lureste han kunne gjøre. David gjorde her et fantastisk inntrykk og fikk endelig skinne på banen. Han lærte også å bli tøffere og lærte å virkelig sette pris på "luksus-behandlingen" i United. Da han kom tilbake følte Sir Alex endelig at David Beckham var klar til

å bli en fast del av laget. I april 1995 fikk han sin debut for Manchester United mot Leeds United (Russel, 2007, s. 1-17).

”Beckham – den nye mannen”

Universitetsforskerne Dr. Andrew Parker og professor Ellis Cashmore omtaler ham som «David Beckham er mannen som har alt», og de mener at han kan revolusjonere selve mannsrollen og dens ideale. "Han er far, ektemann, arbeidergutten som har kommet seg frem på egen hånd, sexsymbol, et ideal i homsemiljøene, helt i popkulturens verden, moteidol, fotballstjerne og celebritet, men fremstår samtidig som «fyren i nabolaget» ute på handletur." I følge Parker og Cashmore er Beckhams betydning så mye mer enn det han gjør på fotballbanen - han er et globalt ikon og kanskje den aller største mannlige rollemodellen for dem mellom 6-60 år. Han er blitt avbildet i media iført sarong (skjørt), men sin kone på kunstutstilling og er ofte sett med sine barn på skuldrene. Han har også deres navn tatovert på kroppen. Et tydelig eksempel på at han kolliderer med det tradisjonelle mannsidealet er episoden da han valgte å utebli fra en viktig trening men Manchester United fordi hans sønn lå på sykehus med tarmbetennelse. Manager, Sir Alex Ferguson, mente at dette ikke var grunn nok og straffet ham med å ikke la ham spille det viktige forestående oppgjøret mot Leeds, selv om det helt klart kom til å svekke laget. I følge Parker og Cashmore var det da han giftet seg med Victoria "Posh-Spice" Adams at hans popularitet virkelig skjøt fart. Han fikk en mer offentlig levestil og ble en del av celebritetskulturen. Han var å se sammen med filmstjerner, kunstnere og popstjerner og ble en magnet innenfor trekanten fotball, musikk og mote. Han skilte seg ut med sin stil og androgyne utseende, og fremstod mer som en filmstjerne eller modell enn en profesjonell fotballspiller. Dette gjør at han blir så attraktiv for et så stort publikum.

"- Beckham er en representant for den nye mannen, som kombinerer attraktiv maskulinitet med det å være en ivaretakende far og kjærlig ektemann, sier Andrew Parker. - Og på tross av den store risikoen han tar, så er det ingen som forsøker å utfordre ham. Beckham setter sin egen agenda, og jeg ser dette utelukkende som positivt. Beckham har potensial til å forandre en hel generasjon, i form av deres syn på seksualitet, og hvordan de forholder seg til andre mennesker." (Carsten Bleness, 2003).

David Beckham og metroseksualitet

Som det skrives i lederen til dette nummeret av *Attitude*; Beckham fremstår nærmest som mer *mann* av å stille opp på forsiden av et magasin for homofile med den tryggheten han gjør.

Beckham ble mye omtalt da han var å se i sarong på en strand i 1998. Man kan si at han med dette kommuniserte sin første av mange meldinger om sex. Menn har vært sett i skjørtelignende plagg siden oldtidens Egypt og Romertiden, og selv i dag kan menn gå i kaftan eller kilt – som hos designeren Jean-Paul Gaultier eller de skotske nasjonaldraktene. Men Beckham var verken en Gaultier-modell eller en skotte, han var en fotballspiller. En fotballspiller med en seksuell tilstedeværelse. Etter bildene av han i sarong i 1998 ble hans seksualitet et tema for diskusjon, både seriøst og humoristisk. I de etterfølgende årene ble han sett både med neglelakk, med sitt berømte hårbånd, han nappet øyenbrynene og han snakket åpenlyst om sine manikyrer. Han gikk imot fotballkulturens konvensjoner og sendte ut signaler, både tydelige og mindre tydelige, om sin versjon av seksualitet - uten å faktisk si noe om det. Det var denne evnen til å formidle uten å snakke som satte i gang de endeløse debattene rundt David Beckham sin seksualitet – om den grensebrytende mannen som var forpliktet til en kvinne, men som likevel fant glede i å beundre andre menn. Og han var nok ikke helt uskyldig når det gjaldt disse ryktene (Cashmore, 2004, s. 139).

Beckhams rolle som «den nye mannen» og dedikert familiefar er noe som appellerer både til husmødre og bestemødre, men som også er forfriskende og interessant for en ny generasjon av unge mennesker som er lei av å bli satt i bås og måtte passe inn i tradisjonelle kjønnsstereotyper. Grant Wahl, journalist i *Sports Illustrated*, har skapt et uttrykk som han kaller «non-traditional sports demographics», eller utradisjonell sportsdemografi (Cashmore, 2004, s.142). Det har vært sterke stereotyper knyttet til sport og idrettsutøvere, og kanskje spesielt har det vært slik i fotballverdenen. Fotballspillere har måttet leve med helt konkrete forventninger til deres atferd – maskulinitet og homofobi har vært dominerende i mange år. Beckham gjorde noe med denne innstillingen. Han passet ikke inn i stereotypien og ble vanskelig å sette i en bås. David Beckham utfordret et ideale som var svært innarbeidet i fotballkulturen: fotball er for menn, av menn og skal uttrykke maskulinitet (Cashmore, 2004, s.143). Samtidig som Beckham oppfylte en del av disse «kravene» så viste han at både ham selv og seksualitet generelt kan være mer kompleks enn som så.

Homofobi og fotball har dessverre vært tett sammenknyttet opp igjennom tidene. En av de mest kjente sakene i denne forbindelse er historien om Justin Fashnau. Fashnau vokste opp i fosterhjem sammen med sin bror John. Han var et stort talent både innenfor boksing og fotball, men valgte å satse på fotballen. Han spilte for flere store klubber på slutten av 1970-tallet, som blant annet Nottingham Forest og Norwich City, men ble til slutt fryst ut av de fleste klubbene da han stod frem som homofil. Han kjempet for homofiles rettigheter og gjorde mye veldedighetsarbeid, men han slet med å finne sin plass i samfunnet. Det virket som at uansett hvor han dro og hva han tok seg til så møtte han motgang på grunn av sin seksuelle legning. Han ble til og med anklaget av noen unge gutter for å ha forgrepet seg seksuelt på dem, noe Fashnau selv nektet for. Han gikk frivillig med på å la seg utspørre om anklagene fordi han mente at han ikke hadde noe å skjule. Han var uskyldig, men anklagene og hetsen stoppet ikke. Til slutt ble han funnet hengt i en garasje, og det ble antatt at han hadde begått selvmord. Justin Fashnau stod frem som homofil i et tungt etablert, maskulint miljø, men ble forfulgt av en rekke hendelser og tøff motgang i forbindelse med dette, noe som til slutt førte til hans død. Det ble nærmest sett på som en advarsel til andre homofile fotballspillere, og ingen andre profilerte spillere har siden turt ta sjansen på å stå frem og være åpen om sin homofile legning (Cashmore, 2004, s.145-146).

Uten å selv være homofil skulle altså David Beckham rokke ved grunnmuren i den macho fotballkulturen. Med eksempler som hvordan han har tatt på seg roller som tidligere har tilhørt kvinnen i ekteskapet – han har blant annet vært hjemme fra trening med sykt barn da Victoria måtte på jobb, noe som falt i svært dårlig jord i fotballverdenen, men som skaffet ham mye publisitet og sympati i samfunnet ellers. Beckham skulle vise at maskulinitet ikke lenger er som det en gang var. Den nye mannen setter familien først, han stiller opp, og han er så trygg på seg selv og sin egen seksualitet at han ikke er redd for å bryte med det tradisjonelle mønsteret. Det er mandig å være hjemme med sitt barn eller å vise seg offentlig med sarong – i hvert fall hvis du heter David Beckham og gjør det med den største selvfølgelighet.

David Beckham er den eneste heterofile mannen som kunne stilt opp, halvnaken og innsмурt i baby-olje, og fortsatt blitt oppfattet som et ikon for maskulinitet. Selv om det er klargjort at hans seksualitet hører til i det heterofile og macho sjiktet, så spiller han ofte på sin feminine side og sin status som ikon for homofile menn. At han fortsatt blir oppfattet som macho med rosa neglelakk forteller noe om den balansen han har opparbeidet seg. En hårfin balanse mellom det veldig macho og det feminine som er akkurat nok til at han blir oppfattet som mandig

uansett (Rahman, 2006, s.225). Det faktum at han er «mann nok» til å bære rosa neglelakk gjør at det understreker hans mannlighet.

Ikonet

David Beckham er sannsynligvis den mest ikoniske idrettsstjernen i verden. Rett før fotball-VM i 2002 i Japan og Sør-Korea ble han skadet, og det hersket stor usikkerhet rundt om han kom til å kunne spille i turneringen. Han ville være en attraksjon i seg selv under VM, og det ville være svært viktig at han kunne delta - sett fra et kommersielt perspektiv. Beckham er rett og slett en av verdens største idrettsstjerner og en av verdens mest kjente mennesker. Hans kulturelle betydning strekker seg langt utenfor det han faktisk presterer på fotballbanen. Selvsagt er Beckham en fantastisk fotballspiller, og det er dette som har gjort ham så kjent i utgangspunktet, men i tillegg så har han på en måte *alt*. Han ser bra ut, har spilt i verdens største fotballkubber, Manchester United, Real Madrid og det engelske landslaget, og han er gift og har barn med en annen verdensstjerne, Victoria Beckham (Dahlén, 2008, s. 396-397).

Max Weber snakker om naturlige ledere i sin studie av karismatisk autoritet. I hans tilfelle er det patriarken som «den naturlige lederen» i dagliglivet som står i fokus. Det som ligger til grunn for å være en naturlig leder er karisma – man må ha et karismatisk vesen som treffer folk i dagliglivet for å opparbeide seg denne rollen. Dette er en tendens som strekker seg langt tilbake i historien, men som må kunne sees som svært relevant også i dag. De naturlige lederne har vært velsignet med enkelte kroppslige og åndelige egenskaper som ikke er alle forunt, noe som har vært medvirkende til å forme dem som noe guddommelig og uoppnåelig (Weber, 2006, s.55). Det kan definitivt trekkes paralleller fra Webers tankegang til måten vi i dag snakker om ikoner og celebriteter. Det er riktig nok langt fra alle celebriteter som er naturlige ledere, men Beckham vil i aller høyeste grad falle innunder denne kategorien. Denne egenskapen er sentral med tanke på hvordan merkevaren Beckham er bygget opp, som jeg skal se nærmere på senere i oppgaven.

Celebritetsanalyse

Det er hensiktsmessig å se nærmere på begrepet *celebritet* og kulturen som er knyttet til dette. Vi lever i dag i en kultur som på en unik måte er styrt av celebriteter, helt ulikt slik det har vært i tidligere tider. Det finnes ingen virkelig gode norske ord for den prosessen der media følger en person fra å være mindre kjent til å bli en kjendis, men jeg vil her fornorske det engelske uttrykket og kalle det for celebritisering. Mange medieforskere mener at denne celebritiseringen er en del av en større trend der man ser en økt fremvekst av celebriteter, kjendiser i vår kultur. At celebriteter er blitt så viktige i den moderne kulturen kan forklares med to ulike diskurser – celebriteter som en del av et *populistdemokrati* og som en *kulturell fornektelse*. Begge diskursene ser på celebritetskultur som en moderne og ny tanke, men med helt ulike tilnærminger til den.

I tanken om populistdemokratiet dreier det seg om at kjendiskulturen er en naturlig reaksjon på demokratisering og utviklingen av kapitalistsamfunnet. Det er den kommersielle eksplosjonen av ulike teknologier og medier som gjør at markedet for kjøp og salg av medieprodukter har hatt en enorm vekst de siste tiårene. Dette på grunn av den ekstreme tilgangen som er skapt av den økte teknologiske utviklingen. Reality-TV og elektroniske medier av ulike slag har gjort at det er lettere enn noen gang å gjøre seg selv til kjendis. Det finnes utallige muligheter for å markedsføre seg selv, og terskelen er mye lavere for å gjøre nettopp dette fordi det er billigere, raskere og enklere enn tidligere. Mange mennesker får i dag de berømte «15 minuttene i rampelyset», men er som regel glemt etter relativt kort tid. For populistene er berømmelse en del av det de ser på som personlig frihet. Berømmelsen er en belønning for selvrealisering mer enn at det er en tendens som underbygger hierarkiet, klasseskiller og elitegrupper av mennesker. Det er sett på som en positiv tendens fordi det belønner mennesker for å være «seg selv», og da veldig mye av seg selv.

Mange teoretikere er svært kritiske til celebritetenes verdier i samtiden, og tenker at folks fascinasjon av dem handler om en fornektelse av den tiden vi lever i og at man lengter tilbake til en tid hvor berømmelse hadde en helt annen verdi enn det har nå. Det er dette som kalles *kulturell fornektelse* i denne sammenhengen. Celebritetsbegrepet er rett og slett blitt for vidt mener de, og det krever for lite av dem som i dag blir definert som kjendiser. Man trenger ikke en gang å inneha et spesielt talent eller å ha oppnådd noe spesielt, bortsett fra det å ha oppnådd kjendisstatus – noe som ikke nødvendigvis lenger er assosiert med hardt arbeid. Det å være en

kjent person i offentligheten er ikke lenger et resultat av noe man har oppnådd ved hardt arbeid, men et mål i seg selv. En skuespiller som lever og ånder for faget sitt og som på grunn av talent og hardt arbeid blir kjent og regnet som en celebritet får denne statusen som en bieffekt av det han eller hun egentlig driver med. Dette er noe annet enn det det snakkes om i tanken om den kulturelle fornektelsen. De hevder at mange av dagens celebriteter lider av en narsissistisk selvopptatthet, der berømmelsen er mye høyere verdsatt enn det som har skaffet dem berømmelsen (Evans, 2005, s.14-16).

Så kan vi spørre oss – hva er egentlig en celebritet eller en kjendis? Det er naturligvis en person som er ment å være ekstraordinær på en måte. En person som har en slags karismatisk tilnærming til andre mennesker og som folk tiltrekkes av. Metaforen *stjerner* er mye brukt og sier noe om måten personer «skinner» i rampelyset, og som nevnt over snakker Max Weber om naturlige ledere og karismatiske personer. Dette står sentralt i hvordan vi tolker begrepet celebritet i dag. Ofte snakkes det om personer som «kjendiser», som om nettopp det er det essensielle ved dem. Det er flere spørsmål man kan stille i denne sammenhengen: Kommer kjendisstatusen fra den individuelle celebriteten selv? Kommer statusen som en *konsekvens* av deres personlige kvaliteter? Er det personene bak bildene vi ser i magasiner og på TV som innehar den nevnte karismaen, eller er det imaget og den medierte personen som får dem til å *fremstå* som karismatiske? (Evans, 2005, s.17-18).

Celebriteter i dag

Den moderne celebriteten stammer stort sett fra enten sports- eller underholdningsbransjen. De er svært synlig gjennom media og det er stor offentlig interesse også for deres privatliv – ofte større interesse for dette enn for deres profesjonelle liv. Etter at kjendisstatusen er oppnådd er personen ofte ikke lenger avhengig av det som førte ham eller henne dit i første omgang for å opprettholde statusen. Dette nettopp fordi det ofte er større interesse for kjendisens privatliv enn for deres yrkeskarriere. Mens det i populærpressen, TV- og filmbransjen ofte snakkes om kjendiser som noen som har bestemte naturlige egenskaper – tilstedeværelse og karisma, som nevnt over – mens det i den akademiske litteraturen ofte snakkes om celebriteter som et produkt av kulturelle og økonomiske prosesser. Her snakker man om mennesker som blir fremmet gjennom publisitet og markedsføring, og hvis identitet er forhandlet og formet gjennom deres fremtreden i media. Disse

prosessene kan kalles for en celebritetsindustri, og det er viktig i en studie av kjendisers kulturelle status å ta høyde for hvordan media opererer i den aktuelle prosessen. Daniel Boorstin sa i 1971 at «Celebriteter er mennesker som er velkjent for sin velkjenthets». Han mente at kjendiser var noe som var fabrikkert for å tilfredsstille folks forventninger til menneskelige storhet (Turner, 2013, s.14-16).

Religiøs tilnærming

Å ha et nærmest religiøst syn på kjendiser er blitt mer og mer vanlig i dagens samfunn. Celebriteter blir ofte kalt idoler eller ikoner, og innimellom kan de også oppleve å bli omtalt som guddommelig eller guder. Det blir sagt om fans at de er hengiven og engasjert i celebritetene, de dyrker dem – i enkelte tilfeller kan man si at fansen tilber celebritetene. Det blir en religiøs tilnærming. I moderne kjendiskultur kan man si at dette nærmest har tatt over for religion. Vi lever i en tid hvor publisitet er gull og personene som figurerer ofte i media blir sett på som av en høyere rang enn andre. Forholdet mellom kjendis og fans blir nesten religiøs. Selv om kjendiskulturen helt klart ikke kan klassifiseres som en religion, så har de utvilsomt mye til felles (Ward, 2011, s.2-5).

Beckham som celebritet og moteikon

Big in Japan

Da Beckham besøkte Japan i desember 2002 sammen med Manchester United ble han ikke bare mottatt av tusenvis av skrikende fans, men også av en gigantisk sjokoladestatue av ham selv (Church Gibson, 2013, s.2). Dette sier en del om hvor stor stjerne han er i hele verden. Så stor at folk føler seg forpliktet og lysten på å gjøre enorme og absurde gester for å hylle ham. Da den britiske kunstneren Alison Jackson dro på turné til Japan like etter Beckham hadde besøkt samme land i 2002. På turen hadde hun med seg Andy Harmer, en britisk skuespiller som tok jobber som David Beckhams dobbeltgjenger. Jackson er kjent for sine fotografier av nettopp forskjellige kjendisers dobbeltgjengere, og var nå på kunstturné i Japan. Det viste seg også at folk ville flokke

seg rundt dem overalt hvor de beveget seg. Det interessante var at da de oppdaget at det var en dobbeltgjenger, og ikke David Beckham selv, så reagert mange med fornøyelse. Plutselig mistet de mye av de hemningene og den respekten de hadde da de trodde det var Beckham, og folk begynte å ta på ham og overskride grensene som i utgangspunktet var der (Church Gibson, 2013, s.3). Kanskje var det en slags glede over å komme så tett innpå, og samtidig ikke trenge å bry seg om hans følelser og sikkerhet på samme måte. Fansen følte kanskje likevel at de fikk en liten bit av Beckham, men uten den samme ærefrykten. Dette var jo tross alt bare en «vanlig person».

Moteikon

Det har alltid vært enkelte personer som har vært ledende for motehverdagen, og som har blitt sett på som stilikoner. Dette har tradisjonelt sett ikke vært personer som nødvendigvis har hatt noen ekstraordinær makt eller innflytelse, eller har hatt mål om å tjene gode penger på å være et ikon, men de har likevel klart nettopp dette ved hjelp av sin ekstraordinære stilsans. Og det kanskje viktigste grunnlaget for å bli et stilikon: Du kan ikke benytte deg av en profesjonell stylist eller være sponset av store motehus. Disse lederne, ikonene, er det ikke så mange igjen av i dag. Det er blitt for mange tilgjengelige hjelpemidler og anonyme stylistar som benytter seg av klær og tilbehør som er gitt som gaver av de store designerne som ønsker mest mulig publisitet. Kante Moss er ett slikt ikon, og David Beckham er blitt et annet (Church Gibson, 2013, s.13). David Beckham har hele livet likt å leke med klær og uttrykk, og hans troverdighet ligger i at han alltid har vært seg selv og stolt på sine egne preferanser. Folk vil være som Beckham fordi han så klart og tydelig viser at han bare er seg selv. Han valgte selv å gå med Sarong da han gjorde det – ikke fordi han hadde fått beskjed av en stylist om å gjøre det, men fordi det var noe han selv ønsket. Han ønsket å kommunisere nettopp det han gjorde med den sarongen.

Å gå på restaurant iført en svart t-skjorte og sarong rundt livet, som mann, er uten tvil noe som skaper oppmerksomhet. Når du i tillegg er en av klodens mest kjente personer er det selvsagt at dette vil bli omtalt i media. Flere brukte sarongen som nok et påskudd for å være negativt innstilt til Beckham etter utvisningen mot Argentina, og mente at det var et tydelig bevis på at han hadde feil fokus. Mange mente det var en katastrofe for ham, og at han nå ville bli uthengt av pressen. Det viste seg for øvrig fort at Beckham med dette skulle bli en trendsetter. Den eksakte sarongen han hadde på seg var laget av designer Jean-Paul Gaultier, men kopier ble plutselig

solgt i stor kjedebutikker som Topshop, og flere menn ble sett på solferie i egne versjoner av skjørtet (Chuch Gibson, 2013, s.228).

Det kan selvsagt diskuteres hvorvidt sarong-situasjonen var positiv eller negativ for Beckham, men jeg mener det var nesten utelukkende et positivt standpunkt fra Beckhams side. At han valgte å kle seg i skjørt på et privat restaurantbesøk med sin kone Victoria i 1998 viser på mange måter hans styrke som moteikon. Dette var ikke en åpenbar situasjon hvor det ville være mye presse til stede, det var under en familieferie. Det var Beckham selv (sannsynligvis i samråd med Victoria) som hadde valgt å gå med dette antrekket. Sarongen i seg selv representerer Davids metroseksualitet og han kommuniserte tydelig med dette antrekket at han var fullstendig komfortabel med å representere nettopp dette. At han er og har vært et ikon for homofile er noe han i analyse materialet ytrer at han føler seg beæret for, og med sarongen setter han to streker under det svaret. Ikke bare viste han at han var komfortabel med dette, men han viste også at det var mulig å blande det å være fotballspiller og det å være et moteikon. Fotballmiljøene har over lang tid vært svært macho og det har vært store problemer med homofobi i idretten. Flere spillere som selv har vært homofile har hatt store vansker med å komme ut av skapet og sine lagkamerater. Beckham kommer som et friskt pust i denne debatten, og kommuniserer at det ikke er nødvendig å settes i en bås. Det er mulig å både være verdens beste og mest kjente fotballspiller samtidig som du er opptatt av mote og innehar mer «feminine» egenskaper.

Beckham vs. Diana

Det kan kanskje virke rart å sammenligne David Beckham med avdøde Lady Diana, men det finnes faktisk noen slående likhetstrekk i deres berømmelse og deres roller som moteikoner. Beckham har blitt fotografert av berømte Annie Leibovitz i Vanity Fair (som er analysert over), og blitt fremstilt som «Prince Charming». Han er nærmest som en eventyrhelt, men likevel ikke direkte som en prins – kanskje mer som den berømte tinnsoldaten med ett bein i HC Andersens eventyr. Han som klarte seg mot alle odds.

Både David og Diana formet sin motesans mens de var i rampelyset. Begge fremstod uskyldig og uerfaren i starten, men skulle gjennomgå en transformasjon foran publikums øyne. De hadde flere øyeblikk i starten av sine karrierer hvor de eksperimenterte med mote – med varierende hell. Begge startet med kort, mørkt og ordinært hår, før de ble forvandlet til fasjonable

blondiner som kunne balansere mellom glamour og mote. David og Diana var begge pene mennesker, men pene på en troverdig og menneskelig måte. Selv om de ønsket å fremstå slik var nok ingen av dem helt ordinære likevel. David var ekstremt talentfull som barn og utviklet seg gjennom ungdomstiden. Han var dedikert og unik. Diana var heller ikke helt «jenta i gaten», selv om hun ofte ble fremstilt på denne måten. Hun var datter av en adelsmann før hun traff Prins Charles, men pressen dro likevel frem de mer ordinære trekkene ved livet hennes. Hun jobbet i en barnehage, kjørte en liten bil og hun bodde i en leilighet med tre tidligere skolevenninner. Det som sjelden ble nevnt var at hun nok ikke trengte å jobbe på grunn av sin arvede rikdom, og at det faktisk var hun som eide den store leiligheten hun delte med sine venninner. Leiligheten var også plassert i et av de dyreste områdene i London. Det er nok ikke tilfeldig at dette ble oversett både av pressen og av hennes tilhengere. Det var lettere for folk å relatere seg til henne når hun fremstod som en helt vanlig jente som hadde flyttet hjemmefra for første gang og fortsatt hadde sin første jobb. Hun ble tilgjengelig og folkelig på denne måten, og det var lettere å bli trollbundet av hennes transformasjon. Diana hadde en naturlig blyg og ydmyk fremtreden og hun hadde et naturlig vakkert utseende. Det at publikum fikk følge hennes utvikling var med på å øke hennes popularitet drastisk. Både Diana og David fikk etter hvert status som moteikoner og superkjendiser, med god hjelp av det faktum at de «fant seg selv» foran verdens øyne. Man kunne følge forvandlingen steg for steg.

Like fullt kunne man også følge de mer kontroversielle øyeblikkene. I Beckhams verden var nok et av de mest kontroversielle antrekkene den nevnte sarongen. Diana derimot skapte furore da hun i 1981, under sin første offisielle opptreden sammen med sin forlovede Prins Charles, valgte en sort, noe utringet, stroppløs kjole. Den stod i sterk kontrast med den tekkelige og tildekte stilen hun hadde til vanlig. Begge antrekkene provoserte og fikk massiv kritikk av moteviterne (Church Gibson, 2013, s.227-228). Det skal sies at dette har mye å gjøre med tiden det ble gjort i. På et offisielt arrangement i 2014 dukket Hertuginne Kate, som er gift med Diana Charles' sønn Prins William, opp i en kjole som var slående lik den svarte kjolen til Diana. Det skapte på ingen måte de samme reaksjonene 33 år senere, men ble sett på som en hyllest til avdøde Diana. Hertuginne Kate har ved mange anledninger referert til Lady Diana med sine valg av antrekk og sin fremtreden. Det sier mye om hvilken posisjon Diana hadde og hvilken innflytelse hun hadde på publikum. Uten å gå nærmere inn på akkurat det her kan man se svært mange likheter også ved Diana og Kate, på samme måte som med Diana og David Beckham.

Også deres mange hårfrisyrer skapte overskrifter og diskusjoner verden over. De representerte begge hver sine tidsepoker når det gjaldt hårmote, og de ble begge kopiert over hele verden. Når det gjelder Beckham ble han aktuell i en periode med en fremvoksende trend av «hvordan kopiere stilen»-reportasjer i magasiner og lignende. Deres motevalg ble ledende og skapte en slags fasit på hvordan man skulle kle og te seg.

Et annet svært interessant faktum rundt David og Diana var hvordan de var med på å bruke sin status til å viske ut de klare skillene mellom sosiale klasser. Riktig nok i hver sin ende av skalaen, men begge gjorde en viktig jobb innenfor dette. Klasseskillene var ikke lenger konsekvente. Diana var prinsesse og på mange måter uoppnåelig, men hun viste seg som folkelig i møte med mennesker. Et eksempel er hvordan hun klemte gamle damer som ville hilse på henne. David på sin side er gutten som kom fra en helt vanlig middelklassefamilie og som jobbet seg opp til å bli en av verdens største stjerner og å til slutt ende opp på veggen på the National Portrait Gallery (Church Gibson, 2013, s.227-230)

Prinsesse Diana ble et symbol på hvordan endrer livene til offentlige personer. Hennes liv og død er et klasseeksempel på hvordan media har satt celebriteter i sterkt fokus i den offentlige sfæren. Det er et eksempel på hvordan skillet mellom det private og det offentlige blir visket mer og mer ut. Diana var et medlem av den britiske kongefamilien, men kunne like gjerne vært en Hollywood-stjerne i måten hun ble fulgt av mediene på. Hun var en offentlig figur som ofte uttrykte sin personlige smerte, og hun både avskydde og førte pressen i retten. Omstendighetene rundt hennes død illustrerer dette på en gruffull og paradoksal måte, og i etterkant skapte mediene selv en debatt om deres egen rolle i ulykken (Lumby, 2006, s.531). Alt Prinsesse Diana gjorde ble fulgt og publisert av internasjonal presse. Hennes personlige utfordringer og svakheter ble trykket i utallige opplag, og det var interessant for allmenheten. Det ble en ny måte å tenke på og en hevet terskel for hva som ikke lenger er privat, men av offentlig interesse.

David og Victoria

Ekteskapsinstitusjonen

Det er ingen tvil om at David og Victoria begge mangedoblet sin popularitet da de to ble et par i 1997. De ble raskt omtalt som «Posh og Becks» i media og de ble fort yndlinger blant journalistene. Deres mange opptredener sammen i matchende klær, deres storslåtte bryllup og måten de har stått sammen på i tykt og tynt – det er mange ting å peke på når det gjelder dette forholdet. Denne sterke institusjonen som har stått fjellstøtt i alle disse årene. Selv om de begge har innrømmet at det har vært tøffe perioder med tanke på alt presset og ryktene utenfra. At de også kan innrømme svakhet gjør dem nok bare mer menneskelig og mer populær. Samtidig er det definitivt noe ekstravagant over hvordan de fremstår. De er husket for mange ting; hvordan Victoria på mange måter skapte uttrykket WAG (Wives And Girlfriends) ved å alltid være tilstede på arenaene når Beckham spilte kamper, gjerne iført dyre klær og store solbriller. Hvordan de to dukket opp på tilstelninger i matchende antrekk, og med dette ble sammenlignet med blant andre Britney Spears og Justin Timberlake som gjorde det samme på samme tid, og som også var to av verdens største stjerner som gjorde hverandre enda større.

I Hollywood var etableringen av de store studioene tett etterfulgt av å etablere «hjemmebaner» for de tilhørende celebritetene. Det første store kjendisparet var Mary Pickford og Douglas Fairbanks Jr., og husholdningen fikk kallenavnet «Pickfair». Denne måten å blande navn på er blitt mer og mer vanlig i dag, og det kan nevnes eksempler som Brad Pitt og Angelina Jolie som blir kalt «Brangelina», Kristen Stewart og Robert Pattinson fikk tilnavnet «Robsten», og David og Victoria Beckham er blitt kalt «Posh 'n' Becks». Dette er alle navn på Hollywoods husholdninger, og kan til og med finnes i kart over byen. Det er en attraksjon i seg selv å se hvor kjendisfamiliene bor (Church Gibson, 2013, s.56). Slik er det altså blitt med familien Beckham også, selv om de i motsetning til de ovennevnte ikke er skuespillere. De står likevel høyt rangert som celebriteter, og deres inntreden i Los Angeles gjorde en god jobb for å styrke dette. De er likestilt med folk som er blitt verdenskjent som skuespillere eller musikere. Det er interessant å se hvordan en idrettsutøver (i dette tilfellet fotballspiller) overtar en kulturell rolle som tidligere kun har vært forbeholdt nettopp skuespillere og popstjerner. Og hvordan Beckham har klart å sjonglere denne rollen med rollen som familiefar og gode holdninger, i

motsetning til den tradisjonelle oppfatningen av superstjerner som misbruker narkotika og begår ulike former for regelbrudd med jevne mellomrom (Dahlén, 2011, s.399).

Bryllupet

Bryllupet til David og Victoria Beckham er nærmest et kapittel for seg selv. Det ble holdt 4. juli 1999 og var en svært ekstravagant affære. Gjestelisten var stappfull av stjerner fra sports- og underholdningsbransjen, og mange vil nok si at det hele grenset til å være smakløst. Det var et stort fokus på mediedekningen av bryllupet, og rettighetene ble solgt til OK! Magazine. Bryllupet ble som en enorm markedsføringsarena og gjorde at de tjente store pengesummer på et arrangement som i utgangspunktet skal være personlig. Dette gjorde også av Victoria og David virkelig festet grep om celebritetsstatusen og gjorde at det på nytt oppstod en enorm interesse rundt dem som par. Selv om denne ekstravagansen ikke helt passet sammen med Davids vanligvis jordnære fremtreden, så skaffet det dem en publisitet som de ikke kunne drømt om å klare på noen annen måte (Milligan, 2013, s.108). At de solgte bilderrettighetene til bryllupet til OK! Magazine for én million pund sier en del om deres hunger etter oppmerksomhet, men det sier også mye om deres posisjon i samfunnet. De ble omtalt som «den nye kongefamilien», og bryllupsbildene ble trykket i to eksklusive utgaver av OK! Magazine. Vanligvis hadde magasinet et opplag på mellom 5000 og 6000 eksemplarer, men det første opplaget med bryllupsbilder solgte hele to millioner eksemplarer, og totalt fem millioner med de neste utgavene som også inneholdt bilder fra bryllupet (Cashmore, 2004, s.44). Publikumsinteressen var enorm og tallene fra OK! Magazine gir et krystallklart bilde av David og Victorias celebritetsstatus.

Victoria

Det er interessant å se på Victorias karriere oppi hele Beckham-sirkuset. Da David Beckham traff Victoria Adams i 1997 var det kjærlighet ved første blick. De kommer fra samme type kår og oppvekst og har begge fått erfare at man må jobbe seg opp og frem i verden. David har selv uttalt at første gang han så henne så visste han at det var henne han ville gifte seg med. De møttes etter en kamp mellom Manchester United og Sheffield Wednesday på Old Trafford. Det var et VIP-arrangement på arenaen og Victoria la fort merke til Beckham, som i motsetning til sine lagkamerater i øl-kø oppholdt seg sammen med sin mor. De hadde hilst på hverandre ved en tidligere anledning, men det var først nå at de brukte tid sammen, og det skulle gå svært kort tid

før de ble observert sammen og omtalt som et par. Victoria Adams var et ettertraktet mål for paparazziene fordi hun var stjerne og kjent som Posh Spice i jentegruppen Spice Girls. Spice Girls var et av 90-tallets største pop- og markedsføringsfenomen, og ved siden av filmer og musikk-album hadde de en tilsynelatende ubegrenset rekke av merchandise-effekter. Alt fra dukker, klær og sko til dataspill (Cashmore, 2004, s.32). Denne formen for markedsføring og Victorias erfaring fra bransjen spilte nok en stor rolle i deres oppbygging av merkevaren Beckham.

Victoria var verdenskjent da de to traff hverandre, men skulle etter hvert bli mer og mer kjent som en del av institusjonen «Posh ‘n’ Becks». I mange år la hun nærmest sin personlige karriere på hyllen for å være mor og kone. For øvrig gikk hun mer og mer bort fra musikken som hadde bragt henne inn i rampelyset, og satset etter hvert på en karriere innen motebransjen. I år 2000 debuterte hun på catwalken for designer Maria Grachvogel under New York Fashion Week og i 2006 gikk hun modell for Roberto Cavalli. Hun har i tillegg vært Dolce & Gabbanas britiske ansikt utad, lansert egen solbrillekolleksjon, lansert parfymekolleksjon sammen med David, og hun har figurert på en rekke magasinforsider. I 2009 lanserte hun sin egen kleskolleksjon under eget navn og merke, og hun har siden designdebuten høstet fantastisk kritikk for sine kolleksjoner. I dag har hun etablert seg som en svært vellykket designer, og har endret karakter fra å være den jålete kona til David Beckham til å bli en stilsikker og respektert forretningskvinne. Hun har vunnet flere priser, blant annet Designer Brand of the Year under British Fashion Awards, og er blitt nevnt som en av Storbritannias mest innflytelsesrike kvinner. Victoria Beckham har vært på forsiden av Vogue (verdens kanskje høyest respekterte motemagasin) hele sju ganger, og senest frontet hun og David forsidene av en spesialutgave av Vogue Paris i julenummeret i 2013 (vogue.com). Denne magasinutgivelsen vil jeg komme tilbake til senere, da den er interessant i forhold til analysene gjort tidligere i denne studien.

Brand it like Beckham

Historien om Beckham er historien om den nye idrettsutøveren – han som er dedikert i sitt arbeid på idrettsarenaen og som er en merkevare som markedsfører seg selv utenfor banen. Historien om et unikt menneske som har holdt fast ved sine personlige standpunkt og verdier selv om hans liv blir eksponert i enorme proporsjoner. Han har vært på rett plass til rett tid, og han har klart å

balansere sine ulike roller perfekt. Det er ikke mange av oss som kjenner Beckham, eller som i det hele tatt har mulighet til å forestille seg hva som foregår i hans hode, men likevel har vi alle et klart bilde og en klar oppfatning av hva som driver ham og hvordan han presenterer seg selv (Milligan, 2010, s.11-12). Det er nettopp det som er så fascinerende med David Beckham – merkevaren Beckham. Alle har en formening om ham, uansett om man er fotballinteressert eller ikke. Andy Milligan er en ledende konsulent innenfor merkevarebygging og markedsføring og har jobbet i store firma som FIFA, Orange, Thai Airways, Nissan, WWF, McLaren Motors og Intercontinental Hotels Group. Han har jobbet over hele verden og har skrevet flere anerkjente bøker innenfor business-sjangeren. Blant annet har han skrevet boken *Brand it Like Beckham* som ser nærmere på hvordan David Beckham har bygget opp en merkevare rundt sitt navn og sin person. I følge ham er Beckham et unikt individ: en briljant fotballspiller, utmerket atlet, moteikon, kjendis, modell, businessmann, ektemann og far. Han ble en av Storbritannias aller beste fotballspillere, ikke bare fordi han var et stort talent, men fordi at han var dedikert og jobbet knallhardt hele veien. I tillegg ble hans kjendissstatus tidlig mangedoblet av hans forhold til Victoria Adams (nå Beckham), popstjerne i et av verdens største jenteband og musikkfenomen på 1990-tallet. Mediedekningen av deres forhold var intens og omfattende, og gjorde dem begge til enda større stjerner enn de i utgangspunktet var. Da de giftet seg og fikk sin første sønn i 1999 falt enda en nøkkelingrediens i merkevaren Beckham på plass. Umiddelbart ble folk kjent med hans nye image som innebar å være en hengiven far og en god ektemann. (Milligan, 2010, s.16-20).

Tallene lyger ikke. Fra 2001 til 2003 tjente Beckham 15 millioner pund på forskjellige reklamekampanjer. Etter at han ble Brylcreems ansikt utad doblet de salget av sine produkter, og verdien til merkevaren Beckham ble estimer til å ligge på oppunder 200 millioner pund. De fikk profesjonell hjelp til å bygge opp og ivareta Beckham-ekteskaps-merkevaren av Simon Fuller. Tidligere hadde Fuller jobbet som Victorias karriererådgiver under hennes suksess med Spice Girls, og de tre bygget i tillegg opp et verdifullt vennskap seg imellom (Milligan, 2010, s.21-22). Det var heller ikke bare for egen profitt Beckham brukte sin høye markedsverdi. Han fungerte som ambassadør for søknaden om et OL i London i 2012. Beckham ble sett på som det perfekte symbolet på hva søknadskomiteén ville at et London-OL skulle representere, og hans tilstedeværelse og naturlige sjarme hadde nok sin effekt da det skulle stemmes i Singapore i 2005. London vant som kjent dette valget, og Beckham ble også en sentral figur i

åpningsseremonien under OL i 2012. På samme tid som OL-søknaden ble behandlet jobbet David også med å bygge opp sitt fotballakademi, Beckham Academies, han figurerte som ambassadør for UNICEF og generelt sett engasjerte seg i prosjekter som gav ham muligheten til å knytte sitt navn til gode saker verden over (Milligan, 2010, s. 24).

Hva er egentlig en merkevare? På sitt enkleste kan man si at en merkevare er et symbol som garanterer en bestemt opplevelse. Starbucks lover for eksempel at du får god kaffe. På det mer komplekse plan kan man si at det er en sammensetning av egenskaper som sammen har som oppgave å fremme et produkt eller en bedrift, tjeneste, organisasjon eller en person. Disse egenskapene kan både være mer eller mindre håndfaste. For eksempel kan Starbucks gi assosiasjoner til både kaffens smak, kaféens varme og stolens komfort, samtidig som den kan gi oss en følelse av ro i en travel hverdag og å unne seg selv noe godt. Merkevarer er så med på å gjøre opplevelsen lettere for folk, ved at man kan ta en avgjørelse ved hjelp av svært lite informasjon. Er merkevaren sterk så vet vi hva vi får dersom vi velger det – det gjør handlingsprosessen mye enklere for potensielle kunder. Videre kan man så diskutere hvorvidt idrettsstjerner kan være merkevarer. I aller høyeste grad skal man tro Andy Milligan. Deres navn kan bli beskyttet som varemerker, de har distinktive og funksjonelle egenskaper (for eksempel Beckhams frispark, sjarme og karisma), og de har veldefinerte identiteter med holdbarhet langt utover akkurat det de gjør på idrettsarenaen. I første omgang blir idrettsstjernene ofte brukt i markedsføring av sportsutstyr som for eksempel fotballsko, golfkøller og forskjellige baller. Her vil målgruppen etter alt å dømme allerede ha kjennskap til personen og vil derfor ha tillitt til det den presenterer (Milligan, 2010, s.32-38).

Å definere hva som er spesielt med akkurat David Beckham som merkevare er svært interessant. Det er sammensetningen av de ulike faktorene ved ham som definerer merkevaren. Først kan man dele ham inn i to: privatpersonen Beckham og den offentlige personen Beckham. Som privatperson har han kvaliteter som at han er en god sønn, en god far for sine egne barn og en god ektemann for sin kone Victoria. Den offentlige versjonen av David Beckham kan skilte med egenskaper som å være verdenskjent, en utmerket fotballspiller og et moteikon. Dette gjør at han når ut til en enormt stor målgruppe. Den viktigste av alle Beckhams egenskaper er dedikasjon. Han er ekstremt dedikert i det han holder på med til enhver tid. Det er flere ord som kan beskrive ham i denne sammenhengen: Pliktoppfylgende, lojal, besluttsom, hardtarbeidende, profesjonell og stødig i sine valg. Beckham er en person som alltid gir 110%, uansett hva det

gjelder, han er pliktoppfyllende og setter alltid sin familie øverst. Han er heller ikke den beste tekniske fotballspilleren i verden, men kanskje den aller mest dedikerte. Han er best i å være dedikert og hardtarbeidende. Hans hengivenhet kommer nok aller best frem i hans farsrolle og tilstedeværelse for sine barn, og dette har skaffet ham tilhengere verden over. Dette er i tillegg faktorer som styrker Beckham som merkevare. Forbrukere finner ham og det han markedsfører troverdig på grunn av hans troverdige person. Vi er lei av å føle at folk vil lure oss, og søker etter noe som er mer ekte. Uten å påstå av mennesker misliker merkevarer, for det gjør vi nok ikke. Vi liker sterke merkevarer og gode reklamekampanjer, men vi krever at det ligger noe autentisk til grunn (Milligan, 2010, s.52-59).

Å kalle David Beckham for et ikon er ingen overdrivelse. Alt fra hans eminente frisparkteknikk og frasen *bend it like Beckham*, til hans mange hårfrisyrer og moteøyeblikk. Han er alltid interessant å følge med på, både på og utenfor fotballbanen, og alltid stilfull. Utenfor banen er stilen hans noe mer kontroversiell, bestående av eksentriske hårfrisyrer, sarong og en svært eksklusiv garderobe. Til og med hans kone er et levende bevis på at alt han gjør er stilfullt. Beckham selv ser på klær som kunstnerisk og en fin måte å uttrykke seg på – noe han er svært opptatt av som person. Det sier mye om ham som «den moderne mannen» som er følsom og opptatt av sitt ytre. Milligan trekker også inn termen metroseksualitet (som jeg har snakket om tidligere i oppgaven). I følge ham er metroseksualitet beskrivende for menn som er urbane og heteroseksuelle, men som omfavner sin følsomme og forfengelige side. Denne trenden er nok ikke skapt av Beckham alene, men han har definitivt vært en viktig brikke i spillet for å gjøre det akseptabelt for folk flest. Det er blitt mye mer sosialt akseptert at menn er opptatt av klær, stil og hvordan de fremstår for omverdenen. Beckham er på mange måter også tydelig inspirert av hiphopkulturen med sin Bentley, diamantøredobber og tatoveringer (Milligan, 2010, s.60-62). En annen ting er hvordan Beckham med sitt gutteaktige, blonde utseende og eksperimentelle stilsans har blitt et ikon for homofile menn. Det har gått rykter om at David låner sin kone sitt undertøy, noe som selvsagt ikke kan bekreftes, men som understreker han metroseksualitet. Og på spørsmål om hvordan han stiller seg til å være et ikon for homofile så svarer han at han er absolutt komfortabel med det. Dette kommer også frem i analysene av intervjuene tidligere i oppgaven. Han ser på det som en ære å være. Til og med hans kone, Victoria, kan bekrefte at han synes det er stas – han skal angivelig å gått rundt i deres hjem og snakket om det med stor stolthet. Dette er en del av det som er unikt med David Beckham. Han kan appellere til nesten alle. Menn liker

ham, kvinner liker ham, gamle mennesker synes han virker sympatisk, unge barn har ham som sitt idol, heterofile menn kopierer ham og homofile menn ser på ham som et ikon. Det er nesten ingen som kan si det samme. I tillegg så er han så jordnær og menneskelig. Det virker nesten absurd å bruke slike ord om verdens største stjerne, men det er sant. Selv om han tjener enorme summer, er gift med en popstjerne, jevnlig figurerer på forsiden av diverse magasiner og var over alle nyheter da han angivelig skal ha vært utro mot sin kone med to andre kvinner. Likevel fremstår han som jordnær og menneskelig. Han er ikke involvert i alkoholskandaler som George Best, kontroversiell som Eric Cantona, eller misbruker kvinner seksuelt som enkelte andre fotballstjerner skal ha gjort. Til og med kvinnene som påstår at de har hatt sex med ham mens han var gift snakker om hvor snill og høflig han skal ha vært. Han fremstår alltid takknemlig for det han har oppnådd og snakker alltid om hvor viktig fotballen er for ham, men at uansett kommer barn og kone i første rekke (Milligan, 2010, s.62-65). Dette er en del av de samme tingene som jeg selv kommer frem til i mine analyser av portrettintervjuene med ham.

35 årsaker til Beckhams popularitet

Andy Milligan nevner i sin bok «Brand it Like Beckham» 35 grunner til David Beckhams enorme popularitet. Disse vil jeg se nærmere på her.

1. Beckham signerer for Manchester United

Dette er nok et ganske opplagt punkt, men også et særdeles viktig et. Grunnen til at han valgte akkurat Manchester United som 16-åring var rett og slett at det var favorittklubben hans. David og faren hadde holdt med klubben hele livet, og det var aldri noen tvil for Beckham hvilken klubb han skulle velge, selv om Arsenal og Liverpool var større klubber enn Manchester United på den tiden. At han valgte klubb på grunnlag av dette, og at han alltid har vært lojal mot klubben i sitt hjerte er nok et eksempel på hvorfor han har fått så stor tillitt hos fansen. Han har vært lojal mot klubben, og de har vært lojal mot ham.

2. Wimbledon-målet

I den aller første kampen i Premier League-sesongen 1996/1997 scoret David Beckham et fabelaktig mål fra midtbanen. Det var fantastisk å se på og gjorde umiddelbart at populariteten til

Beckham skjøt i været. Dette var nok et resultat av at han hadde brukt utallige timer på treningsfeltet for å perfektionere skuddteknikken – og det lønte seg. Det er riktignok ikke alle som ville tatt sjansen på å forsøke å score fra midtbanen en gang, og i hvert fall ikke som ung og lovende spiller. Beckham har alltid hatt et øye for den slags – et øye for stil og det spektakulære. Nå skulle det gjøre at han var på alles lepper og med det ene skuddet fikk en pangstart på fotballkarrieren. Feiringen av målet var nok heller ikke tilfeldig. Selv om han fremstod ekstatisk og glad så var det på en kontrollert og selvsikker måte – som om han visste at dette var noe han ville klare og at publikum kunne forvente seg mer. Målet ble naturlig nok sendt på TV om og om igjen og skaffet Beckham tonnevis av oppmerksomhet i media. Det ble en perfekt mulighet til å introdusere merkevaren Beckham for massepublikumet.

3. Brylkrems ansikt utad

Beckhams første store reklamekontrakt var som talsmann for hårproduktene til Brylkrem. Denne kampanjen ga også mye oppmerksomhet til David og hans karakteristiske hårfrisyrer. Folk fikk et forhold til ham også utenfor fotballbanen. Brylkrem trengte sårt å moderniseres, og dette ble en vinn-vinn-situasjon for begge parter. Samtidig som Beckham tjente gode penger på kampanjen og fikk styrket sitt ansikt, så var det å fronte et folkelig produkt som Brylkrem med på å styrke hans image som en jordnær stjerne. Han på mange måter ble mer tilgjengelig for folk.

4. Sarongen

Like før VM i 1998 dukket Beckham opp på en restaurant iført sarong. Dette var noe uvant og stod i sterk kontrast til hva som hadde skjedd to år tidligere, da Gazza og en del andre ble innblandet i fylleskandale hvor de blant annet raserte inventaret i et fly på vei hjem. Beckhams atferd var noe nytt i fotballverdenen, og med Victoria ved sin side satte han stil på dagsorden og åpnet opp for den *nye mannen* i en tradisjonell og mannssjåvinistisk fotballverden. Det var nok også et smart trekk for hans egen markedsføring da han fikk svært mye omtale i media, og plutselig også ble sett på som et stilikon.

5. Victoria

Det skjedde noe eksepsjonelt i det David giftet seg med Victoria. Selve bryllupet hadde enorm markedsverdi i seg selv, og det at to så store stjerner slo seg sammen gjorde at deres popularitet skjøt i været. De hadde samme type oppvekst i samme område av England, og hadde derfor mye til felles. At de hele tiden fortsatte med sine jordnære holdninger, samtidig som de til tider levde et ekstravagant luksusliv, gjorde nok populariteten enda høyere. Folk kunne relatere seg til dem og unnet dem suksess siden de hadde arbeidet seg frem fra en helt vanlig middelklasse. Selv om de møtte på utfordringer i ekteskapet da David flyttet til Spania og Real Madrid uten Victoria og barna, så klarte de på en måte å komme seg styrket ut av det hele.

6. Målet mot Columbia

Dette var Beckhams første mål for England, og det kom på et tidspunkt hvor laget måtte vinne or å holde seg i konkurransen. Målet kom også på et tidspunkt hvor Beckham hadde mye å bevise da han ikke fikk spille forrige kamp mot Tunisia – og han beviste til de grader.

7. Utvisningen mot Argentina

I følge Beckham finnes det ingen unnskyldning for denne hendelsen. Det kokte rett og slett over for ham etter at han gjentatte ganger ble felt av sine motstandere. I sinne sparket han ned en motspiller mens han selv lå på bakken. Dette kunne fort blitt en skandale for merkevaren Beckham, da det ødela noe av det sympatiske bildet som var bygget opp. Heldigvis fikk ikke dette så store konsekvenser som det fort kunne fått – sannsynligvis takket være at merkevaren allerede var så sterkt etablert.

8. Comebacket etter nederlaget

Beckham så på nederlaget etter utvisningen som en mulighet til å reise seg ved å bevise at han var verdig en tilgivelse. Han la seg langflat og valgte å bevise hva han egentlig stod for ved å gjøre sin beste sesong noensinne for Manchester United. Dette var nok den beste unnskyldningen han kunne gi, og det viste seg også fort at publikum var villige til å tilgi ham. Merkevaren var igjen autentisk og troverdig.

9. Brooklyn blir født

Dagen da Brooklyn ble født var den lykkeligste dagen i hans liv så langt. Valget av et såpass utradisjonelt navn var også noe som ga Beckham mye omtale. Å påstå at de valgte navnet for PR-årsaker vil nok være å dra det litt langt, men å si at det er en del av David Beckhams natur å ta valg som blir lagt merke til må være legitimt. Timingen var også perfekt da fødselen fant sted ikke lenge etter utvisningsskandalen mot Argentina. Dette ble en viktig brikke i spillet for å gjenoppbygge sitt omdømme.

10. Avtalen med Pepsi

Dette var definitivt den mest lukrative avtalen Beckham noen gang var blitt tilbudt. Han var ansiktet til en ny generasjon og ble med dette den ideelle talsmannen for en merkevare som ville nå ut til nettopp disse. Ikke bare tjente han enorme pengesummer på disse reklamene, men han fikk også reflektert sin personlighet gjennom reklamefilmene. Det ble en plattform for ham til å nå ut til et internasjonalt publikum, og ikke bare dem som var interessert i fotball.

11. Ikke med i troppen mot Leeds

I mars 2000 tok Beckham et valg om å ikke gå på trening slik at han kunne være hjemme med Brooklyn som var blitt syk mens Victoria skulle på jobb. Dette skulle vise seg å bli et definerende valg for merkevaren Beckham. Han representerte den moderne mannen som setter familien først, og som like godt kunne være hjemme med et sykt barn som det hans kone kunne. Det ble et stort tema i pressen, og selv om Sir Alex Ferguson tilsynelatende vant kampen ved å sette ham ut av troppen mot Leeds i en viktig kamp, så vant Beckham PR-kampen. Ferguson ble sett på som maktsyk mens Beckham ble sett på som en far som tok de riktige valgene. Han representerte også en ny generasjon fotballspillere som mange i den eldre garde synes det var vanskelig å akseptere. For dem var det mer akseptert å gå glipp av en trening fordi du hadde vært på fylla dagen før, men å velge å være hjemme for å ta vare på ditt barn, det var en helt annen sak.

12. Bryllupet i OK!

Dette er nok en av de valgene Beckham har gjort som ikke kan anses som stilfulle. Bryllupet til David og Victoria bestod av en rekke gjester fra kjendis- og sportsverdenen, og det var stort fokus på medieinteressen. Arrangementet bekreftet på alle måter at David og Victoria var verdensstjerner, og de ble omtalt som den nye kongefamilien. Bryllupet fungerte nærmest som en markedsføringsevent, som skaffet dem både penger og berømmelse, men som satte Davids image som jordnær og folkelig på spill.

13. Kaptein for England

At Beckham ble utnevnt som kaptein for det Engelske landslaget var nok spikeren i kisten når det gjaldt tilgivelsen for utvisningen mot Argentina. Det var også som en drøm som gikk i oppfyllelse både for ham personlig, ham som merkevare og for hans forhold til sponsorer. Kapteinsbindet representerte en ny og mer moden Beckham, og han fungerte perfekt som talsmann for laget. Dette startet også en nye æra for merkevaren Beckham – han var blitt en trygg og sikker rollemodell.

14. TV-serien

Å lage en realityserie om livet med familien Beckham var et modig og risikabelt, men samtidig svært smart steg for merkevarebyggingen. Året var 2001 og serien ble en stor suksess for familien. David fremstår som en dedikert familiefar og han er med ett lett å identifisere seg med. På et tidspunkt i serien sier han noe sånt som at «Ingen hører på meg når jeg snakker uansett, for alle tenker at jeg er dum» - et sårbart og ekte øyeblikk som gjorde ham tilgjengelig for seerne. Serien hjalp alt i alt Beckham med å underbygge image som sympatisk og jordnær.

15. Intervjuet av Ali G

Ali G er en kjent rollefigur fra den britiske komikeren Sacha Baron Cohen, og har hatt en historie for å lage ubehagelige situasjoner for kjendiser og andre folk som tror han er ekte. David og Victoria gikk med på å la seg intervju av ham som en del av et veldedighetsarrangement, og intervjuet var ren satire. Et slikt intervju kunne fort fornærmet en kjendis som var mindre sikkert

på sitt image, men David og Victoria fremstå om mulig enda mer avslappet og trygg, og nådde nok ut til mang en seer med sine vinnende vesen.

16.Avtalen med Rage

Dette er et av de markedsføringsvalgene som ikke gikk helt etter planen. Avtalen gikk ut på at Beckham skulle være med på å utvikle et fotballspill til spillkonsoller, David Beckham Soccer, som skulle la folk utvikle sine fotballegenskaper. Det var nok en god tanke bak dette, og det så definitivt bra ut på papiret, men konkurransen på dette markedet var rett og slett for sterk. Spillet ble aldri gitt ut, men Beckham beviste uansett med dette at han var i stand til å ta sin egen merkevare til et nytt nivå.

17.Hellas-kampen

Da England skulle kvalifisere seg til fotball-VM i 2002 ble den avgjørende kampen spilt på Old Trafford, og Beckham var kaptein på hjemmebane. Etter 90 minutter lå England under med ett mål, og Beckham var høyt og lavt på banen. Han gikk foran som kaptein og gjorde en fantastisk jobb, og på et frispark like utenfor 16-meteren skrudde han ballen i mål rett før kampen ble blåst av. Han leverte når det gjaldt som mest, og med sin signaturscoring som skruer seg rundt muren og i mål – *bend it like Beckham*.

18.Avtalen med Police

Beckham fikk ca. 1 million pund for avtalen med det italienske brillemerket Police i 2001. Dette var den første reklamekontrakten han hadde som ikke spilte på hans rolle som fotballspiller – kun på hans utseende og stilsans. Kampanjen beviste at Beckham ikke trengte å støtte seg på fotballen for å nå ut til et kommersielt publikum, og dette var med på å gi ham enda flere bein å stå på i byggingen av sin egen merkevare.

19. Straffen mot Argentina

Dette skulle bli prikken over i'en når det gjaldt å gjøre opp for fadesen mot nettopp Argentina fire år tidligere. Beckham satt inn den avgjørende scoringen på straffe og England vant kampen.

Dette skapte naturlig nok avisoverskrifter og denne gangen av positivt slag. Han ble Englands redningsmann og fikk nok en opptur for merkevaren Beckham.

20. Straffen mot Tyrkia

Dette skulle bli øyeblikket som beviste hvor sterk posisjon Beckham nå hadde. Han skulle ta et straffespark mot Tyrkia foran et relativt aggressivt Istanbul-publikum da han sklei i skuddøyeblikket og skjøt ballen langt over mål. Heldigvis hadde det ikke noe å si for resultatet i kampen, og det hele ble sett på med en stor porsjon humor fra pressen. Det var helt tydelig at han hadde bygget seg opp en respekt som han ikke hadde da han ble uthengt som sydebukk noen år tidligere.

21. Real Madrid-signeringen

Etter mye frem og tilbake ble det klart at Beckham var klar for Spania og Real Madrid i 2003. Det var et sensasjonelt valg og Beckham skulle nå tilslutte seg en spillerstall bestående av blant andre Ronaldo, Figo og Zidane – noen av verdens største fotballprofiler på den tiden. Å velge en klubb i Spania gjorde samtidig at han fikk eksponert sin merkevare for et annet publikum enn tidligere, og han ville med det få sjansen til å bli enda høyere markedsverdi. Han markerte sterkt hva han stod for, både med tanke på langsiktige og kortsiktige verdier.

22. Fokus på fotball

I september 2003 bestemte Beckham seg for at han kun skulle ha fullt fokus på fotball. Han ville bli den beste fotballspilleren han kunne bli, noe som nok var et smart trekk på det tidspunktet i karrieren. Selv om han nå hadde flere bein å stå på, så var det nok lurt å holde fokuset på det essensielle i karrieren, nemlig fotballen. Hvis fotballkarrieren hadde falmet så hadde det nok vært et spørsmål om hvorvidt merkevaren Beckham i det hele tatt hadde hatt mulighet til å opprettholdes på et noenlunde likt nivå.

23.Samarbeidet med Simon Fuller

Simon Fuller hadde, som nevnt tidligere, vært Victoria sin manager og rådgiver gjennom Spice Girls-tiden. Nå skulle han overta oppgaven med å være manager for ekteskapsinstitusjonen Beckham – David og Victoria som mann og kone er en stor del av merkevaren Beckham. Han var ikke lenger stasjonert i England og hadde derfor behov for en litt annen tankegang i det han ville etablere et navn som et globalt ikon. Dette var en oppgave som Fuller sitt firma var bedre rustet til å klare, og de hadde de beste utsiktene for den langsiktige planen. I ettertid har også Beckham sagt av Simon Fuller ikke bare er dere agent, men også en nær venn og støttespiller.

24. Straffebom i EM 2004

Selv om Beckham ikke selv vil omtale dette som en fadese, så var det svært skuffende da han bommet på straffe mot Frankrike og gjorde at i stedet for å gå opp i en 2-0-ledelse, så endte England opp med å tape 1-2. Samtidig kom Wayne Rooney frem i rampelyset og viste seg å bli det nye store stjernen som nasjonen kunne stole på.

25.Rebecca Loos og utroskapsskandalen

Dette kunne blitt en ren og skjær katastrofe både for ham personlig og for merkevaren Beckham. Det som nok reddet ham fra dette var måten Victoria slo ring rundt ham og viste så tydelig sin lojalitet. De to fremstod som mer sammensveiset enn noen gang og hans venner og støtteapparat støttet ha og stod ved hans side. Det har også vært viktig at David helt konsekvent har nektet for at det var sant. Han fikk også hjelp av en del medier som satte Rebecca Loos i et dårlig lys og ga henne lav troverdighet. Dette var nok et resultat av hans sterke merkevare. Og som nevnt omtalte til og med hans påståtte elskere ham som en gentleman. Han fremstod rolig og kontrollert gjennom hele medieoppstyret, og kom styrket ut av det hele. I følge en undersøkelse var han faktisk blitt mer populær blant britiske menn etter dette.

26. Kaptein under VM i 2006

Dette skulle vise seg å bli nok en nedtur for den engelske landslaget da de nok en gang røk ut mot Portugal på straffer. Likevel var Beckham et av lyspunktene i et skuffende lag, med flere viktige mål og målgivende pasninger. Dette var også turneringen da Beckham takket for seg som kaptein med æren i behold og med tårer i øynene.

27. Utelatelse fra landslaget

Englands nye manager, Steve McClaren, ville gjøre noen endringer på laget. Dette skulle gå ut over Beckham selv om han var lagets største stjerne. Mange sammenlignet dette med behandlingen Kevin Keegan fikk i 1982 etter et skuffende VM. Forskjellen er at Beckham ikke klaget eller kritiserte treneren i etterkant av utelatelsen. Han gjorde det bare helt klart at han kom til å jobbe hardt for å komme seg tilbake på laget – noe som ga ham økt respekt.

28. Utelatelse fra Real Madrid

Faktum var nå at Beckham ikke bare var utelatt fra landslaget, men han fikk heller ikke starte for Real Madrid. Dette var nok en reaksjon fra Fabio Capello på Beckhams avgjørelse om å signere for LA Galaxy og flytte til Amerika etter sesongen. På dette tidspunktet så det ut som at merkevaren var i trøbbel.

29. Tilbake på landslaget

England hadde problemer med å kvalifisere seg til EM i 2008 uten David Beckham på laget. Han ble så kalt tilbake akkurat i tide for å spille åpningskampen på Wembley. Han ble mottatt som en helt på arenaen og det var helt tydelig at publikum var glad for å ha ham tilbake. Han gjorde det svært bra i de to neste kampene, og hadde viktige bidrag i kampene som sørget for å opprettholde Englands håp om kvalifisering.

30. Tilbake på Real Madrid

Fabio Capello hadde til slutt ikke annet valg enn å la Beckham spille for Real Madrid frem til overgangen til LA Galaxy. Han kunne rett og slett ikke la sine egne dårlige følelser overfor Beckhams valg gå ut over laget, da han er en trener som setter alt annet enn lagets beste til side. Beckham var tilbake i førsteellevoren og gjorde et svært viktig bidrag til den påfølgende ligatittelen. Han var igjen en helt.

31. Beckham dra til Amerika

David skulle nå ta for seg verdens største markedsplass og den største fotballmessige utfordringen hittil i karrieren. Han hadde til nå aldri klart å bli stor i USA og dette skulle bli en gyllen mulighet til å erobre en enda større målgruppe. Hele tiden fortalte han at dette var noe han gjorde av kjærlighet til sporten, og at målet hans var at fotball skulle bli et legitimt alternativ til basket, baseball og amerikansk fotball. Dette var en utfordring som ingen andre enn Beckham kunne ta på seg, og det er typisk ham å tenke på denne måten. Timingen kunne nok heller ikke vært bedre med tanke på at fotball allerede var på vei til å bli noe mer populært enn det tidligere hadde vært, etter at USA var vertsnasjon for VM i 1994. Beckham var nok akkurat det som Major League Soccer trengte for å nå ut til de store massene. Han skapte overskrifter verden rundt, og på ekte Beckham-vis sørget han for å ha i kontrakten sin at han eide sin egen franchise når han en gang skulle gi seg med fotballen, slik at han uansett kunne ha muligheten til å fortsette sitt arbeid for å utvikle fotballen i Amerika. Han var som vanlig dedikert og lidenskapelig i det prosjektet han hadde starte, og vant naturlig nok mange hjerter bar på grunn av dette.

32. Avtalen med Armani

Dette var en ikonisk og stor kampanje for Beckham og bildene av ham i Armani sitt undertøy ble diskutert over alt. Han var avbildet på enorme plakater på bygningsfasader og kampanjen ble et sterkt symbol på hvordan han hadde utviklet seg fra å være ung og lovende i Brylkrem-reklamene til å få 20 millioner dollar for å være Armanis ansikt utad i tre år. Den undertøysmodellen han hadde på seg på bildene ble også rapportert å øke i omsetning med 270 prosent.

33.Milan-signeringen

Beckham ble lånt ut til Milan i 2009, noe som skulle gi ham sjansen til å få være med i troppen for fotball-VM i 2010. Han satte sin egen helse og sitt rykte på spill for denne muligheten, og som en del av hans uforutsigbare historie så klarte han å skade seg i en kamp for AC Milan i 2010. Det ble raskt klart at han hadde ødelagt Akilles og ikke ville kunne spille fotball resten av sesongen. Likevel ville Fabio Capello ha ham med seg til VM som en del av støtteapparatet. Dette sier mye om hvor viktig rolle Beckham spilte for laget som en lagspiller og motivator, og ikke minst som ambassadør for England.

34.Reklamekampanje for Gillette

Avtalen med Gillette ble signert i 2004, omtrent samtidig som Rebecca Loos-saken kom frem i media. Måten Beckham taklet situasjonen på var nok med på å gjøre at han fikk beholde avtalen som talsmann for merkevaren, sammen med konstant fornektelse av ryktene og problemer for motparten med å bevise at det faktisk hadde skjedd. Også Tiger Woods var talsmann for Gillette, men han ble fratatt avtalen etter at hans utroskap kom frem i media. Woods' skandale ble dårlig håndtert og han representerte plutselig ikke lenger noe som Gillette kunne stå for. Beckham derimot fremstod som sterk og kontrollert, og mange vil til og med si at det styrket hans maskulinitet.

35.Søknad om OL i 2012

Da England skulle søke om å få OL i London i 2012 spilte Beckham en viktig rolle som ambassadør. Dette sier mye om hans rolle som offentlig person og styrken i merkevaren Beckham. Han ble til og med beskrevet som selve symbolet på søknaden – han var en gutt fra Øst London som hadde forstått hvilken makt som lå i sporten og hvordan den kunne forandre liv. Beckhams medietekke ble også brukt som argument for å få OL til London da han ville være med på å trekke oppmerksomhet til arrangementet og hadde mye erfaring med håndtering av pressen. Alt i alt spilte han en stor rolle i søknaden, og London vant og fikk arrangere OL i 2012 til stor suksess. Han spilte også her en stor rolle i åpningsseremonien.

(Milligan, 2010, s.101-120)

Disse 35 punktene er de viktigste hendelsene i Beckhams karriere, og dem som var med på å forme hans popularitet. Han har brukt enhver opptur eller nedtur til sin fordel, og har endt opp styrket. Alt han har gjort har blitt fulgt med falkeblikk av verdens største publikum, og det som kunne blitt katastrofer har heller blitt grunnsteiner i byggingen av merkevaren Beckham (Milligan, 2010, s.120).

Analyse av magasinene

Analyse av *Attitude*, no.98 - 2002

Den daværende redaktøren i *Attitude* skrev følgende i sin leder i Beckham-utgaven i 2002:

”Dette er noe stort. Spoler man tilbake ti år, kanskje bare fem år i tid, så ville det vært utenkelig at kapteinen for det engelske fotballandslaget skulle kunne stille opp på forsiden av et magasin for homofile. Men det var før David Beckham. Og la oss ikke være redd for å blåse oss selv opp her, det var før *Attitude*. Selvfølgelig er David talentfull og nydelig (fortell oss noe vi ikke vet), men det er et bevis til ham som mann at han reiser seg over diktaturet til de gamle, macho stereotypene, og beviser at man kan kle seg i sarong, henge i et glitrende sett og ja, posere på forsiden av dette magasinet uten at det gjør deg til noe mindre mann. Faktisk gjør det deg til mer mann. Og selvsagt, dette er noe *Attitude* alltid har ønsket å bevise – at barrierer mellom mennesker basert på ulikheter er *bullshit*. I det 21. århundret er vi selvsagt kommet til det punktet hvor hvem som helst – svart, hvit, heterofil eller homofil – kan være på forsiden av hvilket som helst magasin. Det er faktisk ikke noen stor sak i det hele tatt.”

-Adam Mattera

Artikkelen i seg selv handler om David Beckham som fotballstjerne, motefrelser og internasjonalt ikon. Det er stort fokus på hans avslappede holdning til det å opptre på forsiden av et magasin for homofile. Han forteller at han er oppdradd på en måte som viser respekt for alle mennesker og at han kan ikke se noe negativt ved å ha mannlige fans. Han er fult klar over at han appellerer til den

målgruppen, og mener at det er en positiv ting. Det beskrives også i artikkelen at konen, Victoria Beckham og deres sønn Brooklyn er til stede under fotoseansen. Det hele er et eventyr. Hvordan han har jobbet seg opp fra nesten ingenting til å få den perfekte karriere og den tilsynelatende perfekte familien.

Det er noen ting som går igjen i de fleste bildene i artikkelen. Det mest innlysende er hvordan øynene hans er skyggelagte på alle bildene. Det er nesten umulig å se blikket hans. Ellers poserer han stort sett med armene ut fra kroppen, over hodet eller bak overkroppen, med ett unntak. Ett viser Beckham som står med knyttede never, som om han er klar til å bokse. Han har på seg en hullete T-skjorte og med påskriften ”ROCKY”. Han har på seg en stor diamantring og diamanter i ørene. Hodet hans er bøyd noe fremmover slik at øynene hans er smale mens han ser i kamera. De knyttede hendene dekker noe av ansiktet hans og er på mange måter i fokus i bildet. Antrekkene hans varierer noe gjennom bildeserien. Han poserer både i den hullete ”Rocky”-t-skjorten og i kaftan og silkebluse. På de fleste bildene har han en røff jeans til de noe mer ”delikate” overdelene. I følge teksten er buksen hans egen, mens overdelene er noe han er stylet med fra magasinet sin side. Noen av bildene viser også Beckham med en fotball i hendene og på hodet.

Vi kan trygt si at Beckham utstråler noe forskjellige uttrykk på de forskjellige bildene, men noen ting går igjen i hele artikkelen: ansiktsuttrykket. Selv om han beveger kroppen på forskjellige måter er ansiktet likt hele veien. Han miler ikke på noen av bildene, og øynene er mørke og skyggelagte på en måte som gjør at han ser litt ”sint” ut. Det er vanskelig å blir ordentlig ”kjent” med ham uten å se øynene. Bildene er kontrastfylte. Klærne og håret er lyse, nærmest som om han var en engel, mens ansiktet og kroppsspråket sier noe annet. På bildet når han har hendene knyttet foran ansiktet får man assosiasjoner til en som bokser. Han er tøff og beskytter seg selv, og den slitte T-skjorten med ”Rocky” skrevet på gir oss assosiasjoner til boksefilmen med samme navn. Sammen med dette røffe uttrykket finner vi også ”feminine” detaljer som diamanter i ørene og en stor diamantring på fingeren. Det er vanskelig å si om han er i forsvarposisjon eller angrepsposisjon, men han er i hvert fall klar til å sloss.

To av bildene i kaftan og jeans viser en Beckham med hendene ut i sidene eller over hodet. Han har ingenting som beskytter kroppen og er på denne måten sårbar. Ansiktet hans er fortsatt alvorlig og ”tøft”, så vi får fortsatt ikke komme ordentlig tett innpå ham som person, men

får et inntrykk av at han også er åpen og sårbar. Klærne og posituren er ikke typisk maskulin, noe som er med på å styrke hans metroseksualitet. Han viser også noe av magen når han strekker armene i været. Det å vise magen mellom overdel og bukse var mote for kvinner på den tiden da bilder ble tatt. Han har både maskuline og feminine kvaliteter, men det har vel aldri vært noen tvil om hans seksualitet.

Han viser også sin sårbarhet i bildet når han sitter på gulvet med armene bak kroppen og sprik mellom beina. Både det faktum at han faktisk befinner seg på bakke/gulvet og at han ikke har noe som beskytter kroppen fremmer dette. Det ene beinet er derimot bøyd inn noe foran skrittet og kan fungere som et hint av beskyttelse. Han åpner seg nesten helt opp, men holder igjen noe for å ikke bli *for* sårbar. Klærne er igjen blandet i sitt uttrykk – jeansen er maskulin, mens silkebluse og gullkjede kan sies å være feminine kvaliteter.

Bildene med ball føler jeg at blir en slags påminnelse om hvem han egentlig er og hva han er kjent for. Han holder ballen foran brystet, noe som kan tenkes å være et tegn på at han kan skjule seg og beskytte seg bak fotballen. Den er hans trygghet. Kroppen er vendt litt til siden, som gjør ham mindre sårbar, mens det alvorlige ansiktet vender rett mot leseren.

Det at han prøver å rive av seg ”Rocky”-T-skjorten viser fysisk styrke, men kan også være et symbol på at han vil ut av sin ”forkledning”. Kanskje han er lei av å bli definert av klærne og at de fungerer som et skjold som skjuler hans faktiske jeg? Eller så kan det være at han tar et oppgjør med sitt tøffe Rocky-image? Det neste og siste bildet er av ham i bar overkropp og kan fungere som et svar på dette. Her får vi se den ”nakne sannhet”, bokstavelig talt. På dette bildet er ansiktet hans ”sintere” enn noen gang, og det kan virke som han må kompensere for sin nakne kropp. Han ser ganske offensiv og aggressiv ut på det siste bildet.

Når det gjelder Rocky-assosiasjonene kan man si at det er utrolig mange fellestrekk mellom karakteren Rocky og David Beckham. Rocky var en bokser som startet med ingenting og trente seg opp til å bli best. Beckham kom fra en helt vanlig middelklassefamilie og trente seg opp til å bli verdens beste fotballspiller og en av verdens mest kjente personer. Nesten alle bildene av han her er dessuten tatt i et svakt froskeperspektiv, som gjør at han stiller seg litt ”over” leseren. Han er et hakk høyere oppe på rangstigen.

Er disse bildene spesielle fordi de forekommer i et magasin for homofile? Det kan nok være slik at han blir fremstilt som både sårbar og tøff fordi bildene i all hovedsak skal nå ut til

menn som er tiltrukket av andre menn. David Beckham er klar over at han er et ikon for homofile og er klar over at han representerer metroseksuelle holdninger. I denne artikkelen kommer det fram at han er komfortabel med å svinge mellom det maskuline og det feminine, og mellom det tøffe og det sårbare.

Analyse av GQ Magazine, Juni - 2002

Dylan Jones, redaktør i *GQ*, sier følgende i sin leder i Beckham-nummeret:

”Da David Beckham pådro seg et brudd i mellomfotsbenet forrige måned var det ingen som visste hva de hadde i vente – hverken for Beckham eller for England sine sjanser i VM. [...] Bare noen få uker før skaden befant Beckham seg i et studio i Manchester – naken fra livet og opp, med svartlakkerte fingernegrer mens han prøvde på ulike hatter til sin seneste *GQ*-forside. Det var en hel liten armé av folk der med ham. [...] Beckham selv hadde med seg sin kone, Victoria, sønnen Brooklyn, en pressetalskvinne og tre assistenter. David Furnish (som gjorde intervjuet med England-kapteinen) var der, sammen med meg selv (som bare gikk i veien for alle). I slike situasjoner kan stressnivået nå nye høyder, men vi ble alle beroliget av Beckhams sjarme. Som en kandidat for verdens hyggeligste mann. Men til tross for beundringen så er han i aller høyeste grad sin egen herre. Han tar imot råd, men han vet akkurat hvordan han vil ha det. Her kommer *GQ* inn i bildet. For å hylle VM, har *GQ* viet mye av dette nummeret til begivenheten, med fokus på Beckham som forteller om seg selv, sin familie og sine håp for Japorea. Se side 140 for denne enestående artikkelen. Når det gjelder hatten så valgte han en Panama. Det ser bra ut, ikke sant?”

-Dylan Jones

Artikkelen handler i hovedsak om David Beckham og hvordan han takler sin berømte hverdag. Det er skildret hvordan han fremstår på lanseringsfest for sin nye solbrillekolleksjon for Police – som en vanlig, jordnær familiemann, hvor backstageområdet består av venner, familie og barn. Journalisten forteller også at han selv er en personlig venn av Beckham, noe som gir leseren en

trygghet i forhold til at det som er skrevet virker svært troverdig. Det fremstår nærmest som en personlig samtale mellom to gode venner. Beckham forteller om hvordan han lever så normalt som mulig sammen med familien sin, og hvor mye konen Victoria har betydd oppe i alt. Han forteller også om sitt forhold til mote og hvordan han er interessert i og opptatt av klær. Det er tydelig gjennom intervjuet at han er en tilbakelent og jordnær mann som ikke ser på seg selv som den enorme celebriteten han er. Han tar det hele ganske avslappet.

På forsiden av GQ står David Beckham inntil en hvit vegg med et påmalt rødt kors, som om det var det engelske flagget. Han står med armene ut i sidene i linje med korset. Håret hans er stylet med en lysere stripe midt på, som også passer inn med linjene i flagget. Han står i bar overkropp med en jeans som er åpen i livet og vi kan skimte en glitrende underbukse. Neglene hans er svartlakkerte, brystkassen er blank og han ser rett i kamera. Dette er faktorer som går igjen i alle bildene. Han har bar overkropp på alt utenom én styling, hvor han har på seg en singlet med det engelske flagget på. Vi får se ham med et (falskt) tigerskinn slynget rundt skuldrene, i dress uten skjorte, på en benkpress-benk i en minimal jeansshorts og i den nevnte England-singleten med svimerker i. Han er alvorlig i ansiktet, men likevel åpen i blikket. På ett bilde, som er nesten likt til det på forsiden, står han med øynene lukket inntil det engelske flagget. Uttrykket i bildene er tøft, men samtidig kontrastfylt. Spesielt i samspill med teksten blir bildene en stor kontrast til hans jordnære person. På bildet hvor han står med tigerskinnet og tigerhodet rundt skuldrene virker han fryktløs og mandig, samtidig som at han har neglelakk og diamanter i ørene som i utgangspunktet er forbundet med forfengelighet og femininitet. Dette bildet skal nok symbolisere hans pågangsmot og tøffhet. Han er i ”angrepsposisjon” og er ikke redd for å slå seg frem.

Når han står med armene ut i sidene i linje med det engelske flagget i bakgrunnen, gir det sterke assosiasjoner til Jesus som henger på korset. Han har til og med beina krysset slik Jesus har på mange av de kjente maleriene. Beckham har på mange måter vært som en frelser for den Engelske landslaget. Man kan kanskje til og med gå så langt som å si at han er et ikon i dag på linje med Jesus? I tillegg har fotball og fotballtilhengere svært mange likhetstegn med religion og religiøse tilhenger. For en England-supporter betyr det overveldende mye om laget kan gjøre det bra i VM, og Beckham er, som kaptein for laget, frelseren som kan utgjøre den store forskjellen. Selv sier han at det beste han kan gjøre som kaptein er å jobbe knallhardt og gå foran som et godt eksempel på fotballbanen.

Bildene av han i hvit dress og hatt gir assosiasjoner til det gamle Hollywood, og viser at han er en virkelig stor stjerne. Han har også her både øredobber, ringer og armbånd som er feminine detaljer. Den slitte, hvite singleten med rødt kors på gir oss et inntrykk av at han har kjempet for England. Det ser nesten ut som om han har vært i krig. Han står sterk og oppreist og har øyekontakt med kamera.

Bildet som skiller seg mest ut i artikkelen er nok det hvor han ligger på benkpressbenken i en liten, åpen jeansshorts. Han løfter vekten over kroppen og ser fokusert i taket mens han trener. Dette viser hans fokus og treningsvilje, noe han selv sier at har påvirket livet hans siden han var barn. Han har alltid visst at han må trene knallhardt for å komme dit han vil.

Analyse av Marie Claire UK, Juni - 2002

Redaktør i Marie Claire, Marie O’Riordan forteller følgende om David Beckham i sin leder:

”[...]Vi er alltid stolte av å være et banebrytende magasin, og denne måneden har vi plassert en mann på forsiden for første gang. Da vi skulle ta avgjørelsen var det virkelig bare én kandidat for jobben. Det måtte være en som appellerer både til menn og kvinner, og som har ikonisk status på flere områder. Men selv om *normal* kanskje ikke er ordet man ville brukt for å beskrive David Beckham, har han en misunnelsesverdig måte å insistere på et så normalt liv som mulig. Alle som var involvert i fotoseansen var enige i at hele Beckham-familien (som møtte opp for å støtte ham) verken var jålete eller pretensiøse. Alle byttet på å spille fotball med Brooklyn mens hele galskapen fant sted. Se resultatene på side 68. Hvis noen kan ”skru den som Beckham” er det lille Brooklyn. Pappa må bare passe seg...

PS. I skrivende stund pleier Beckham en skade i foten – Marie Claire ønsker ham en rask friskmelding.”

-Maire O’Riordan

Artikkelen forteller at David Beckham var et soleklart førstevalg til å være første mann på forsiden av kvinnemagasinet Marie Claire. Han er selv beæret over å få lov til det. Han forteller om sitt forhold til mote og at han ikke ville byttet vekk sin livsstil for å få leve et mer anonymt

liv. Både Victoria og Brooklyn er tilstede under dette intervjuet også. Ved flere anledninger oppsøker Brooklyn sin far og vi får et inntrykk av at David Beckham er en hengiven familiefar som gjør alt for sin sønn. Han forteller om hvordan mange oppfatter ham som dum, men at han ikke har noe behov for å motbevise dette for mennesker som ikke betyr noe for ham. Dem som kjenner ham vet at det ikke stemmer. Han er også stolt av og meget komfortabel med å være et ikon for homofile. Beckham forteller at han er utrolig stolt av å være utnevnt til kaptein på det engelske landslaget foran VM i Japan. Alt i alt skaper intervjuet et bilde av David Beckham som en mann som er stolt av det han gjør og den han er, han er en hengiven familiefar som er villig til å gå langt for å beskytte sin familie, og han bryr seg ikke om hva andre tenker om ham så lenge han selv er komfortabel med det han gjør.

På forsiden av magasinet står han vendt rett mot kamera med armene ned langs sidene. Han er alvorlig i ansiktet mens han ser rett i kamera. Han er kledd i en vid jeansbukse, en svart og en hvit singlet utenpå hverandre, et armbånd rundt armen og diamanter i ørene. Det at den hvite singleten er under den svarte gir assosiasjoner til yin og yang og samspillet mellom det gode og det onde. Dette kan være et symbol på at han er tøff (ond) på utsiden, men god og snill på innsiden. På forsiden står det "Man On Cover Alert", noe som gir et styrket inntrykk av at det dreier seg om noe unikt.

Tre av bildene i artikkelen viser ham fra siden slik at man ser godt at han har diamanter i øret. Han er velfrisert og barberingen er neppe tilfeldig. Dette styrker han metroseksualitet. Han er svært forfengelig og forteller selv at han er opptatt av klær og hår og at han jevnlig får fikset neglene hos en manikyrer, men at han ser ikke noe problem i det. Han forteller også at han er stolt av og meget komfortabel med å være et ikon for homofile. Videre ligger han bakoverlent iført en "helsetrøye" og snekkerbukse. Her har han øynene lukket, og også her ser vi ham fra siden. Bildet er et typisk "modellbilde" og kan tenkes å forsterke det ovennevnte. Med tanke på at dette er i et kvinnemagasin er det nok bare med på å forsterke hans allsidige og sympatiske image.

På ett av bildene står han oppreist mens han holder armene foran brystet. Her er han iført en svart genser og en jeans som er åpen i livet slik at man ser underbuksen. Også her ser han rett i kamera. Den svarte genseren forteller at her representerer han den "tøffe" siden ved seg selv. Han ser nærmest litt "forførerisk" inn i kamera og med et litt lurt smil. Armene hans beskytter

kroppen og sørger for at vi ikke kommer for nært innpå ham. Buksen hans er åpen og viser at han tilsynelatende er tilgjengelig, men dette blir en kontrast til hans lukkede overkropp. Kanskje dette er et bilde på hvordan han fremtrer i medier og for folk flest: Han er fristende og appellerende og trives med den rollen, samtidig som at det ikke er noen tvil om at han kun er tilgjengelig for sin familie.

Analyse av Vanity Fair, juli 2004

På forsiden av denne utgaven av Vanity Fair er det bilde av David Beckham i bar overkropp med en hvit hettejakke hengende fra hodet og over skuldrene. Rundt halsen har han et katolsk kjede med et kors. Bildet gir ganske tydelige assosiasjoner til den klassiske skulpturen av Jomfru Maria med et slags hetteplagg over hodet og hengende ned bak. De kristne symbolene rundt halsen hans forsterker dette inntrykket. Han er som en engel og et hellig symbol. Men hetten kan også trekke linjer til en kappe og en slags suerhelt. Det er uansett noe guddommelig og umenneskelig over ham. Den hvite hetten viser også en slags uskyld som kanskje skal være med på å styrke hans sak i utroskapsskandalen som har pågått en liten stund før dette intervjuet ble gjort. Teksten på forsiden sier «Me David Beckham, you America. The hottest, coolest athlete on earth. And he's got his sights on the U.S. Plus a whole lot of mostly personal stuff about him and Posh». David Beckham er noe mer enn leserne, og det er Amerika som skal være glad for at han nå er kommet til landet.

I ingressen står det at han spiller fotball som en tatovert engel, har en kone som er popstjerne, han har enorme kontrakter med Real Madrid og Gillette. Dette er det første intervjuet med David og Victoria Beckham siden utroskapsskandalen, og det vil vise seg om han har klart å ignorere tabloidenes overskrifter den siste tiden. *Brand it like Beckham* er tittelen på reportasjen, og det sier mye om hvordan han markedsfører seg selv. På et dobbeltsidig bilde sitter han i bar overkropp i en Ferrari. Han har på seg en hullete jeans, smykker, øredobber og armbånd. Sentralt i bildet er hans tatovering av en engel på overarmen. Nok en gang vises et hellig symbol. Tilsynelatende er han svært religiøs, men dette er noe han har sagt ved flere anledninger tidligere at han ikke er. Han har også tatoveringer av barnas navn, samt kona Victorias på kroppen.

Det virker å være god stemning blant David og Victoria i dette fellesintervjuet. Hun spøker om sine egne tatoveringer, og forteller at hennes DB-tatovering på håndleddet var vondere enn å føde. De har begge nylig tatovert hverandres initialer på innsiden av håndleddene. En slags erklæring kanskje på at de skal holde sammen uansett hva? De spøker for øvrig om at hvis de noen gang kom til å skilles så kan Victoria kun gå ut med Dane Bowers, Daniel Bedingfield eller David Blaine. Vittig og noe overraskende kanskje, med tanke på hvilken blest de nettopp har stått i? Det er bare et par måneder siden *New of the World* laget en stor forsidesak om hvordan David Beckham angivelig skal ha hatt en utroskapsaffære med sin daværende assistent, Rebecca Loos (noe jeg vil komme tilbake til under). Victoria hadde rollen som Posh Spice da hun var en del av den suksessrike jentegruppen Spice Girls på 90-tallet. Det var meningen at dette bare skulle være hennes image i pop-gruppen, men dette har hengt ved henne i britisk presse i alle år. Hun har blitt hengt ut som et kravstort luksurdyr hvis BH-størrelse har økt i takt med nedgangen i hennes platesalg. Av en eller annen grunn var utroskapskandalen med på å helle bensin på dette bålet, og hun høstet ikke mye sympati. Folk var av den oppfatning at hvis hun var en så dårlig kone så var det ikke rart at David måtte være utro.

I denne reportasjen i *Vanity Fair* skrives det at Rebecca Loos fikk 600.000 dollar for sin historie til *News of the World*, som også inkluderte en rekke tekstmeldinger som angivelig skal komme fra David Beckham selv. Det står at «uansett hvem det er som har krevet disse meldingene, så fremstår han eller hun som en dreven amatørpornoaktør med mye tid til overs.» Ved å legge det frem på denne måten viser *Vanity Fair* helt tydelig at de har tatt Beckham sin side i saken, og at de antyder at det hele er oppspinn for å tjene penger fra Rebecca Loos sin side. Et stort bilde av David i bar overkropp som gjør et ekte brassespark akkompagnerer teksten. Han er på en øde bane og det er helt tomt på tribunen.

Det neste som skjer i portrettet er en dobbeltside med to bilder av ham i bar overkropp igjen. På begge bildene har han armene ut i siden, og igjen er det sterke konnotasjoner til det kristne krusifiks-symbolet. Jesus på korset. Han fremstår guddommelig og på bildet som er tatt forfra bærer ansiktet hans preg av smerte. Han rynker pannen og lukket øynene, som om han skal begynne å gråte. Det andre bildet som viser han i omtrent samme positur, men med ryggen mot kamera viser at han har tatovert sine barns navn på ryggen, sammen med en engel. Engelen har samme kroppsspråk som han selv har på bildet ved siden av. Armene ut i siden og med hengende hode. Kanskje skal tatoveringen symbolisere at det er ham selv som er sine barns skytsengel?

Han vokter over dem. Over begge bildene står det med store bokstaver «Folk kan si hva de vil. Meg og Victoria vil alltid holde sammen.»

Igjen fremstilles Rebacca Loos som en løgner når det legges frem at hun har gjennomført et TV-intervju med spak stemme og store øyne i ren Lady Diana-stil. At hun er noe nølende med å fortelle enkelte intime detaljer hadde nok vært mer troverdig om seerne ikke hadde visst om de 200.000 dollarne hun skal ha mottatt for å gjennomføre intervjuet. Igjen tar Vanity Fair et tydelig standpunkt i saken. Uansett fremstår Victoria og David som om de er mestere i å håndtere skandalen. De har gjort hverandre gode i mange år, og akter å fortsette slik. Da de først startet å treffe hverandre i 1997 var det som om deres berømmelse ble mangedoblet da de slo seg sammen. De er et sterkt team og ble «Posh & Becks». Uslåelige. David ble mer og mer som en popstjerne – han eksperimenterte med klær og identiteter, og når du gjør det som fotballstjerne blir du fort sett på som et stilikon. David Beckham er mer enn bare en sportsstjerne, han er et internasjonalt ikon på tvers av sjangere og målgrupper. Han blir fremstilt som guddommelig, hellig og uskyldig.

Utroskapsskandalen i 2004

Skandale

Sigurd Allern og Ester Pollack skriver i sin bok *Skandalens Markeds plass* (2009) om de moderne, medierte skandalene. Skandaler er et gammelt fenomen og er i dag tett knyttet sammen med nyhetsmediene. Skandaler er konstituert av medierte former for kommunikasjon, og er tilpasset journalistiske og kommersielle nyhetsverdier. Her kan man trekke inn uttrykket *mediedrev*, som er en metafor fra jaktens verden. Medieskandaler kan sammenlignes med en jakt; journalisten er jegeren som jakter på sitt offer. Et mediedrev defineres av at det foregår en omfattende og kritisk rapportering rettet mot en eller flere personer, organisasjoner eller institusjoner. Det fokuseres på denne personen som blir anklaget for en form for normbrudd som kan karakteriseres som en skandale. Flere nyhetsredaksjoner deltar i «etterforskningen» over tid med omtrent samme perspektiv, vinkling og dramaturgi. Det er også usikkert hvordan saken vil ende (Allern & Pollack, 2009, s. 11).

Beckhams utroskapsskandale(r) vil i aller høyeste grad falle innunder denne kategorien. Det oppstod en intens jakt på kommentarer og beviser rundt at han hadde vært utro, og «alle»

avisene skrev om det. Det dreiet seg om et klart normbrudd (utroskap) og det kom fra en som de fleste hadde tillit til. Saken kom frem over et tidsrom i april 2004, men har fortsatt å bli skrevet om med ujevne mellomrom helt fram til i dag.

News of the World

News of the World var en avis som kom ut i Storbritannia fra 1843 til 2011. På ett tidspunkt var dette faktisk den mestselgende engelskspråklige avisen i verden, og rett før nedleggelsen var den fortsatt helt i toppen. I 1984 ble News of the World omgjort til en tabloidavis, og fungerte som en søsteravis til The Sun. Avisen hadde stort fokus på kjendisnyheter og skandaler, og hadde kallenavn som News of the Screws og Screws of the World. De hadde rykte på seg for å være ute etter å avsløre nasjonale og lokale kjendisers narkotikabruk, sex-skandaler eller kriminelle handlinger ved å sende ut journalister undercover for å skaffe bevis i form av bilder eller video, og de avlyttet telefonsamtaler i forbindelse med etterforskningssaker. Fra 2006 sto News of the World oppe i flere avlyttingsskandaler, noe som var med på å fremskaffe nedleggelsen. Først kom det ut i media at avisen hadde leid en privatetterforsker, som hadde hacket seg inn på telefonen til en savnet tenåring, før vedkommende hadde slettet en beskjed på hans telefonsvarer. Like etter ble tenåringen funnet drept. Scotland Yard avviste senere at det var avisens privatetterforsker som hadde slettet beskjeden, men dette var likevel noe som skulle henge ved dem. Like før nedleggelsen i 2011 ble det også kjent at News of the World hadde avlyttet telefonene til familiene til britiske tjenestemenn som hadde blitt drept på jobb. Dette førte til at en rekke av avisens tidligere redaktører ble arrestert og senere satt i fengsel for sine handlinger knyttet til telefonavlytting og korrupsjon (Wikipedia).

Et av News of the Worlds største oppslag i senere tid var nettopp Beckham-Loos-skandalen. Da David Beckham spilte for Real Madrid i Madrid var det en periode helt i starten hvor Victoria og deres felles barn ble boende i England. Spanskfødte Rebecca Loos ble ansatt som Davids personlige assistent i denne perioden, og skal i følge henne selv ha hatt et svært nært forhold til den verdenskjente fotballstjernen. Loos «stod frem» i News of the World og fortalte sin historie om hvordan Beckham var utro mot sin kone, Victoria, med henne. Saken ble blåst opp i alle medier og skandalen var et faktum, men David Beckham har aldri selv bekreftet at Loos' påstander er korrekte.

News of the World startet dette mediedrevet, men man må kunne stille spørsmålstegn ved den sagnomsuste tabloidavisens troverdighet oppi det hele. Hvordan kunne en avis med et slikt rykte skape en «sannhet» på denne måten?

Rebecca Loos *innrømmer*

Rebecca Loos går ut i media og *bekrefter* og *innrømmer* utroskapen, samtidig som hun hevder at hun ikke ønsker å snakke med pressen. På en måte blir hun fremstilt som et offer. Hennes nærmeste familie forteller at hun har bekreftet til dem at ryktene er sanne, at hun er lei seg og ikke vil bli husket som den som brøt opp et ”perfekt” ekteskap. At hun gir uttrykk for at hun ikke vil snakke med pressen er nok et forsøk på skaffe seg sympati og øke sin troverdighet. Det har, i skandalejournalistikkens historie, vært vanlig i slike saker at den som hevder å ha hatt et utroskapsforhold til en kjent person har ønsket mye publisitet og omtale, og oppfatningen har vært at dette blir gjort for å tjene penger. At Loos hevder hun ikke vil snakke med pressen er nok et forsøk på å distansere seg fra denne oppfatningen.

Det er også slående hvordan oppfatningen av Victoria endrer seg som et resultat av skandalen. Hun går, som nevnt, fra å bli karakterisert som en egoistisk karrierекvinne til å bli sett på som et ikon for gode husmødre. Hun fremstår som sterk i troen på kjærlighet og som svært tillitsfull, samtidig som hun er en beskyttende og dedikert mor for deres to barn.

Alle artiklene påpeker at det dreier seg om en *påstått* romanse og at Loos *hevder* ryktene er sanne, men samtidig brukes uttrykkene *innrømmer* og *bekrefter* flittig. Det er altså ikke så lett å forholde seg til sannheten. ”Rebecca Loos påstår at hun har hatt en affære med David Beckham” har en mye lavere troverdighet enn ”Rebecca Loos innrømmer at hun har hatt en affære med David Beckham.”

News of the World hevder også at de besitter avslørende SMS-samtaler mellom Loos og Beckham. Dette er forenlig med de senere års avlyttingsskandaler knyttet til avisen. På en måte kan det tenkes at avlyttingsskandalene gjør at påstandene om besittelse av SMS’er mellom de to får en sterkere troverdighet. Men vet at det å avlytte eller ”hacke” en telefon er noe de ikke er fremmed for å gjøre.

Forsøk på karakterdrap?

I politikken har karakterdrap vært et relativt vanlig fenomen i forbindelse med skandaler. En av de mest kjente sakene i Norge i nyere tid er Valla-Yssen-skandalen. Gerd-Liv Valla ble kritisert for sin personalpolitikk som leger for LO, og beskyldt for å ha trakassert Ingunn Yssen da hun ble gravid. Flere politikere, både i og utenfor LO sto frem både åpent og anonymt og kunne fortelle at de selv hadde erfaring med den type oppførsel fra Valla som ble skildret av Yssen. Det hele utviklet seg til å bli et massivt mediedrev der VG var mest negativ og ensidig, mens Aftenposten og Dagens Næringsliv kom like etter. Avisene valgte ut sine kilder ut i fra hvordan de selv ville vinkle sakene, og det hele endte med Ger-Liv Vallas avgang fra LO (Jenssen & Fladmoe, 2009, s. 37). Det ble i forbindelse med denne saken presentert en rekke personangrep i media. Yssen hadde fortalt at hun ”ble truet av Valla”, noe som blant annet statssekretær fra 1997 og kriminalforfatter Berit Reiss-Andersen valgte å stille seg bak. Hun lanserte seg selv som karaktervitne, og bekreftet de påstandene Yssen hadde kommet med angående Vallas lederstil. ”Jeg har aldri sett noe personer som så systematisk har drevet med splitt og hersk,” sa hun til Dagens Næringsliv. Hun beskyldte også Valla for å være en løgner, og dro frem et eksempel fra en uoverensstemmelse de to hadde hatt i forbindelse med at Reiss-Andersen ville gå av som statssekretær i 2007, men ble bedt om å sitte i noen uker til, frem til en erstatter var på plass. Det spesielle trekket ved dette forsøket på karakterdrap var at Reiss-Andersen ikke hadde noen erfaring med Valla i en vanlig arbeidsgiverrolle. Statssekretærjobben er politisk, og er ikke underlagt arbeidsmiljølovens krav (Allern, 2009, s. 63).

Hvorvidt David Beckham ble utsatt for et karakterdrap kan nok diskuteres. Mange av mediebedriftene som omtalte saken så nok dette som en gylden mulighet til å skape blest i et eller så stille farvann. David Beckham hadde frem til nå vært et prakteksempel på at det var mulig å kombinere det å være superstjerne og en av verdens mest profilerte fotballspillere, med det å være en god far og familiemann. Familieinstitusjonen de representerte virket stødig som fjell, og det var tilsynelatende ingenting som kunne ødelegge den - helt til News of the World, Storbritannias største skandaleavis, fikk nyss i at David skulle ha vært utro med sin assistent. Skandalen ble nok enda større nettopp på grunn av at ingen forventet det.

Ettersom at saken strengt tatt aldri er blitt bekreftet fra Beckham sin side, så er det vanskelig å konkludere med at Rebecca Loos selv ønsket å begå et karakterdrap på David Beckham. En del har likevel tenkt dette, mediebedrifter har omtalt henne som PR-kåt og grisk, og

spekulasjonene rundt hennes hensikter har vært mange. Etterdønningene av denne saken inneholdt påstander om flere andre utroskap, noe som i hvert fall kan sies å være forsøk på karakterdrap fra de enkelte medienes side. Beckham-institusjonen var så stødig at selv ikke en utroskapsskandale kunne velte den.

Analyse av Arena, desember 2007

Giles Hattersley sier i sin leder:

«[...] dere har kanskje lagt merke til vår forsidestjerne. David Beckham toppet dette årets liste over Arenas mektigste fordi han i en alder av 32 år allerede har levd livene til ti menn, uten å noen gang ha måttet inngå et kompromiss eller gi avkall på muligheten til å gjøre en eneste ting [...]»

Giles Hattersley (2007).

På forsiden av magasinet står David Beckham vendt midt mot kamera. Han har hendene halvveis nedi lommene og han har solbriller på. Det er ikke mulig å se øynene hans der han står, velfrisert og moteriktig kledd i jeans med bukseseler og en hvit t-skjorte med krage. Han har flere armbånd og ringer, noe som igjen kan sies å underbygge hans metroseksualitet. Det første bildet inne i artikkelen er et helsides nærbilde av Beckham i profil. Det har mørk bakgrunn og han har et tørkle over munn og nese. Posituren og tørkleet gir klare assosiasjoner til tidlige westernfilmers cowboys og skurker. Det neste bildet viser ham i jeans og en hvit singlet med hull i, og det samme tørkleet i halsen. Dette bildet gir også tydelige cowboy-assosiasjoner. Hva står en cowboy for i populærkulturen? Han er maskulin, uredd, bevæpnet og ofte kriminell. Når en cowboy eller en annen skikkelse fra «western-kulturen» begår et ran eller lignende i forskjellige populærkulturelle sammenhenger har de som regel et tørkle over munn og nese for å skjule sin identitet.

Videre kommer to bilder av ham som sier det stikk motsatte av cowboy. Her poserer han i bar overkropp, mange gullsmykker rundt halsen og med en åpen pelsjakke. Dette er på mange måter ting som har vært og er forbundet med rikdom og status, og gir et helt annet bilde av ham enn de to første bildene. Kanskje er dette noe som symboliserer ham? Han er uredd, tøff og

målrettet, men samtidig omringet av rikdom og luksus. Han har heller ikke noe imot å vise sin allsidighet – vise at det er greit å ha flere sider. Han er både maskulin og feminin på samme tid. Han er metroseksuell.

Teksten starter med spørsmålet «Hvordan er det å være mer berømt enn Gud?» Dette sier en del om David Beckhams stjernestatus. Hele intervjuet foregår i bilen mens David skal hente sine sønner på skolen. Det er absolutt en fin måte for meg som leser å komme et lite hakk nærmere hans virkelighet. Han er verdens mest ikoniske engelskmann og samtidig en helt vanlig familiefar som henter barna sine på skolen. I følge journalisten er det utrolig lett å se på ham hva han føler til enhver tid. Han er sårbar og sentimental samtidig som han er smittsomt glad og triumferende. Beckham blir av journalisten omtalt som mye mer veltalende enn det han ofte blir omtalt som. Han virker upåvirket og glad, og han ler mye. Klærne han har på seg når han blir intervjuet er helt vanlige – en kamuflasjeshorts, grå t-skjorte og sandaler. «Han er kanskje den peneste mannen jeg noen gang har sett» uttaler journalisten.

Det er lett å få sympati med David Beckham. Alt han sier og som blir sagt om ham i intervjuet underbygger teorien om at han er en jordnær, målrettet, hardtarbeidende og ydmyk mann. Lojal er han også, der han bedyrer at han ville aldri spilt for noen annen klubb i England enn Manchester United. Som barn var han sjenert og satt alltid fotballen først. Han var målrettet og trente knallhardt for å en dag bli profesjonell fotballspiller, noe som gikk ut over det sosiale livet. Også i dag er han en som ikke åpner seg opp for vennskap så lett, men de vennene han har kan han virkelig stole på. En av dem som blir nevnt er Tom Cruise. Det kan vel sies å underbygge hans stjernestatus at han er bestevenner med en annen av verdens største stjerner. I følge journalisten har David Beckham redefinert papparollen. Han er en far som virkelig stiller opp for sine barn. Selv forteller han at han aldri har tenkt over at han gjør noe annerledes enn alle andre, men at han bare er seg selv. Han er lidenskapelig når det gjelder jobben sin, men enda mer lidenskapelig når det gjelder barna. Og han er lidenskapelig når det gjelder Victoria. Han elsker å kjøpe gaver til henne og forteller at de gjør romantiske gester til hverandre hver eneste dag. «Noen vil kanskje synes det er kvalmt», sier han mens han ler, men det bryr han seg ikke om. Han er heldig.

Er det rart man blir trollbundet av Beckham? Han består av de riktige motsetningene – han har diamanter i ørene og avslappede sandaler, han er triumferende, men likevel ikke

pretensiøs. Å gråte er noe han gjør ofte, men han er ekstremt sikker på seg selv, empatisk, men likevel med nerver av stål. I første øyekast der han sitter i bilen og venter på at sønnene skal bli ferdig på skolen kan han se ut som en hvem som helst, men han har et talent som man ikke opplever mange ganger i en generasjon. Det er nok dette som er oppskriften og som gjør at uansett hva han velger å gjøre, så kommer vi alle til å følge ham med argusøyne.

Bildene i dette portrettet (som er nevnt ovenfor) sier på mange måter det stikk motsatte av teksten om David Beckham. På bildene fremstår han tøff, aggressiv, skurkeaktig og rik, mens han i teksten blir omtalt som den «snilleste gutten i klassen». Bokstavelig talt. Han var ikke en som mobbet eller utøvet noen som helst form for makt. Han var den snille, stille og hardtarbeidende gutten som for alt i verden ville bli fotballspiller. I dag er han en levende modell for hvordan man skal være en god far og en god borger. Folk ser opp til hva han spiser, hva han kjører og hvordan han er en god ektemann og en god sønn. Det er nesten ingen områder av modellen for en moderne mann som ikke er påvirket av David Beckham. Journalisten påpeker at selv om David og Victoria til enhver tid er i søkelyset, så er de alltid avslappet og leken rundt hverandre. På spørsmål om hva han vil gjøre når han legger opp som fotballspiller svarer han at han vil gjøre veldedighetsarbeid. Han har allerede opprettet flere fotballakademi for barn for å holde dem unna gatene. Gjennomført snill. Slik fremstår Beckham.

Analyse av GQ, desember 2008

I denne utgaven av GQ er lederen i starten av magasinet byttet ut med en personlig, håndskrevet hilsen fra David Beckham. Dette er i forbindelse med at GQ markerer sitt jubileum for 20 år i bransjen. Hele nummeret er et spesielt jubileumsnummer. Hilsenen fra Beckham sier «Gratulerer og lykke til med de neste 20!» signert med hans håndskrevne signatur. Bildet av ham på forsiden er et nærbilde der man ser at han har på seg dress og hatt. Fargene og uttrykket i bildet gir assosiasjoner til mafiatiden. Den tilhørende teksten på forsiden sier «Hvordan han ble den ikoniske mannen av vår tid.» Kanskje har de valgt å la nettopp Beckham figurere på forsiden av et jubileumsnummer fordi dette er et magasin som er rettet mot heterofile menn, og han har definert mannsrollen i en stor del av de årene hvor GQ har vært et viktig magasin?

Det første bildet i portrettet viser David sittende i en mørk skinnsofa i et mørkt rom. Han har på seg en halvveis åpen smokingskjorte og et silketørkle i halsen. Armene befinner seg på

sofaens rygg, rett ut i sidene. Han ser selvsikkert rett i kamera og kroppsspråket er åpent og innbydende. Han er kledd i dress på alle bildene, dog forskjellige dresser. Han er rakrygget og har et sterkt blikk som er rettet mot leseren på de fleste bildene. Stivpyntet for anledningen - for å feire GQ og sin egen rolle som samtidens største ikon. Når han ikke ser i kamera ser han betenkt ut i siden. Det er hele tiden noe mektig og mafiaaktig over uttrykket i bildene. Om det er dressene, hatten, de mørke omgivelsene eller hans stødige blikk er ikke godt å si. Sannsynligvis er det kombinasjonen av disse. Det sier mye om hans makt og posisjon i samfunnet. Selv om han ikke kan sammenlignes med en kaldblodig mafiaboss på de fleste områder, så kan man trekke paralleller der hvor han er målrettet og uredde. Han har hele verden for sine føtter og uansett hva han gjør så følger vi med. Forskjellen er at Beckhams makt er ikke bygget opp med frykt, den er bygget opp av en tillit og lojalitet. Hans troverdighet er så sterk at han kan komme unna med det meste.

Det fortelles om han inntreden i lokalet hvor intervjuet og fotoseansen skal foregå. «Hvis det hadde vært et skip hadde vi kantret» - slik er det når Beckham kommer inn i rommet, forteller journalisten. Absolutt alle blir satt ut av hans inntreden, og det føles som om han beveger seg litt saktere den vanlige dødelige. Selv om David alltid har vært en person som har snakket rolig og lavmælt, så vet han at han alltid vil bli hørt. Han blir sammenlignet med Nelson Mandela når det gjelder å være berømt. En tilfeldig sammenligning? Uansett bakteppe så kan det vel sies å styrke ens troverdighet å bli sammenlignet med Nelson Mandela? Hans inntreden i USA blir sammenlignet med The Beatles' inntreden samme sted. Den største britiske invasjonen av USA siden The Beatles. Nelson Mandela og The Beatles – store navn å bli sidestilt med. Men han har ikke kommet til USA for å promotere seg selv. Han skal fremme fotballen, men uansett så vet alle i Amerika hvem han er. Han er en hyggelig fyr med en berømt kone og han ser bra ut. Og det er noe forfriskende ved ham som amerikanerne kan kjøpe: Han er en lykkelig gift idrettsutøver som stiller opp for sine barn. På spørsmål om hva han savner med England svarer han at han virkelig savner sine foreldre og besteforeldre og sine søstre. Han savner også England fordi han elsker England og er stolt over sitt hjemland.

En rolig kveld for familien Beckham består av middag med barna, legging av barn, kvalitetstid med eldste sønnen, Brooklyn, og til slutt litt TV eller film for bare ham David og Victoria. En helt vanlig kjernefamilie med andre ord. De er dog ikke spesielt religiøse selv om David Beckhams mange tatoveringer stort sett har religiøse motiver. Uansett forteller han også i

dette portrettet om sin venn Tom Cruise og at selv om de ikke har samme religiøse standpunkt, så har de stor respekt for hverandre. Han forteller at Tom ofte kommer på besøk, enten for å bare slappe av og se en film eller for å finne på ting sammen med barna. To av verdens største stjerner har et helt normalt vennskap og gjør helt ordinære ting sammen.

David Beckham er stolt over å ha blitt omtalt som den mest homofile heterofile mannen i England, og den svarteste hvite mannen. Han synes det er en ære å være et ikon for homofile menn. Han er selvsikker i forhold til sitt uttrykk og liker å utforske sin identitet ved hjelp av klær. Han er opptatt av va han har på seg, men ikke om hva andre synes om det. Det viktigste er at han selv er komfortabel. Og slik har han vært siden han var barn og insisterte på å gå med lilla nikkers, hvite knestrømper, balletsko, hvit skjorte med rysjer og en lilla vest som matchet nikkersen. Han var syv eller åtte år og visste nøyaktig hva han ville. Helt siden den gang har han ikke latt seg stoppe av andres meninger eller av janteloven. Han er ærlig om at han sliter med OCD (obsessive compulsive disorder) og at det er noe han vil bære med seg resten av livet. Det er noe han jobber med hver eneste dag, og noen dager er vanskeligere enn andre. Hvis noe ikke ser riktig ut så kan han ikke konsentrere seg om noe annet før det er rettet opp i. Det er slitsomt og utmattende. For leserne er det nok et menneskelig punkt hos verdens mest berømte person. Det mest tradisjonelle kjennetegnet på folk med OCD er at de må gå tilbake og sjekke om døren er låst. I Beckham sitt tilfelle er hans største symptom at han alltid må sjekke at det står bra til med barna før han legger seg om kvelden.

David Beckham er nesten for god til å være sann. Han resirkulerer alt i huset, på spørsmål om hva som er hans favorittbilde av seg selv i løpet av de siste 20 årene svarer han at det er de bildene tatt av ham sammen med barna. Han setter alltid familien først. Noe som i de fleste «normale» familier ville vært sett på som en selvfølge, men blant kjendiser og fotballstjerner i dag ser man mange eksempler på dårlige vaner og dårlig oppførsel. Han forteller at han ikke vet hva han brukte sin første lønning på, fordi han aldri har brydd seg om pengene. Det har aldri vært det viktigste for ham. Han var bare en gutt som ville spille fotball, og slik er han fremdeles. Det er forfriskende i en verden av usannsynlige summer i lønninger og luksus. Det får ham til å fremstå som den unge gutten han var da han startet å jobbe mot drømmen sin. Selv om han i dag er en av verdens rikeste så vet han å sette pris på det som virkelig betyr noe – familien og fotball. Han mener at dagens unge fotballspillere har altfor mye penger mellom hendene. De har ikke den hungeren som man hadde før. Da han måtte spille så og så mange kamper for a-laget for å få sin

egen sponsede bil. I dag har ungdommene råd til å kjøpe det de vil. Da han startet i United måtte de unge spillerne vaske garderoben etter trening og de måtte vaske skoene til de mer rutinerne spillerne. Og de voksne spillerne ga dem tips rundt juletider for jobben de hadde gjort for dem gjennom sesongen. Men til og med da betydde ikke pengene noe for David Beckham – han synes det var en ære å få lov til å vaske skoene til sin helt Bryan Robson. Han ville gjort det gratis.

Analyse av Men's Health, September 2008

Noe som er spesielt med denne utgaven er at den har to forsider. Én foran og én bak. Den ene forsiden kropp og trening, mens den andre handler om mote – begge illustrert med bilder av David Beckham. På treningssiden er det et bilde av ham i en svart singlet og med hvit bandasje surret rundt hendene som om han var en bokser. Bandasjen er skitten og uttrykket gir assosiasjoner til undergrunnsboksing og filmer som Rocky, Snatch og Fight Club. Han står med armene ned langs siden og blikket er fast rettet mot leserne. Han er tøff, uredd og en som kjemper og sloss for det han vil oppnå. Det er ingenting som kan stoppe ham på dette bildet. Det sier også noe om at han er et forbilde for dem som ønsker å komme i god fysisk form og trene som ham. Han er allsidig og trener ikke bare fotball – dette er utenfor hans «vanlige» sone. Det hadde vært mye mindre interessant om han hadde vært en frontfigur for trening i en setting som hadde med fotball å gjøre. Å stille ham ut som bokser gjør han mer uforutsigbar og interessant.

Den andre forsiden er rettet mot dem som er interessert i herremote, og viser ham en gammeldags dress og med «sixpence» på hodet. David fremstår som oppdatert og moderne i et antrekk med et gammeldags uttrykk. En av titlene som blir fremmet på denne forsiden er «New suits, vintage style», sammen med «Wear it like Beckham». Dette viser at man bør kle seg og te seg som David Beckham. Han motebevisst og trygg på seg selv. På bildet har han også flere kraftige ringer på fingrene, noe som viser at han ikke er redd for å blande stiler. Han representerer den nye mannen – mannen som både har maskuline og feminine sider ved seg selv, og som ikke er redd for å vise det.

Boksetemaet fortsetter i reportasjen. Det første bildet inne i magasinet viser Beckham sittende i hjørnet av en boksering iført den samme dressen som på forsiden. Over gjerdet i ringen henger boksehanskene. Dette er nok et eksempel på at David Beckham representerer en kollaborasjon av det macho og litt farlige, og det forfengelige og feminine. Teksten sier «Wear it

Like Beckham», og det gjøres klart at det handler om klesstilen hans. Videre på bildene er han velkledd og striglet i slips og tversoversløyfe, men fortsatt i tøffe omgivelser som tar oss med tilbake til tidlige boksearenaer. Det er røffe og rustikke materialer som skinn og steinvegger rundt ham. Så kommer det er ny oversikt litt senere i magasinet som sier «Live it like Beckham». Denne delen hører tydelig til den forsiden som handlet om kropp og trening. Her står han med armene ut i sidene mens han løfter et stort vektlodd. Han har på seg en skitten, hvit singler, er våt av svette og har et morskt blick rettet mot leseren. Han er sterk og farlig. Ingressen sier «David Beckham er den mest populære spilleren i verdens mest populære sport. Det er ikke du. Men du kan hive deg på hans suksessoppskrift og høste de belønninger som kommer med den.» David er på et annet nivå enn leserne. Han er toppen og målet, og han sitter på oppskriften på suksess. «Du kommer aldri til å spille for England – du er for liten og er ikke sterk nok», det fikk David Beckham høre av en trener da han var 13 år. Selv om han ble sint av å høre dette fikk det ham til å tenke at han skulle motbevise de – han *skulle* bli profesjonell fotballspiller. Bildet ved siden av denne teksten viser Beckham som slår fokusert i en boksepute. Han har på seg en rutete vest og boksebandasje på hendene, og han ser sint ut mens han slår. Dette kan sies å illustrere hans kamp for å nå sine mål. Med oddsene mot seg. Han var for lite mann i forhold til idealet. For liten og svak. Vesten viser hans utypiske og noe feminine side – den siden som gjorde at folk tvilte på ham. Men han kjempet imot strømmen og klarte til slutt å bli best. Han var ikke redd for å ta kampen.

Det er dog på fotballbanen han er mest komfortabel. Der får han fred og kan gjøre det han er absolutt best på, og han vet han kan gjøre det bra. Det er oppmerksomhet rundt familien Beckham hele tiden. Folk har flere ganger spurt ham om hvorfor han fremdeles setter seg selv i situasjoner der han er under press. Hvorfor han ikke velger en mer behagelig tilværelse for seg selv når han er 32 år og har hatt den mest suksessrike karriere i europeisk fotballs historie. Han svarer at det fortsatt gir ham energi og at han har stor tro på det han holder på med. Han ser at noe er i ferd med å skje for fotball i Amerika, men det er fortsatt mange år igjen før det kan bli en av de største idrettene. Dette er en utfordring David har tatt på sine skuldre. Det sier mye om hans lidenskap og kjærlighet til sporten. Han er et arbeidsjern som aldri gir seg, og et godt forbilde. Ingenting kommer gratis, og man må jobbe hardt for å nå sine mål. Det er de siste ti prosentene som skiller en virkelig god spiller eller et virkelig bra lag fra de andre. Det har David gjort til sitt varemerke. Han tenker hele tiden på hva han kan gjøre for å bli bedre, men som ingen andre gjør.

Kvalitet framfor kvantitet. Han tar ikke 40 frispark på trening og så blir halvparten dårlige, da tar han heller ti og så er alle perfekt. 100 % fokusert.

Det er satt opp en treningsdagbok med oppskriften på hvordan David Beckham trener, og han sier at for ham har trening alltid vært like viktig som kamper. Fortsatt illustreres det av ham i bokseutstyr, nå med hoppetau i hendene. Han er allsidig. Det hjelper ikke å bare drive med én ting, David Beckham skal være best i alt han driver med. Og han driver med mye. Likevel er det viktig å balansere de ulike faktorene i livet. Det er ikke nødvendig å bruke tid på å løfte tunge vekter hvis det ikke gjør deg bedre i det du drivet med. «Trenger du virkelig en mastergrad hvis to års arbeidserfaring kan være til større nytte for deg?» Spar tid og bruk heller krefter på å utvikle de talentene du virkelig trenger. David Beckham tenker ikke at han har nådd sine mål, og han sier at ego kan være som en termitt som spiser deg opp fra innsiden. Det er laget som konkurrerer, ikke deg som enkeltperson. Beckham har hatt sin far som rollemodell, og nå har vi Beckham å se opp til. Han er et forbilde på nesten alle områder. Han trener knallhardt for å bli den beste utøveren han kan være, samtidig som han er den beste personen han kan være. Å kun fokusere på seg selv er viktig – uten å tenke på hva alle andre gjør. Hvis du gjør din jobb så kan du ikke gjøre noe annet.

Også i dette intervjuet snakker han om hvordan familien alltid kommer først. Selv om reportasjen handler om trening, så får han inn noen avsnitt om familien. Han kaller livet sitt for et sirkus og familien blir fulgt av paparazzier uansett hva de gjør. Derfor prøver de å holde det enkelt. Familie, fotball, veldedighetsarbeid på fotballakademiet. En ting er han også klar på; han vil heller bruke fire timer med barna enn fire timer på en golfbane. Det mest avslappende David Beckham vet er å høre på musikk og bruke tid med barna.

I fotball-VM i 1998 ble Beckham utvist etter å ha sparket ned en Argentinsk spiller. Den kritikken han fikk i ettertid er noe av det han har tatt mest personlig i sin karriere. Å sparke ned en annen spiller er noe som ikke assosieres med det å være sympatisk. Det er utypisk Beckham, kan man kanskje si. Det at han angreir og synes det er det verste han har gjort som fotballspiller sier likevel mye om den sympatiske personen han vanligvis fremstilles som. Han råder samtidig alle til å alltid være høflig og alltid være ærlig. Det handler om hvordan du takler de ulike situasjonene i livet. Det er slik han fremstår selv i de fleste sammenhenger. Høflig, ærlig og balansert.

Analyse av ELLE UK, juli 2012

Redaktør i ELLE UK, Lorraine Candy, har i dette nummeret viet hele sin spalte til David Beckham og reportasjen om ham. Omfavnet av bakom-bilder fra fotoseansen forteller hun følgende:

«Her er han. Mannen som gjelder. Et ikon og sannsynligvis den heteste vi noen gang har hatt på forsiden av magasinet. Hei MR BECKHAM! Dette er første gang i ELLE sin 27 år lange historie at vi har en mann på forsiden. Jeg tok ikke lett på avgjørelsen. Dette er tross alt et luksus motemagasin for kvinner – men det er et olympisk år og Storbritannia er i feiringsmodus, og vi også ville feire litt. Jeg ville ikke lage et forutsigbart «Englands Beste»-nummer – det kan konkurrentene våre gjøre. Jeg ville ha stjernen i showet, personen dere alle vil date – beklager, jeg mener *møte*. En mann som har en personlighet som kan reflektere verdiene i vårt sexy, stilige magasin, og som er vår olympiske talsmann. Det er ingen andre enn David Beckham som kunne gjort dette. [...] Jeg visste at jeg hadde tatt riktig avgjørelse da jeg så hvordan redaksjonen oppførte seg frem mot fotoseansen. Vanligvis holder Team ELLE følelsene for seg selv, men selv om vi prøvde å være voksne og profesjonelle, så klarte vi ikke la være å forestille oss at han kanskje kunne bli litt forelsket i hvem som helst av oss da vi møtte ham. Jeg vet det er idiotisk, men vi ble rett og slett blindt forelsket i ham. Og verre ble det da bildene droppet inn i innboksen min. Man kan ikke nekte for den rå, sexy utstrålingen til denne mannen. Det var en av de mest knirkefrie fotoseansene vi noen gang har gjort – ingen tåpelige krav eller divanykker. Ikke et enormt følge eller strenge restriksjoner. Vi la ut smakebiter på sosiale medier underveis og så hvor mye dere lesere likte å være en del av dette prosjektet, og dette gjorde meg enda sikrere på at vi har valgt rett mann for denne historiske forsiden. Jeg føler dog at jeg må beklage til alle Robert Pattinson-fans som hadde håpet at det var han som skulle pryde det historiske coveret – men hva skal man si? David Beckham har rett og slett vunnet flere hjerter! Jeg kan bare konkludere med Bonnie Tylers ord: *we've been «waiting for a HERO»* (vi har ventet på en helt, red.anm.). Og da vi fant ham puttet vi ham på forsiden av magasinet vårt.»

Det første som slår meg med dette portrettintervjuet er den dagboklignende utformingen. Det starter med en dobbeltside hvor Beckham på den ene siden sitter henslengt med en avis i fanget. Blikket hans er derimot rettet ut i luften på en tankefull måte. Han er iført singlet, slik at hans tatoverte armer kommer godt frem. På den andre siden finner vi det samme bildet som på forsiden av magasinet – en Beckham kun iført bukser og med bar overkropp kommer opp av et basseng. Han er våt, muskuløs og tatovert, og han ser målrettet i kamera. Han gir inntrykk av at han kommer rett imot meg som leser, og rundt ham er det skrevet i håndskrift: «David Beckham Icon + Lover and Hero», og med intervjutittel «Made in Englad» - også i håndskrift. Dette gir tydelige assosiasjoner til en tenåringsjentes dagbok og skriblerier om gutter og forelskelse. Den samme stilen fortsetter gjennom hele portrettet. Flere av bildene ser i tillegg ut som om de er klippet ut av noe og limt inn igjen på siden – slik det for eksempel kunne vært gjort i en dagbok. Halvveis over det neste bildet er det nå skrevet «Mad about the boy I know it's stupid to be mad about the boy I'm so ashamed of it but I must admit the sleepless nights I've had about the boy». Dette er veldig utypisk for en reportasje i et respektert motemagasin, og er med på å understreke nettopp at dette er satt sammen som en dagbok. Som redaktøren også påpeker i sin leder så er David Beckham et ikon og en person som veldig mange jenter bare drømmer om å møte – i hvert fall drømmer om. Videre er det et bilde som viser ham flytende på ryggen i et basseng. Han ligger med armene rett ut i sidene og har øynene lukket. Også her er det skrevet på bildet med håndskrift: «Will it ever cloy this odd diversity of misery + joy and I'm felling quite insane and young again and all because I'm mad about the boy.» Setningsoppbygningen i denne teksten er også noe særegen. Det er ingen tegnsetting i noen av de håndskrevne tekstene og det er skrevet på rim. Er dette nok et eksempel på at det skal gi assosiasjoner til en ungdom som skriver i sin dagbok om en gutt vedkommende er forelsket i? I tillegg gir selve bildet av David Beckham som flyter i vannet sterke assosiasjoner til ingen ringere enn Jesus. Jesus kunne (i følge Bibelen) gå på vannet – Beckham flyter på vannet i det som er en av Jesus' mest kjente positurer, nemlig med armene ut i sidene. Jesus på korset. David Beckham er noe større enn seg selv. Han er nåtidens største ikon – Jesus kan kanskje sies å være et ikon av fortiden? Noen vil kanskje si at det er blasfemisk å trekke slike paralleller, men det er absolutt noe guddommelig over Beckham i disse bildene – kanskje alltid. Han blir i hvert fall sett opp til som om han var en hellig skikkelse. Han blir *forgudet*.

Journalisten forteller innledningsvis om hvordan hun blir oppsøkt av noen jenter utenfor intervjustedet. De lurar på hvordan hun kjenner ham og synes hun er heldig som får møte ham. «Han er best», sier de. Journalisten tar tak i nettopp dette og ser nærmere på hvordan det kan ha seg at han faktisk er *best*. David Beckham vil være best i det han gjør, ingenting gjøres halvveis hvis man skal tro ham selv. Journalisten snakker videre om hvordan folk stiller spørsmål som «hvordan ser han ut i virkeligheten?» etter at hun har truffet en kjendis. I følge henne ser Beckham ut som seg selv. Han er best på å se best ut. Dette synet på ham er igjen med på å underbygge det som bildene med den håndskrevne teksten sier – dette portrettintervjuet er sett fra en jentes ståsted, en fans ståsted. Hun legger aldri skjul på at hun er nervøs og at hun har store forventninger til hans tilstedeværelse. Han er svært høflig og hyggelig, snakker om hvordan han vil jobbe hardt for å nå sine mål, og om hvor mye han elsker å være pappa for sine fire barn. Det kommer frem at han ikke er i like godt humør andre gang han møter journalisten (på grunn av en dårlig morgen på fotballtrening), men at han fortsatt er veldig høflig og tilstede. Dette er vel egentlig bare med på å underbygge hans image som hardtarbeidende og målrettet. David Beckham gjør ingenting i livet halvhjertet. Han fremstår som jordnær og familiekjær og forteller om barnas frokostrutiner og interesser, og det faktum at hans to yngste sønner deler soverom. Han høres ut som *en av oss* når han snakker. Han er også lidenskapelig når han snakker om sin kone og hennes suksess. Han omtaler også henne som hardtarbeidende og målrettet. Bildene er fortsatt av samme kaliber, men han ser etter hvert i bildeserien noe mer avslappet og jordnær ut – i motsetning til guddommeligheten når han flyter på vannet. Han smiler sjarmerende og utformingen er stadig dagboklignende med innslag av «pålimte» polaroidbilder.

David Beckham er beskjeden og synes det er ubehagelig å måtte beskrive seg selv. Han er engasjert i sin tale om kone og barn, men blir ukomfortabel når han blir bedt om å beskrive seg selv. Det blir ved flere anledninger nevnt hva han har oppnådd i sin karriere, hvordan institusjonen Beckham og deres image er bygget opp og vedlikeholdt med måte – samtidig som han ikke helt vil vedgå at det er noe spesielt ved dem. Han setter hermetegn rundt det når han snakker om egen og Victorias berømmelse, og at han er venner med Tom Cruise er vel som om han var venner med hvem som helst. Han elsker familien sin, han elsker fotball, og han elsker å jobbe hardt. Jobben hans er å være David Beckham, og til det er han faktisk *best*.

Analyse av Man About Town, vår/sommer 2013

På forsiden av magasinet er det et nærbilde av David Beckham inne i en bil. Han ser rett i kamera med et betenkt uttrykk i ansiktet, og «Love»-tatoeringen han har på hånden er sentral i bildet. Ingressen forteller om seansen under OL i London og åpningsseremonien som bestod av en feiring av de siste 400 år av britisk historie. Her var alle ikonene representert – James Bond, Dronningen, The Beatles og David Beckham. Det er en ganske så fasjonabel gruppe å være plassert i, men ikke mindre riktig av den grunn. Beckham er tross alt et av Storbritannias aller største ikoner gjennom tidene. Kanskje et av verdens største. Man kan spørre seg hilken rolle han representerte i denne sammenhengen. Var han der som fotballspiller eller moteikon? Farsfigur? Entreprenør eller diplomat-ambassadør? Sannsynligvis sammensetningen av alle de nevnte. Det er jo nettopp det som gjør han til det ikonet ha er blitt.

Det første bildet viser nok et nærbilde av Beckham. Han har armene i kors foran seg, en mørk genser og han ser ned. Øynene hans er mørke og skyggelagt, og han er mye mer lukket enn han har vært i stort sett alle de andre magasinene. Han har heller ingen smykker eller ringer på bildet og uttrykket fremstår som svært enkelt. Bildet er i sort-hvitt. Det er også bare to bilder inne i selve portrettet. Begge er av denne karakter. Det andre bildet viser ham også i nærbilde med skyggelagte øyne som ser nedover. Han ser betenkt ut, som om han reflekterer over noe. Denne gangen har han på seg en hvit genser, og fortsatt ingen smykker av noe slag. Det er enkelt og rent, fullstendig uten jåleri eller fokus på klær og mote. Det er kun fokus på ham selv og hans ansiktsuttrykk uten forstyrrende elementer.

Underoverskriftene i artikkelen er noe utradisjonelle; «Hvordan bli som David Beckham, leksjon 1: Vær sjarmerende, høflig og vennlig». Journalisten forteller at han intervjuet Beckham også for 13 år siden, den gang sammen med sønnen Brooklyn, en kamerat og svigerinnens kjæreste, og en bag med leker. David er sjarmerende og høflig nok til å si at han husker både situasjonen og journalisten. Nå er han blitt 37 år og har signert en kontrakt for den franske klubben Paris Saint-Germain. Han sier han var klar over at han ikke ville ha fast plass i start-elleveren, men at det var en utfordring han hadde lyst til å ta fatt på. Den samme innsatsviljen og hungeren etter nye utfordringer som han alltid har hatt. Han kunne vilt på laurbærene, men det har aldri vært et alternativ for Beckham. Han lever for utfordringene og for fotballen. Kjærligheten til sporten er den samme som den var da han begynte for 21 år siden. Men selv med såpass mange år bak seg på fotballbaner rundt omkring i verden føler han seg fortsatt som den

nye gutten i klassen når han kommer til en ny klubb. Han blir nervøs og engstelig og får sommerfugler i magen, akkurat som alle andre dødelige. Det føles godt å høre at han er litt som alle oss andre også. Selv om han oftest fremstilles som nærmest guddommelig, så har han de samme sommerfuglene som deg og meg.

Det er forfriskende at en kjendis av hans rang ikke klager over nettopp å bli gjenkjent over alt. Selv om det nok er slitsomt å bli fotfulgt over alt hvor du går, så har Beckham stor respekt for den posisjonen han befinner seg i. Han mener at han ikke har noe å klage over – han har oppnådd sine mål i livet. «Hvordan bli som David Beckham, leksjon 2: Vær avvæpnende selvironisk». Han ler av seg selv og det faktum at klærne nok hadde satt finere om han hadde vært i bedre fysisk form. «Kroppen er ikke helt som den en gang var», sier han lattermildt. Han skryter igjen av fransk fotball og sier han visste at det var en tøff liga og et tøft lag da han bestemte seg for å slutte seg til PSG. Det var en utfordring han følte seg klar for. Han viser respekt for klubben han skal spille for – viser tydelig at det er større enn ham selv.

«Hvordan bli som David Beckham, leksjon 3: Vit hva du vil.» Han er bevisst på hva han vil ha på seg under fotoseansen. David sier han ikke liker å shoppe, men at han er glad i å prøve klærne på. Noe overraskende kanskje, med tanke på at han har egen parfyme- og undertøyskolleksjon og han fronter reklamekampanjer for blant annet Adidas, Gillette, Pepsi, Police, Armani og H&M. Men slik er realiteten; som de fleste menn liker ikke David Beckham å shoppe. Dette faktumet er med på å understreke hans maskulinitet og at det finnes noe som er stereotypisk for en mann, også hos Beckham. Han har gjennom hele karrieren hatt med seg at han er metroseksuell, han har vist at han er fullstendig komfortabel med å representere både det feminine og det maskuline. Nå viser han altså at han også kan representere noe som faller innenfor en stereotypi.

Beckham sier han ikke pleier å tenke på det, men innrømmer at han og Victoria sitter på en veldig sterk merkevare. Merkevaren Beckham. Men han er veldig opptatt av å skille det han gjør utenom fotballkarrieren fra det som skjer på banen. Begge deler er viktig for ham, men for å opprettholde respekt som fotballspiller må han skille. Det er nok evnen hans til å sjonglere disse to aspektene ved karrieren hans som gjør at han skiller seg fra dem som gjør bare det ene eller det andre. Det er det som gjør ham så enorm som han er i dag. Han mener selv at det utvilsomt er mange spillere som er bedre enn ham selv, men at han har vært dyktig på å skape seg et image og

en merkevare. Det var ikke en del av den opprinnelige planen, men han føler selv at han har vært heldig som har fått de mulighetene. Gjentatte ganger sier han nettopp dette – han har vært heldig. Det viser at han har respekt for bransjen og at han er ydmyk i det han har oppnådd. Det er nesten som om han da ikke tenker at det er noe spesielt ved ham selv, men at han har vært heldig. Det er nok en god blanding av flaks og dyktighet i så fall.

Det er en ekstraordinær karriere han har hatt, det er det ingen tvil om. David kommer fra en helt vanlig middelklassefamilie. I oppveksten var kongefamilien en viktig del av livet til familien Beckham, og hans mor er svært stolt av ham i dag. Han forteller at hun gjerne ringer i ekstase over at han har vært på TV sammen med Prins William og statsministeren, og at det da slår ham at han har oppnådd noe ganske fantastisk. Hans rolle som ambassadør er også noe som har kommet noe overraskende på ham, men det er noe han virkelig elsker å gjøre. Spesielt liker han å drive veldedighetsarbeid. Det har vært skrevet mye om at han har valgt å donere vekk hele sin lønn i PSG, som er 150.000 £ i uken, til en lokal veldedig forening som jobber for barn i Paris. Noe som ikke snakkes så høyt om er hans arbeid for UNICEF og Elton John AIDS Foundation. Ikke nok med dette, men han sier at han gleder seg til å få enda mer tid til å drive veldedig arbeid når han legger opp som fotballspiller. Det er noe han er virkelig lidenskapelig opptatt av å gjøre. Men han gjør ikke alt alene. Han og Victoria er et team som jobber godt sammen, og som hjelper hverandre på alle måter. Beckham mener det er det ekteskapet handler om – å støtte og hjelpe hverandre.

Det vanskelige med å være så aktiv som han er, og å spille fotball i en klubb som befinner seg i et annet land enn familien, er at han må være mye borte fra kone og barn. Selv om de kommer på besøk så ofte de kan, og han reiser tilbake til London når han har fri, så er det vanskelig til tider. Men ingenting er viktigere for David og Victoria at deres fire barn får en stabil oppvekst og skolegang. Han er en ekte familiemann og en god far, og har blitt omtalt som «den nye mannen» (som er nevnt ovenfor). En som stiller opp for og har et nært forhold til sine barn.

Det som skiller denne artikkelen fra noen av de andre er at den ikke fremstiller Beckham som noe annet enn seg selv. Den er nedstrippet og jordnær – fri for guddommelige symboler og overdådige antrekk. Kun David Beckham. Han fremstår ærlig og takknemlig for alt han har oppnådd i livet. Ydmyk og høflig samtidig som at han må innrømme at noen av de tingene han har oppnådd er ganske utrolige. Han har klart noe som de færreste klarer – å bygge seg opp en

merkevare basert på seg selv. Merkevaren Beckham er en av de sterkeste i verden, mye på grunn av den sterke troverdigheten han har blant publikum. Han har skapt seg et image ved å alltid være hyggelig og ydmyk, og ved å jobbe knallhardt for å nå sine mål. Han er blitt selve symbolet på at det er mulig å oppfylle sine egne drømmer, pluss enda litt til, hvis man bare jobber hardt nok.

Andre nevneverdige magasiner

Selv om de ikke ble funnet direkte relevant for hoved-analysen, så er det et par magasinopptredener jeg har lyst til å nevne fordi de er interessante i seg selv. Da tenker jeg først og fremst på den nevnte spesialutgaven av Vogue Paris i forbindelse med julen 2013. Det er i utgangspunktet Victoria Beckham som er hovedfokus i portrettet, men det er laget som en dobbeltutgave med to forskjellige forsider hvorav begge består av bilder av David og Victoria Beckham sammen. Den ene forsiden har et bilde av Victoria som holder armene rundt David. Han står stødig og alvorlig og ser inn i kamera, mens Victoria ser litt løst ut i luften. De er begge svært oppdresset – David i smoking og Victoria i sort kjole og med diamanter i ørene. Man kan i tillegg se hennes enorme diamantring helt sentralt i bildet, og dette er nok et symbol på deres forlovelse, ekteskap og samhold. De står tett sammen, og Victoria støtter seg på sin ektemann mens han står fjellstøtt. Det er vel litt på samme måte som de er oppfattet i virkeligheten også, samtidig som de er et sterkt team.

Forside nummer to har et nærbilde hvor Victoria har hodet lent bakover og øynene lukket, mens David er bøyd over henne og ser direkte på henne. Det er noe svært lidenskapelig over bildet, og det ser ut som de er i ferd med å kysse hverandre. David er fortsatt kledd i smoking, men Victoria har nå på seg en grønn, voluminøs kjole og store, glitrende øredobber. Dette kan sees som et bilde på hvordan David har stått som en bauta, mens hun selv har gjennomgått visse forandringer, og har mange talenter og ulike bein å stå på. At hun har øynene lukket og han har sine åpen er nok også et tegn på at han er den sterke som hun kna stole blindt på. Det i seg selv kan sees som et svar på omtalen om hvordan David angivelig skal ha vært utro mot henne, noe begge to hele tiden har nektet for. Her viser hun at hun stoler på ham og legger sin lit i hans hender. At han er plassert over henne i bildet viser hans maskulinitet og beskytterinstinkt.

På innsiden av magasinet er det for øvrig kun bilder av henne, og portrettintervjuet er utelukkende fra hennes ståsted. Det er imidlertid en side som omhandler David, med et tilhørende stort bilde av ham i bar overkropp på fotballbanen mens hans spilte for Real Madrid. Noe annet som er interessant i denne utgivelsen er hvordan Vogue har laget en typisk bildeserie med motebilder, basert på Victoria og hennes stil og fremtreden. Modellen på bildene skal forestille Victoria og viser henne i typiske positurer forfulgt av fotografer og ofte med store solbriller. En mannlig modell portretterer David, men her er det kun fokus på Victoria som motepersonlighet, og David som fotballspiller, da han har på seg fotballdrakten han hadde i Paris Saint Germain med sitt navn og nummer på ryggen. Dette er naturligvis ikke noe David Beckham kunne gått med på sin fritid, og er nok kun for å illustrere hvem han er og for å sette alt fokus på Victoria. Hun er kona til en fotballspiller og hun er usedvanlig stilsikker. At de portretterer hennes stil på en så presis måte sier mye om hvordan hennes status i motebransjen har endret seg med årene. Hun er høyt respektert, og her er alt fokus på henne.

Å bli satt på forsiden av en såpass spesiell utgave av verdens tyngste motemagasin, Vogue, er en stor anerkjennelse til dem begge og sier igjen mye om hvilken posisjon de har både i samfunnet generelt og i motebransjen hvor de bare har blitt sterkere og sterkere.

David Beckham har også figurert på fremsiden av endeløse utgaver av magasiner som Hello, People og OK! Magazine, men dette har nok stort sett vært gjort uten at han selv bevisst har medvirket i de tilhørende reportasjene. Han var i mars 2013 på forsiden av en spesialutgave av OK! som ble kalt for «Worlds most beautiful issue» og hadde to forskjellige forsider. Sammen med teksten «King David – the worlds sexiest dad». I denne utgaven blir David Beckham sidestilt med Hertuginne Kate, noe som er interessant i forhold til de tidligere sammenligningene med Diana. Han har som nevnt ofte vært sammenlignet med kongelige, og David og Victoria har vært omtalt som «den nye kongefamilien». I dette magasinet er det også laget en oversikt over hvordan man kan få stilen til både David og Kate, noe som også er nevnt i sammenligningen mellom David og Diana over.

Drøfting av analyseresultat

Det er en del tendenser som viser seg i løpet av de ni analysene jeg nå har gjort. Det første er at Beckham på bildene fremstår langt mindre guddommelig i 2013 enn han gjorde på begynnelsen av 2000-tallet. Spesielt i GQ fra 2002 og Vanity Fair fra 2004 blir han portrettert nærmest som Jesus på korset. Dette var i en tid hvor han var mye i søkelyset både av positive og negative årsaker, og han var og er så populær at det nærmest er umenneskelig. Det blir også nevnt i Arena i 2007 at han er mer populær enn Gud. Her kan det trekkes tydelige paralleller til Pete Wards (2011) tanker om celebriteter som religiøse figurer, og om forholdet mellom fans og celebritet som religion. I dette tilfellet kan man nok si at det er billedliggjort på en veldig tydelig og nærmest banal måte, men likevel illustrerer det teorien og kjendiser som guddommelige. I Man About Town fra 2013 har han en mye mer jordnær og menneskelig fremtoning. Det er ingen fokus på ekstravagante klær og positurer, kun på hans ansikt og uttrykk. Det er tydelig at han er blitt eldre her enn i de andre portrettene.

Han forteller om oppturene og nedturene i karrieren, og sier at han er takknemlig for at han har hatt sine nedture. At ikke alt bare har vært positivt. Det har gjort ham sterkere. Bildene forteller mer om *myten* Beckham. Den tøffe, rike og mektige. Han er en verdensstjerne – et ikon av rang. Som det blir nevnt i begynnelsen av portrettet i Arena: Han er mer populær enn Gud. Det er dette bildene reflekterer, ikke den sympatiske personligheten som kommer frem i selve intervjuet. Det sies i teksten at bildene er tatt noen uker i forveien – kanskje hadde journalisten andre forventninger til intervjuet? Det kan også tenkes at dette er et virkemiddel for å fremme nettopp tanken om at det er hans mange motsetninger som gjør ham så spesiell og interessant. Dette kommer jo frem i bildene. Han er både den tøffe og hardtarbeidende og den ekstravagante. Selv om bildene viser ham som «skurk» og som rik og mektig, uten at noen av delene definerer ham som person, så sier det likevel noe om hans sammensatte vesen og hans utrolige balanse mellom det jordnære og det mektige. For alt han gjør blir fulgt av en hel verden – det er en makt som ikke mange har.

Han gir all ære til Sir Alex Ferguson for at han er blitt den fotballspilleren han er blitt, sammen med sine egne foreldre. Ferguson ble som en far for ham, fra den dagen han kom til den dagen han dro fra klubben. Det var gjennom fotballen han traff Victoria, og han var aldri i tvil om at han skulle være sammen med henne resten av livet. Han mener det ville vært urovekkende hvis

han i løpet av de elleve årene de har vært sammen noen gang skulle tenke på hvordan livet hans hadde vært uten henne. Det var aldri et alternativ. Barn og kone vil alltid komme først. Før fotball. Uansett hvor mye han elsker det han holder på med. Det spekuleres noe i hvorvidt hans troverdighet og omdømme kommer av at selv om han har hatt en del nedturer i karrieren, så har han alltid kommet fra det på beina. Folk føler at han har jobbet for suksessen. Ekstreme høyder og ekstreme nedturer. Det har vært enten eller. Han glemmer aldri dem som har hjulpet ham med å komme seg dit han er i dag. Det er nok mye rett i dette. Han er menneskelig samtidig som at han er guddommelig. Det er nesten umulig å ikke få sympati med ham. Hva kan man mislike med et slikt menneske?

Er det således store forskjeller på hvordan han fremstilles i kvinнемagasin og herremagasin? Det er ganske slående hvordan portrettet i ELLE i 2012 er lagt frem. Det hele er satt opp som en dagbok på en relativt barnslig måte. Dette for å referere til ungdomsjenter som skriver om gutter de er forelsket i i dagboken sin, og lage et nummer av at det er «slik jenter føler seg» når de ser Beckham selv som voksen. Han bringer frem ungpiken i den voksne kvinnen. Det ville naturlig nok aldri vært laget på denne måten hvis målgruppen for magasinet var menn. Er dette diskriminerende? Nei, vil jeg si. Å sette opp portrettet på denne måten refererer til en kulturell stereotyp av unge jenter, og har nok en del hold i den virkelige verden. Derimot kan man kanskje stille seg noe kritisk til at ELLE henvender seg til voksne kvinner på denne måten. Så kan vi spørre oss hvordan det ville vært gjort i et herremagasin hvis de skulle lagt seg på samme nivå? Det er vanskelig å svare på da det ikke er noen klare stereotyper for akkurat denne gruppen. I herremagasinen fremstår han som et forbilde på en annen måte. I Men's Health er artiklene vinklet på en måte der man kan lære å være som Beckham – oppskriften på hans kropp og hans klesstil. Ergo kan man si at menn naturlig nok har et annet forhold til Beckham og en annen måte å se opp til ham på. Menn vil være som ham mens kvinner drømmer om å være kjæresten hans – nok en klassisk kjønnsstereotyp. Så hvordan fremstår han i magasinet Attitude, som er rettet mot homofile menn? Åpen og innbydende. Han fremstår sårbar og metroseksuell, og iser tydelig at han ikke har noe imot å være et ikon for homofile menn. Dette er for så vidt noe som også går igjen i de andre herremagasinen. Han vipper mellom det maskuline og feminine hele tiden med smykker og ekstravagante klær. Som det nevnes i Marshall (2006), så er Beckham en av veldig få menn som kunne blitt fremstilt på denne måten og fortsatt bli sett på som et

symbol for maskulinitet. Dette kommer frem i alle portrettene, bortsett fra i Man About Town hvor han er mye mer lukket på bildene og med mye mindre fokus på kropp og positur.

Noe som er svært interessant å trekke frem er hvordan han fremstår i de ulike intervjuetekstene. Gjenspeiler tekstene bildene i de forskjellige portrettene? Nesten utelukkende ikke. Han veksler mellom det guddommelige, det metroseksuelle, det ekstravagante, feminine og maskuline på bildefronten. Beckham er hele tiden noe utenom det vanlige når det kommer til uttrykket i bildene. Det er vanskelig å identifisere seg med ham på dette området. I intervjuene derimot viser han i absolutt alle magasinene at han står for det samme. Familien er det viktigste for ham, noe han presiserer om og om igjen. Han snakker også om hvor heldig han føler seg som får lov til å drive med de tingene han elsker. At David og Victoria også viser helt tydelig at de står sammen etter utroskapsskandalen er svært styrkende for den sterke ekteskapsinstitusjonen de har skapt. De viser at de stiller opp for hverandre i tykt og tynt. Det er i aller høyeste grad styrkende også for David Beckhams troverdighet og image at han fremstår likt i alle intervjuene. Det er aldri noen tvil om at han er seg selv og snakker ærlig siden han aldri vinger i sine standpunkt. Ei heller sier han ting som kan oppfattes som kontroversielt, og han vinner dermed en bred gruppe mennesker med det han sier. Og vi tror på det. Jeg tror på det han forteller.

De store kontrastene mellom bildene og det som kommer frem i intervjuene kan nok sies å være beskrivende for det Beckham står for. Han er en kompleks person med mange ulike sider, uten noe behov for å kunne settes i en bås. Det er mulig å være en god far samtidig som du har diamanter i ørene og sarong rundt livet. Det er ikke enten eller. Slik er David Beckham. Det gjør ham interessant og troverdig for publikum. Han prøver ikke å være noe konkret, og ikke noe annet enn den han faktisk er. Han er både guddommelig og jordnær på samme tid, noe som er nesten umulig å få til, men som gjør ham så spesiell og til den sterke merkevaren han er.

Noe som kan diskuteres er for øvrig hvorvidt Beckham passer inn i definisjonen av *celebritet*. Jeg har fra starten av omtalt David Beckham som en celebritet, og tenker fortsatt at han faller innenfor kategorien, men likevel er det noe som kan tas opp til drøfting. I følge både Evans og Hesmondalgh (2005) og Turner (2013) så snakkes det om en person som er «kjent for å være kjent» når det snakkes om en celebritet. Det defineres som om det å bli kjendis er et mål i seg selv. Det er et viktig skille mellom kjendiser som blir kjent med berømmelsen som hovedmål, og dem som blir kjent som en konsekvens av å ha oppnådd noe stort og av allmenn interesse.

Beckham faller nok innunder den siste kategorien, men bærer likevel preg av den første. Han ble kjent for å være et enormt talent innenfor det han drev med, og har gjennom hele sin karriere vært klar på at det viktigste for ham er å få drive med sporten han elsker, og at kjendisstatusen for ham bare er noe som kommer med på kjøpet. Likevel har Beckham bygget seg opp en merkevare med grunnlag i nettopp den enorme graden av publisitet og oppmerksomhet gjennom media. Han har vært bevisst på å bruke sin posisjon i samfunnet til å styrke merkevaren Beckham. Samtidig kan man se, ifølge Milligan (2010), at hans idrettsprestasjoner har hatt relativt sterk innvirkning på hans popularitet. Likevel er det nok trygt å anta at det hadde skullet enormt mye til for å knekke hans popularitet og kjendisstatus. I den forstand kan vi si at det som brakte ham inn i rampelyset ikke lenger er relevant for hans status, og at han da passer godt inn i celebritetsdefinisjonen. Kanskje er det nettopp det at han har litt av begge deler som gjør at han står så sterkt i dagens celebritetskultur?

At David Beckham innehar en del av den karakteren som Max Weber snakker om i sin teori om «naturlige ledere» er det vel liten tvil om. På mange måter kan det nok sies at han passer perfekt inn i en slik definisjon. Han har en karisma som når ut til veldig mange mennesker, og som gjør at han har klart å bygge sitt navn til å bli en av nåtidens største merkevarer.

Stødig i motgang

Det er ingen tvil om at Beckham har opplevd også noen nedturer i løpet av sin karriere, og at disse faktisk har spilt en viktig rolle i å forme hans popularitet. Det handler ikke alltid om hva som feller deg, men om hvordan du velger å reise deg fra det hele. Allerede i 1998 opplevde han noe som kunne sørget for en krasjlanding. Han ble utvist fra banen i kampen mellom England og Argentina i fotball-VM, og fikk skylden for Englands nederlag i turneringen. Han ble utsatt for en rekke verbale angrep både gjennom media og rundt om kring på fotballarenaer i England. Det som skulle redde ham var hans rakryggethet – han tålte kritikken og høstet etter hvert ros for sine holdninger. Da han i tillegg hadde en strålende sesong for Manchester United i 1999/2000-sesongen klarte han å gjenoppbygge tillitten til fansen. Denne opphenting og evnen til å stå i vinden og ta imot kritikk har nok vært en viktig del i byggingen av merkevaren Beckham (Milligan, 2010, s.19).

En annen nedtur i karrieren hans, og definitivt den mest skandaløse, er utroskapssaken med Rebecca Loos. Saken ble kringkastet på alle plattformer over flere uker, og ble en stor trussel for merkevaren han hadde bygget opp. Den største trusselen var nok mot ekteskapsinstitusjonen som David og Victoria hadde grunnlagt, og mot hans image som familiemann. Det er opplagt at dette for mange ble et skår i deres tillit til David Beckham. Hvordan kunne man se på ham som den sympatiske familiemannen han tidligere har fremstått som når man vet at han har vært utro mot sin kone? Det åpenbare ville jo vært at folk to avstand fra ham, men i dette unike tilfellet var hans sterke troverdighet og opparbeidete merkevare hans redning. I stedet for å gå til angrep på ham var det mange som nektet for at noe sånt kunne skje. Rebecca Loos ble i mange sammenhenger fremstilt som en oppmerksomhetssyk løgner. Fansen tok ham i forsvar – de kjente ham jo så godt og «visste» at dette var noe han aldri kunne gjøre. «Han setter jo alltid familien først». At David og Victoria i etterkant av skandalen fremstod enda mer sammensveiset og støttende overfor hverandre spilte nok en stor rolle i opphenting. Ingen mediesak kunne knekke dem, og ingen av dem har noen gang bekreftet at utroskapen faktisk skjedde. Uansett hva som er sannheten i denne saken, så kan man si at de kom seg styrket ut av den. Men ingen kan si at den ikke var en stor trussel mot hans image, for det var den utvilsomt. Det hjalp heller ikke at Beckham og England gjorde det dårlig i fotball-EM samme år, men like fullt klarte han å reise seg. Han ble nok reddet av sin egen sterke merkevare som han så nøye har bygget opp. Jeg kommer tilbake til denne saken senere i analysen.

Avslutning

Det som kommer tydelig frem er hvordan Beckham er helt konsekvent i sine svar gjennom ni ulike magasiner som er gitt ut over elleve år. I alle intervjuene snakker han om hvordan familien er det viktigste for ham, og om hvordan kona Victoria er hans viktigste støttespiller. Han klarer å fremstå som ekte og ærlig i alle intervjuene, og gjør at leseren opparbeider en tillit til ham. Dette har nok aller mest å gjøre med nettopp det faktum at han aldri vinger. Han har sine holdninger og står fast ved dem alltid. Det spiller ingen rolle hvem som intervjuer ham eller hva som er målgruppen. Som leser får man inntrykk av at det er samme person som svarer hele tiden, og selv

om portrettene er vinklet litt forskjellig, så er Beckhams bidrag til dem alltid det samme. Han virker upåvirket av hvem som er leseren.

David Beckham har en del kvaliteter ved seg som appellerer like mye til ungpiker, som til hardbarkedede fotballsupportere, og til gamle bestemødre. Han er dedikert i det han gjør – alltid. Det kommer også frem i reportasjene. Han forteller om alt arbeidet han har lagt ned for å komme dit han er, men legger kun fokus på at han har vært heldig som har fått de mulighetene han har fått. Beckham er ydmyk og takknemlig til tross for at han er en av nåtidens aller største stjerner. Han klager heller aldri over sin tilværelse hvor han blir gjenkjent over alt. Det er bare en del av pakken når han får lov til å drive med det han elsker.

Selv om Beckham selv svarer for seg på samme måte i alle intervjuene er det ingen tvil om at vinklingen i de forskjellige portrettene er farget av journalistens personlige følelser rundt det å skulle intervju ham, og også farget av målgruppen det skal nå ut til. I ELLE er det, som nevnt, satt opp som om det var en dagbok med «skriblerier» fra en jente som er forelsket i en gutt. Det ville aldri vært satt opp på denne måten i et herremagasin. Det er litt av det samme som Andy Milligan snakker om i sin bok, *Brand it Like Beckham*, at menn vil være *som* ham og kvinner vil være *med* ham. I herremagasinen er det mer fokus på mote og det å kopiere stilen hans enn det det er i kvinnemagasinen – naturlig nok. Det handler jo om at kvinner sjelden kjøper herreklær, og i hvert fall ikke for å se ut som ham. I kvinnemagasinen er det mer fokus på ham som person på bildene, enn det er på selve antrekkene og hvilke merker han har på seg. Det handler mer om å fremheve ham som den mannen kvinner drømmer om. I herremagasinen er det veldig mye fokus på den nevnte «få stilen»-reportasjen. Det er om å gjøre å kopiere ham, og da må man vite nøyaktig hvilke klær han har på seg.

Bildene i reportasjene står som sagt i relativt sterk kontrast til tekstene. Det kan virke som at bildene representerer det bildet folk har av Beckham som ikon og uoppnåelig menneske. Bildene viser hans makt og posisjon, og hvordan han har en nærmest guddommelig innvirkning på folk. Mange av bildene fremstiller ham som om han var Jesus eller andre religiøse vesener. Han er noe større enn folk flest – det er noe umenneskelig over ham. Samtidig som den tilhørende teksten forteller at han er høyst menneskelig. Det er nok noe av denne balansen som gjør at han når ut til så mange mennesker. At han klarer å sjonglere de to rollene. Det blir tydelig at han synes det er stas å bli fremstilt som et guddommelig vesen i bildene, men han har ingen

behov for å fremstå som noe annet enn seg selv når han snakker. Han spiller ikke en rolle, men er bare seg selv. Kontrasten mellom bildene og teksten er med på å fremheve den kanskje mest interessante kvaliteten ved ham selv som person: At han er så sammensatt og uforutsigbar samtidig som at han er en helt vanlig familiefar som er hjemme med sykt barn slik som alle andre.

Det mest åpne og mottakelige kroppsspråket ser vi faktisk i Attitude, som er rettet mot homofile menn. Som det kommer frem i analysen er han sårbar og «naken», og bruker ingen kroppsdeler til å beskytte seg selv. Han «ønsker leseren velkommen» med sitt kroppsspråk, noe som sannsynligvis er gjort for å understreke at han er helt komfortabel med å være et ikon for homofile menn. Dette er et poeng han også understreker i flere av de andre magasinene, samt i studiene til Andy Milligan og Ellis Cashmore.

Det er interessant å se på resultatet av min analyse opp mot de studiene som er gjort av nettopp Andy Milligan og Ellis Cashmore. Studiene er gjort på ulike grunnlag og med ulik empiri, men kommer likevel frem til mange av de samme svarene. Dog snakker Milligan (2010) mer om hvordan Beckham markedsfører seg selv, sitt navn og sin egen merkevare, men hvordan han skaffer seg en så stor troverdighet og et slikt tillitsforhold mellom seg og publikum er hentet fra de samme verdiene som det jeg kommer frem til i min magasin-analyse. Beckham er blitt en ekspert på å markedsføre seg selv, og nøkkelen har vært å være ærlig mot både seg selv og publikum. Det er mange forskjellige punkter i hans karriere som har vært med på å bygge ham opp som en av verdens mest kjente og verdifulle merkevarer, men det som går igjen i de aller fleste punktene er at han tror på det han gjør og han tar sine valg på grunnlag av at han elsker det han holder på med. David Beckham elsker fotballen, og viser gang på gang at han setter sporten og familien foran seg selv. Han ønsker å yte maksimalt uansett hva han holder på med. Hans lidenskap og arbeidsvilje kommer frem i alt han gjør, og han griper enhver mulighet for en ny og stor utfordring. Som da han valgte å flytte til Amerika og spille fotball for LA Galaxy. Argumentet var at han ville skape interesse rundt sporten i et land der fotball ikke rager like høyt som for eksempel baseball, basketball og amerikansk fotball. Beckham kjenner sin posisjon og vet hvordan han kan bruke sin status for å fremme sporten han elsker. Han brukte seg selv som merkevare bevisst for å skaffe oppmerksomhet rundt fotball i Amerika. Alles øyne var rettet mot ham – og når samtidens største ikon brenner for noe, da må man bare følge nøye med. Det samme har han gjort med flere av sine andre prosjekter. Å starte fotballakademi i eget navn for å holde

barn unna gatene og heller få dem til å drive idrett, det er slikt han ønsker å bruke sitt navn og sine midler til. Nettopp hvordan David Beckham forvalter sitt navn og sin merkevare er det som har gitt ham den statusen han har i dag. Han har brukt sitt navn til å fremme de sakene han brenner for, og han har benyttet enhver sjanse til å fremme sine gode holdninger – uansett om det har vært i magasinintervjuer eller i faktiske handlinger.

Beckhams gode rykte har også hjulpet ham i situasjoner som har vært vanskelige. Hvis en annen person, for eksempel Tiger Woods som også har vært nevnt, hadde blitt intervjuet i forbindelse med utroskapsskandalen så er sannsynligheten mye større for at vinklingen hadde vært mer negativ. Woods var ikke like flink som Beckham til å takle skandalen, og har fremstått mye mer «flåsete» i ettertid. Beckham derimot taklet hysteriet på en måte som nærmest gjorde at han kom styrket ut av det hele. Han gjorde de riktige valgene i ettertid. Stilte opp i fellesintervju med sin kone Victoria, og fikk dem til å fremstå sammensveiset og i godt humør. Deres feller fremtoning i etterkant av skandalen, sammen med at begge konsekvent nektet for at ryktene var sanne spilte nok en stor rolle i kampen for å få media over på sin side. Noe de klarte. Rebecca Loos ble fremstilt som en løgner og en upålitelig kilde, noe som kommer godt frem i artikkelen i Vanity Fair. At det blir nøye poengtert hvor mye penger Loos tjente på å «stå frem» (som det står) er med på å svekke hennes troverdighet. Vi vil nok aldri få vite sannheten sikkert, men måten Beckham taklet krisen på sammen med den sterke troverdigheten han hadde bygget seg opp fra før spilte en essensiell rolle i hvordan merkevaren Beckham kom mer styrket enn svekket ut av en slik skandale.

Mitt inntrykk av Beckham etter å ha gjennomført denne analysen har ikke endret seg nevneverdig, og i hvert fall ikke til det negative. Snarere tvert imot har min tillitt til ham, og min beundring, økt. Jeg har fått en bredere forståelse for hvordan merkevaren Beckham er bygget opp, og for hvor mye og bevisst arbeid som ligger bak. Det er altså ingen tilfeldighet at jeg som 10-åring i skolegården spilte fotball i Spice Girls-platåsko og gjorde mang et forsøk på å «skru'n som Beckham».

Referanser

Allern, S. & Pollack, E. (2009) *Skandalens Markeds plass – Politikk, moral og mediedrev*, Fagbokforlaget, Bergen.

Arena (2014) *About Arena* [Internett – Nedlastet 01.11.2014]

<http://arena.org.au/about/>

Attitude (2013) *About Attitude – the Best Gay Magazine in the World* [Internett – Nedlastet: 23.04.2013] <http://www.attitude.co.uk/aboutattitude.aspx>

Belness, C. (2003) David Beckham – den nye mannen. *Aftenposten*, [Internett - Nedlastet: 27.02.13] <http://www.aftenposten.no/sport/David-Beckham---den-nye-mannen-6521156.html>

Bryman, A. (2012) *Social research methods*, Oxford University Press, Oxford

Cashmore, E. (2004) *Beckham – Fully revised and updated*, Polity Press, USA

Church Gibson, P. (2012) *Fashion and Celebrity Culture*, Bloomsbury, London og New York

Condé Nast (2013) *Vanity Fair* [Internett – Nedlastet: 06.05.2013]

<http://www.condenast.com/brands/vanity-fair>

Dahlén, P. (2008) *Sport och medier*, IJ-forlaget, Kristiansand.

ELLE (2013) *Abonnent ELLE* [Internett – Nedlastet: 06.05.2013]

<http://www.bladkiosken.no/elle/>

Evans, J. (2005) *Celebrity, Media and History*. I: Evans J. og Hesmonhalgh, D. red. *Understanding Media: Inside Celebrity*. Open University Press, Milton Keynes, s. 11.

GQ (2013) *GQ is the authority on men* [Internett – Nedlastet 23.04.2013]

<http://www.condenast.com/brands/gq/>

Lumby, C. (2006) Vanishing Point. I: Marshall, P.D. red. *The Celebrity Culture Reader*. Routledge, New York and London, s. 530.

Meyer, S. (2010) *Visuell makt – Bilder, blikk og betraktere*, Universitetsforlaget, Oslo.

Milligan, A. (2010) *Brand it Like Beckham*, Marshall Canevdish Business, London

Rahman, M. (2006) Is Straight the new queer? David Beckham and the Dialectics of Celebrity. I: Marshall, P.D. red. *The Celebrity Culture Reader*. Routledge, New York and London, s. 223.

Russel, G. (2007) *Arise Sir David Beckham*, John Blake Publishing, London

Turner, G. (2013) *Understanding Celebrity*, SAGE Publications ltd, California.

Vogue (2014) *Victoria Beckham* [Internett – Nedlastet 17.09.2014]

<http://www.vogue.co.uk/person/victoria-beckham>

Ward, P. (2011) *Gods Behaving Badly – Media, religion and Celebrity Culture*, Baylor University Press, Waco Texas

Weber, M. (2006) The sociology of Charismatic Authority. I: Marshall, P.D. red. *The Celebrity Culture Reader*. Routledge, New York and London, s. 55.

Wikipedia (2013) “Marie Claire” [Internett – Nedlastet: 23.04.2013]

http://en.wikipedia.org/wiki/Marie_Claire

Mitt empiriske materiale

Daly, S. (2004) Brand it Like Beckham. *Vanity Fair*, juli 2004, s. 79-84.

Flynn, P. (2002) And God Created David. *Attitude*, nr. 98, vol 1, s. 32-43.

Furnish, D. (2002) Captain Fantastic. *GQ*, juni 2002, s. 140-155.

Howarth, P. (2013) David Beckham. *Man About Town*, nr. 12 vår/sommer 2013, s. 60-66.

Iley, C. (2007) LA Confidential. *Arena*, desember 2007, s. 144-151.

Naughton, J. (2008) David Beckham. *GQ*, desember 2008, s. 168-179.

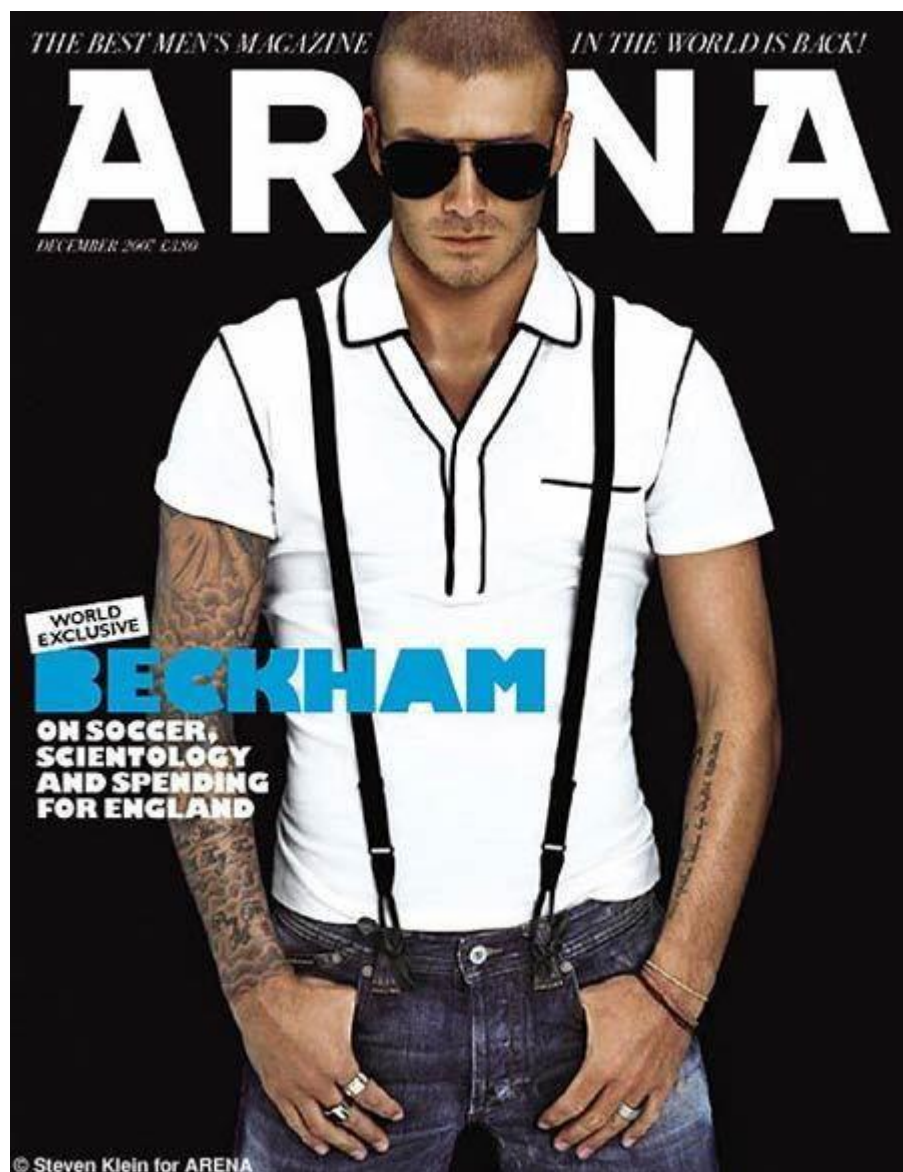
Thornton, K. (2002) Father, Lover, Becks, Icon, Hero. *Marie Claire*, juni 2002, s. 68-76.

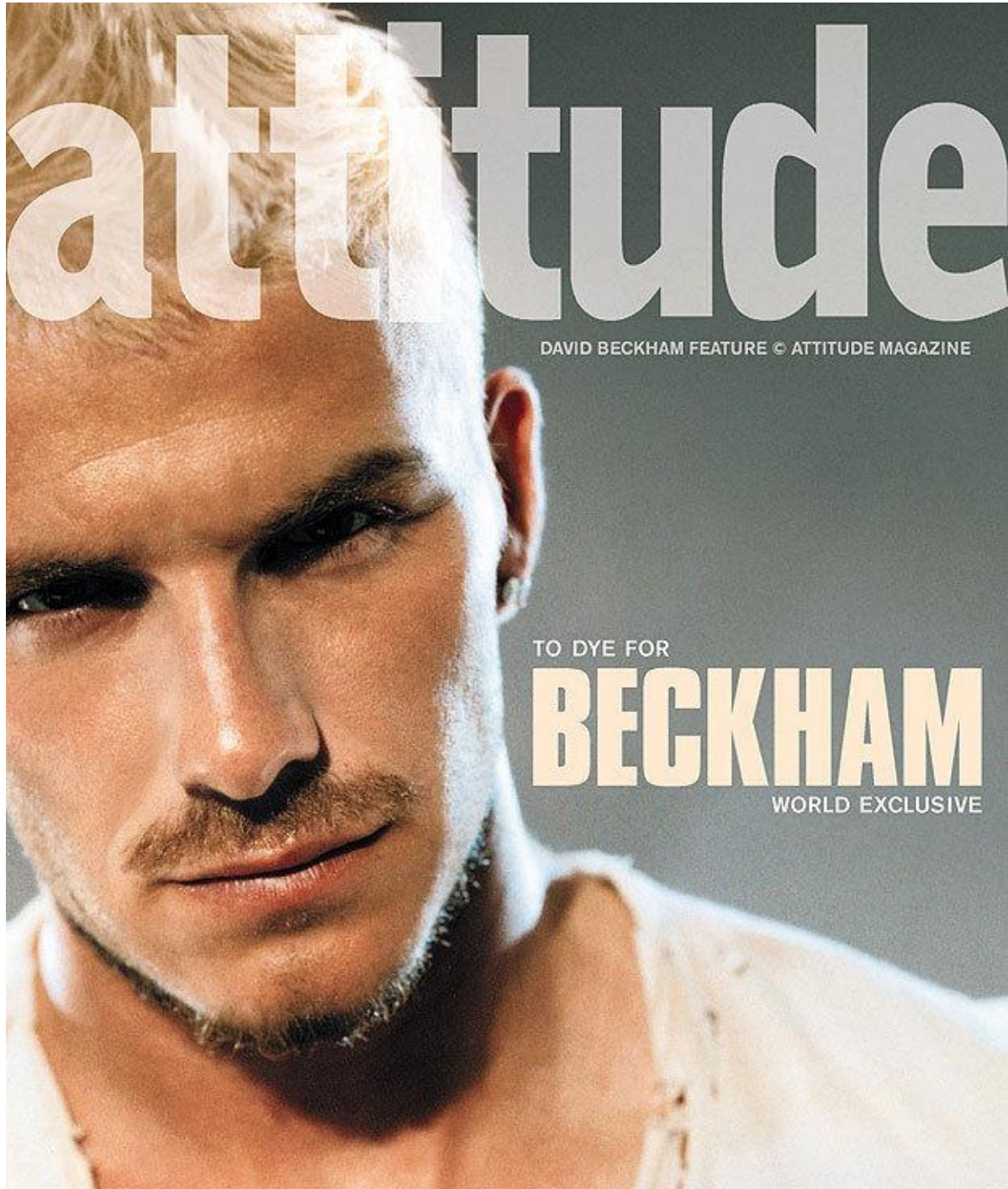
Wignall, A. (2012) Made in England. *ELLE UK*, juli 2012, s. 118-129.

Zimmermann, M. (2008) Live it Like Beckham. *Men's Health*, September 2008, s. 140-147.

Vedlegg:

Magasinforsidene

attitude

DAVID BECKHAM FEATURE © ATTITUDE MAGAZINE

TO DYE FOR

BECKHAM

WORLD EXCLUSIVE

ELLE

JULY 2012
£3.90

SUMMER
SHOPPING
381 *easy to wear
dresses, accessories
& swimsuits
+ the £15
sandals you'll love*

EXCLUSIVE
ELLE MEETS

BECKHAM

GQ

June 2002 £3.00

2 COVERS! SPECIAL COLLECTOR'S ISSUE

WORLD EXCLUSIVE!

BECKHAM

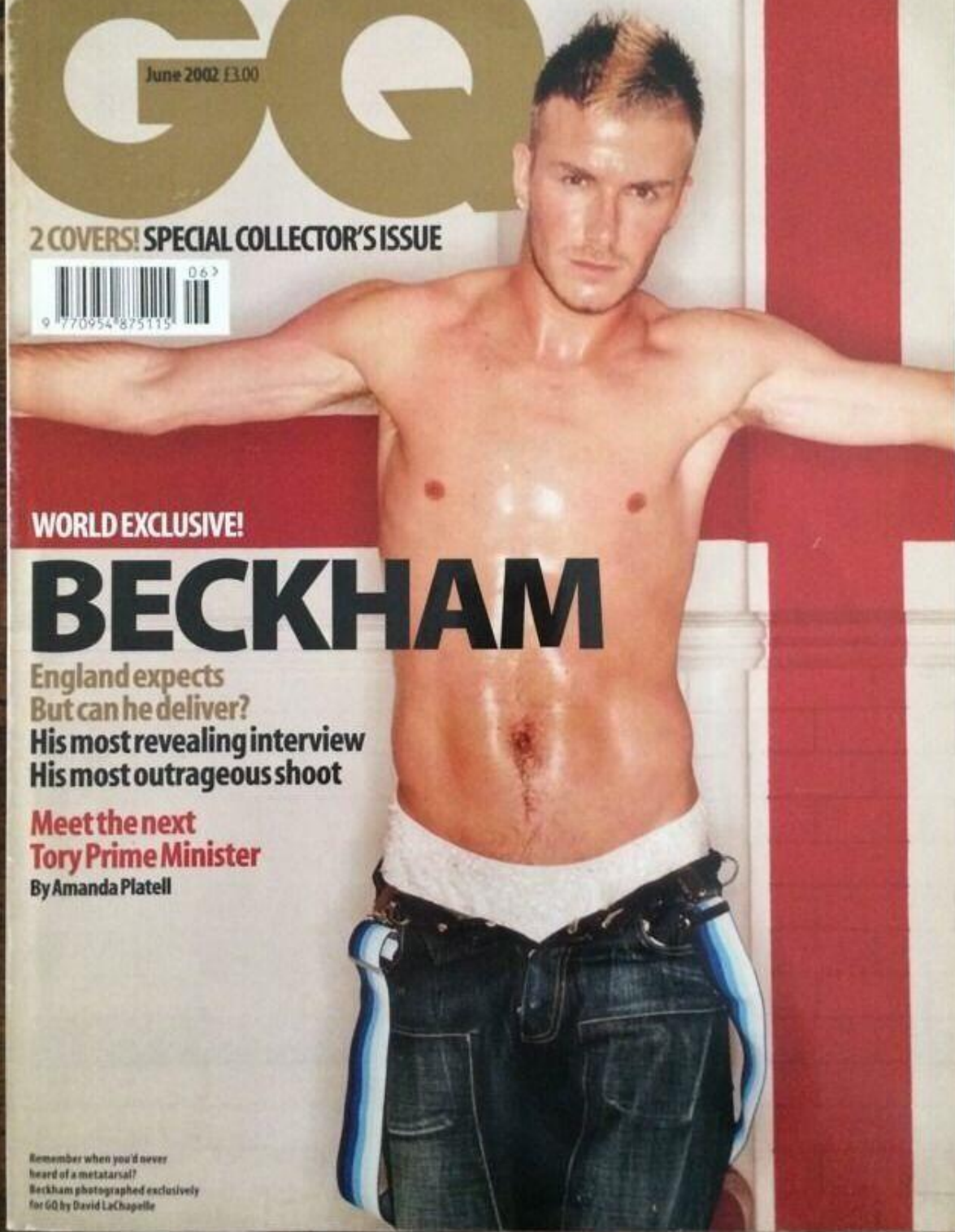
England expects
But can he deliver?

His most revealing interview
His most outrageous shoot

Meet the next
Tory Prime Minister

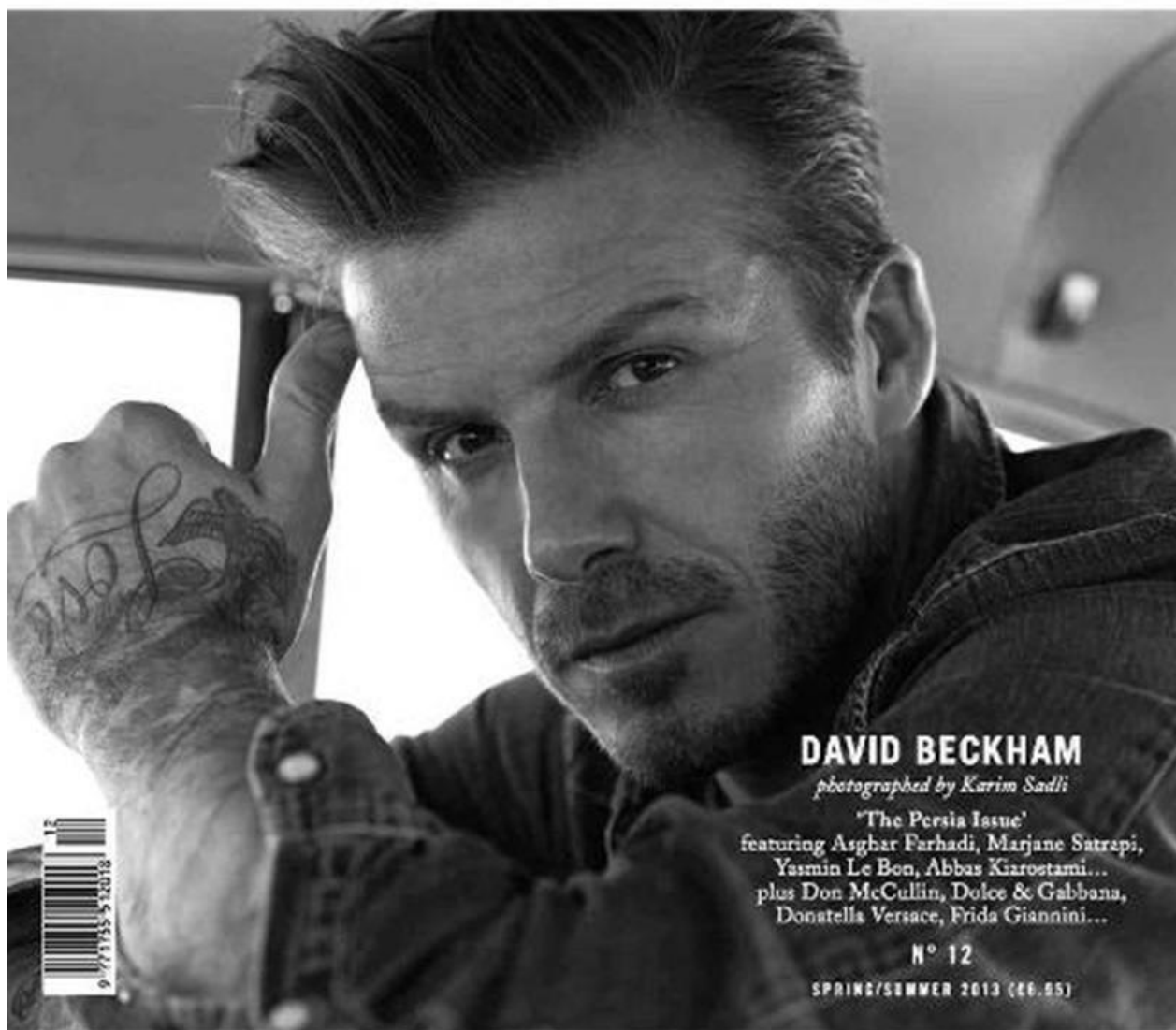
By Amanda Platell

Remember when you'd never
heard of a metatarsal?
Beckham photographed exclusively
for GQ by David LaChapelle

M A N

ABOUT TOWN

DAVID BECKHAM

photographed by Karim Sadli

"The Persia Issue"

featuring Asghar Farhadi, Marjane Satrapi,

Yasmin Le Bon, Abbas Kiarostami...

plus Don McCullin, Dolce & Gabbana,

Donatella Versace, Frida Giannini...

N° 12

SPRING/SUMMER 2013 (€6.95)

INTERNATIONAL MEN'S REVIEW

Fall Guide *to Style*

TONS OF
USEFUL STUFF

Men's Health

**WEAR IT
LIKE BECKHAM**

All-Star
Style

**NEW
SUITS,
VINTAGE
STYLE**

**THE
BEST
LOOKS** IN THE WORLD!

**THE
TOUGHEST
RUGBY
SHIRT**

**WATCHES
THAT
SPAN
24 TIME
ZONES**

**THE BEST
DAMN
BOOTS
IN MAINE**

THE
MEN'S HEALTH GUY

**DAVID
BECKHAM**

*"What matters is how
you carry yourself,
off and on the field."*

Mr. Beckham wears Emporio Armani. Story on p. 32

YOUR ULTIMATE CARDIO WORKOUT **p.72**

TONS OF
USEFUL STUFF

Men's Health

Free Workout Poster!

GET BACK IN SHAPE

SEE RESULTS IN **JUST 8 DAYS!**

30 RED-HOT SEX SECRETS

POWER UP YOUR DIET!

MORE ENERGY INSTANTLY!

BUILD WEALTH FAST!

2,976

NEW HEALTH, FITNESS,
SEX AND STYLE TIPS

GREAT ABS MADE EASY

THE
MEN'S
HEALTH
GUY
**DAVID
BECKHAM**
"I'm a really
bad loser."

Mr. Beckham
wears
Armani
in our
Guide
to Style.

STRIP AWAY STRESS! IN 30 SECONDS OR LESS!

JUST
FREE

VANITY FAIR

JULY 2004 \$5.95

**SAME SKELETONS,
SAME CLOSET**
INSIDE BUSH AND
KERRY'S SECRET
YALE BROTHERHOOD

BY ALEXANDRA ROBBINS

**CLASS AND
TRASH IN
SAINT-TROPEZ**
THE RESORT
THAT WAS
BORN WITH A
THONG ON

BY EVGENIA PERETZ

PATRIOT GAMES
RICHARD CLARKE
STILL HAS
SOMETHING
TO SAY

BY VICKY WARD

**ME DAVID
BECKHAM,
YOU AMERICA**

BY STEVEN DALY
PHOTOS BY ANNIE LEIBOVITZ

*"He lives always with
this heart of noble flames,
He maintains this burning
in every life."*
—MILTON

*** THE HOTTEST, COOLEST ATHLETE ON EARTH.
AND HE'S GOT HIS SIGHTS ON THE U.S.**

PLUS A WHOLE LOT OF MOSTLY PERSONAL STUFF ABOUT HIM AND POSH

WWW.BECKHAM-MAGAZINE.COM

